

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 7 DIN BROJ 271

LUTALICA

Lee Hoffman:

LUTALICA

Lee Hoffman: LUTALICA
Naslov originala: NOTHING BUT A DRIFTER
Copyright: Lee Hoffman
Recenzija: Lidiya Krleža, profesorica
Prijevod: Marijan Krmpotić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

«Laso» – Izdavač OOUR informativno-revijalna izdanja NIŠP «Vjesnik» Zagreb, Ljubice Gerovac 1 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG «Vjesnik» Zagreb, Ljubice Gerovac 1 – Zagreb 1978.
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364.- d ili 327,60 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182.- d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR «VJESNIK SSRNH» s oznakom za «Laso».

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00 SFRS 2.00, HFL 2.00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00 US\$ 15.00.

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za «Vjesnik».

EKONOMSKA PROPAGANDA: «Vjesnik» Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Napokon se Brian spustio sa snježnih vrleti Ade Ridgea. Košcati teksaški mustang, koji ga je nosio na svojim ledima, bio je iscrpljen kao i njegov gospodar. Gunj za spavanje i telećak u kojemu je ostala još šaka zobi i kriška dvopeka zavezao je Brian za stražnji dio sedla. Prešao je mukotrpan put i njegov najgori dio ostao je za njim.

Spuštao se niz blage padine obrasle rijetkom šumom. Proljeće je ozelenilo raslinje u uvalama i na proplancima. Potočići, nabujali od otopljena snijega, žuborili su kroz usjekline prema guduricama. U ravnicima zemlja se napila vode i postala je barovita, močvarna i žitka pod kopitima konja. Rupčage su se napunile žitkim i ljepljivim blatom, ali je tlo ipak bilo prohodnije od glatkih stijena Ade Ridgea, pokrivenih snijegom i ledom.

Polagano je odmicao. Pustio je konja da sam odabire mjesta na koja će spustiti nogu. Konj je bio ride dlake, žilav i izdržljiv mustang koji je mogao živjeti brsteći mahovinu s debala i muzgru trnovita grmlja.

Dva je tjedna Brian tjerao ridana preko visokih stjenovitih prijevoja, bježeći ispred snježne lavine koja se gotovo survala na njega, zatrpala njegove tragove i

pokopala njegova tovarnog konja pod sobom.

Ridan je zastrigao ušima kad je pregazio plitku bujicu i stao se penjati uz strminu.

Kad su izbili na sljeme strmine, Brian potegne uzde. Ugledao je dva jahača u kotlini. Jedan je bacio laso na junca kratkih i oštih rogova. Junac je propao do trbuha u rupu punu blata. Činilo se da mu baš nije mило što ga jahači žele odande izvući lasom. Zabacio je glavu da ga laso ne dohvati.

Laso je konačno palo oko rogova. Vranac na kojem je sjedio vitak jahač podigao je visoko glavu, upro se nogama o zemlju i zategnuo laso.

Vitki je jahač bio odjeven u kaubojsku odjeću, a na glavi je nosio crni niski šešir široka oboda. Kad ga je bolje pogledao, Brian opazi da je to zapravo jahačica. Odlično je bacala laso.

Drugi jahač, krupan i mišićav, koji je jahao uhranjenu kobilu, skočio je hitro sa sedla. Bio je srednjih godina i odjeven kao i djevojka. Zavezao je kobilu za grm, skinuo ostruge i potrčao u muljavo blato.

Junac je sagnuo glavu da dočeka čovjeka na rogove. Ovaj ga je obišao. Djevojka je stegla laso i čvrsto

ga držala, tako da se junac nije mogao micati.

Brian je također često izvlačio goveda iz blata. Bio je to naporan i opasan posao. Životinja bi tonula u mulj kao da je živo blato. Često bi uginula od iznemoglosti kad bi je napokon izvukli na tvrdo tlo.

Konj i djevojka dobro su znali svoj posao. Brian je odbacio pomisao da im pomogne. Bio je odveć umoran i gladan.

Čovjek je bio do pasa u blatu. Gurao je junca prema djevojci. Djevojka je potjerala vranca. Laso se zateglo i povuklo junca iz blata na mokru travu. Ležao je izmožden na travi i nadimao se od teška disanja.

Muškarac je nešto doviknuo djevojci. Djevojka je popustila laso. Muškarac se izvukao iz blata i zagledao u tvrdoglavog junca. Činilo se da je junac odustao od borbe.

Djevojka je ponovo namotala laso. Čovjek je potegnuo junca za rep. Junac je riknuo i podigao se na noge. Spustio je glavu i okomio se na muškarca.

Čovjek odskoči u stranu.

Djevojka ponovo zavitla lasom.

Bili su brzi, ali ne dovoljno. Junac zahvati muškarca rogovima i zapara ga preko trbuha. Čovjek posrne. Uhvatio se rukama za trbuh.

Djevojka je stegnula laso i okrenula vranca. Junac je bubnuo na zemlju. Skočila je hitro s konja i pritrčala ranjenom čovjeku.

Brian potjera konja u galop. Zapekla ga je savjest. Možda muškarac ne bi bio nastradao da im je pomogao izvući junca iz blata.

Djevojka je klečala uz ranjenika. Okrenula je glavu kad je čula Briana i pogledala ga.

– Proparao ga! – povikala je u strahu.

– Vidio sam.

Skočio je s konja. Zagledao se na trenutak u djevojku. Lice joj je bilo okruglo, mlado i lijepo. Sunce joj je opalilo kožu, pa je više izgledala kao dječak nego kao djevojka.

– Je li teško ranjen? – upitao ju je.

Zatresla je glavom. Nije znala.

Čovjek je ležao na ledima i tiho stenjao. Oči su mu bile otvorene. Zapiljio se u Briana.

– Ništa mi nije. Pomognite mi samo da se popnem na konja.

– Ni govora. Ne smijete se micati – odgovorio mu je Brian i blago ga rukom gurnuo natrag na zemlju kad se pokušao podići.

– Ništa mi nije, kažem vam – ponovio je.

– Dajte da vidim – rekao je Brian.

Ranjenik podigne krvave prste s rane. Brian se sagne da pogleda ranu.

– Teksašanin?

– Da. Iz Pecosa. Zovem se Brian.

– Ja sam Sam Pearson iz Nuccesa.

– Obojica smo daleko od rodnog kraja – reče Brian.

Brian skine rukavice. Pearsonov kožnati prsluk bio je rasječen ostrim rogovima. Brian raskopča prsluk i košulju koja se, natopljena krvlju, zalijepila za potkošulju. I hlače su bile krvave. Kad mu ih je Brian počeo otkopčavati, Pearson pogleda u djevojku. Ako je bila sramežljiva, u tom je trenutku zaboravila na stid. Vjerojatno Pearsonova žena, pomislio je Brian. Ta ga je pomisao rastužila jer mu se djevojka neobično svidala.

Raskopčao je Pearsonu hlače i gace i podigao potkošulju. Krv je zacrvenila donje rublje i mrlja je bila velika i sve vlažnija.

Junac je Pearsona dohvatio rogo-

vima točno ispod lijevog kuka prema prsnoj kosti. Rana je veoma krvarila. Kad je ugledala ranu, djevojka se zaprepašteno trgnula. Razrogačila je oči i otvorila usta. Lice joj je tako problijedjelo da se Brian pobojavao da će joj pozliti i da će se onesvijestiti. Uhvatio ju je za ruke. Duboko je udahнула zrak i uspravila se.

– Strašno – jedva je promucala.

– Možda i nije tako strašno kako vam se čini u prvi tren – tješio ju je Brian. – Srećom, rana nije veoma duboka. Ozdravit će – dodao je ne skidajući očiju s Pearsona.

– Iskrvarit će! – prestrašeno će djevojka.

– Imam ja mnogo krvi. Ne boj se – promrmljao je slabašnim glasom Pearson.

Glas mu je bio sve slabiji i Brian se pobojavao da bi doista mogao iskrvariti.

– Zar ne možemo zaustaviti krvarenje? – upitala ga je djevojka sa zdvojnošću u glasu.

– Moramo. Donesite mi pun rubac snijega s planine. Samo brzo! – naredio joj je Brian.

Kimnula je i potrčala prema svom konju, no kad je vidjela da njezin vranac još drži junca na lasu, okrenula se i bacila u sedlo kobile. Kobila je naglo zabacila glavu, a oči su joj bljesnule. Propela se i počela ritati. No, djevojci se žurilo. Podbola je kobilu nesmiljeno ostrugama pod slabine i odjahala galopom prema brdima.

Brian ju je strpljivo čekao.

– Jesam li doista teško ranjen?

– upitao ga je šaptom Pearson čim je topot kopita zamro u daljini.

– Vidio sam i teže rane.

– Vidio sam i ja mnogo propara-

nih utroba. Ljudi bi poslije izdah-nuli.

– Vi još niste izdah-nuli. Imate li kakvog liječnika u ovom kraju?

– Imamo živinara. On i ljudima liječi rane. Dva dana jahanja odavde.

– Tamo i natrag?

– Dva tamo i dva natrag.

Do vraga, pomisli Brian, preda-leko je. Ali ipak reče:

– Pozvat ćemo ga da vam očisti i zavije ranu.

– Umrijet ću ja prije nego što on stigne – zastenjao je Pearson.

– Odvest ćemo vas kući. Čistit ćemo vam ranu i zaustaviti krvare-nje dok ranarnik ne dode. Živite li daleko odavde? – upitao ga je Brian.

– Dosta daleko. Oko pet kilome-tara – odvrati mu Pearson gotovo u pola glasa i očima pokaže pravac kući.

– Složit ću vam indijansku post-elju – reče mu Brian.

– Hvala vam. Sreća moja što ste naišli.

– Žao mi je što nisam stigao na vrijeme da vam pomognem izvući tog prokletog junca.

– Prokleta živina! Trebalo je da mu iščupam rogove, a ne da ga vučem iz blata! – ljutitim će šap-tom Pearson.

– Hoćete li ga zaklati?

– A ne, neću. Mi ne oskudije-vamo mesom. Kod kuće imam svu silu divljači. Prodat ću ga i zaraditi na njemu još koji dolar prije nego što ga zakolju.

Taj je čovjek doista dobar stočar, pravi Teksašanin, pomislio je Brian i nasmiješio mu se. Očito Pearson nije bio unajmljeni kau-boj, nego vlasnik stada sa svojim žigom. Vidio ga je na juncu. Veliko slovo P s raskoljenim donjim dije-lom ulijevo i udesno u obliku lasta-

vičjeg repa. P je očito označavalo Pearson, a lastavičji je rep bio oznaka za uši goveda.

— Prekjučer sam zaklao jednog telica. Sigurno je bio vaš. Imao je na sebi žig P.

— Bili ste gladni?

— Kao vuk. Skoro tjedan dana nisam okusio ništa drugo osim nekoliko zalogaja dvopeka.

— Vidjet ćete, samo da dodemo kući, moja Hilda odlično kuha. Ostat ćete kod nas u gostima nekoliko dana, zar ne? — upitao ga je Pearson tihim glasom.

Bolje je da govori nego da ga pustim da ga zaokupe crne misli i očaj, odlučio je Brian.

— Hilda je vaša žena?

— Da. Dobra je žena Hilda. Zaslužila je boljeg muža. Vidjet ćete.

Djevojka se upravo približavala nizbrdicom, držeći u ruci rubac pun snijega.

— Vraća se vaša žena — rekao je Brian i pokazao glavom prema djevojci.

— Mislite, Lora? Nije ona moja žena. Ona je moja kći Lora — objasnio mu je Pearson i čak mu je uspjelo da se osmijehne.

— Odlično jaše — napomenuo je Brian.

— Htjeli bismo da je pošaljemo na Istok u školu — pohvalio se Pearson, a oči su mu zasjale od ponosa.

Lora se naglo zaustavila. Kobila se pod njom propela, tako joj je snažno zategla uzde. Potom je skliznula spretno i gipko sa sedla i pružila Brianu rubac pun snijega koji se već počeo pri dnu topiti od topline njezine ruke.

Brian je razmotao rubac. Držeći grud u snijega u jednoj ruci, drugom je rukom hladnim i mokrim rupcem obrisao krv oko Pearsonove rane.

Pearson je zastenjao od boli kad ga je Brian dotaknuo. Brian mu je nježno pokrio ranu rupcem i rasprostro po njemu snijeg. Pearson se trgnuo. Tijelo mu se ukočilo i napelo, prsti stisnuli u šake, a lice zgrčilo.

Hladnoća snijega zaustavila je krvarenje i ublažila bol. Pearsonovo se tijelo malčice opustilo. Na trenutak je čvrsto stisnuo oči. Otvorio ih je i pogledao u Briana.

— Već se bolje osjećam — prošaptao je čim je došao do zraka.

— Hladnoća će vam malo olakšati boli, ali će vas rana peći kao živa vatra kad se snijeg rastopi — upozorio ga je Brian.

Pearson je to dobro znao.

— Moramo ga odvesti kući i poći hitno po ranarnika — javila se Lora.

Brian je potvrdno kimnuo.

— Je li koji od vaših konja dovoljno pitom da može vući indijansku postelju? — zanimalo je Briana.

— Naši su konji navikli samo na sedlo — zaplašeno će Lora, tresući niježno glavom.

— Uzet ću onda svog ridana. I on je naučen na sedlo, ali je preumoran da bi se opirao. Pričekajte me ovdje, ja odoh po kolje.

Dok se penjao na ridana, Lora mu se blago nasmiješila. Zubi su joj bili ravni i bijeli kao snijeg, a usne punačne i sočne. U njezinim crnim očima zaiskrile su zvjezdice.

Jašući prema šumi, Brian je razmišljao o djevojci u jahaćoj odjeći. Cijelog svog života još nije sreo ljepšeg ženskog stvorenja.

II

Najbliža je šuma bila u pribrežju. Brian je očima prebirao po drveću, tražeći dovoljno duge i ravne grane koje bi mu mogle po-

služiti kao motke za indijansku postelju. Odjednom mu u nos udari smrad strvine.

Pošao je prema njemu. Htio je vidjeti kako je životinja uginula: od gladi, od žeđi, od umora ili ju je možda zaklala neka divlja zvijer. Pearsona će sigurno zanimati od čega ugibaju goveda na njegovoj zemlji.

Strvinu je našao u plitkoj uvali. Ležala je na boku s ukočeno ispruženim nogama. Vukovi su joj rastrgali utrobu i ugostili se. Strvinari su oglodali što je ostalo. Ali je još dovoljno ostalo da vidi kako je životinja bila čistokrvan mladi bik durhamske pasmine.

Sjahao je i otjerao muhe s glave u raspadanju. Zadržao je dah da mu se ne smuči od smrada i pogledao urez na ušima. Znakovi su se jasno razabirali. Lastavičji rep zavinut ulijevo i udesno.

A u glavi rupa od puščana zrna.

Ustuknuo je korak da bi uhvatio čistog zraka. Bik je pripadao Pearsonu. Pearsona je baš pratila nesreća. Gubitak čistokrvnog bika za boljet će ga kao i rana od rogova.

Pogledao je još jednom u bika. Želio je znati zašto je ustrijeljen. Noge mu nisu bile polomljene. Na njemu se nije vidjela posljedica neke zarazne bolesti, a da je govedo bilo bolesno, sigurno bi ga zakopali ili spalili.

Bika je netko namjerno ustrijelio.

Opazio je tragove na zemlji. Potkovan konj tapkao je naokolo, nepotkovani su stajali mirno. Tragovi nepotkovanih konja bili su utisnuti iznad tragova potkovanog konja. Znači, bili su svježiji.

Strvina je bila stara nekoliko dana. Možda je bika ustrijelio sam Pearson. Ako nije, onaj tko ga je

ustrijelio sigurno je to javio Pearsonu.

Okrenuo je konja i pošao tražiti grane.

Kad se vratio s granama, Lora je čučala uz ranjenog oca. Kobilu je zavezala za drvo, a njezin vranac još je bio vezan lasom za rogove junca. Uspravila se kad je Brian sjahao.

– Kako mu je?

– Boli ga. On šuti, ali vidim da se muči – odgovorila je Lora.

– Prevest ćemo ga kući što brže možemo. Tamo će mu biti udobnije.

Spleo je granje u postelju i objesio ih sa sedla prema zemlji iza konja. Na postelju je položio svoj gunj. Prenijeli su Pearsona i položili ga pažljivo na postelju. Pokrili su ga njegovim gunjem i zavezali da ne sklizne na zemlju. Na Pearsonu se vidjelo da se loše osjeća. Lice mu je posivjelo, a hladan mrtvački znoj orosio mu je čelo. Premda je oči imao otvorene, one su mu bile staklene i mutne. Činilo se da ništa ne vidi.

– Kako se osjećaš, tata? – upitala ga je Lora i obrisala mu lice rupčićem.

Pearson je zastenjao. Oči su mu ukočeno piljile u daljinu.

Brian se zabrinuo.

– Nije vas čuo što ste ga upitali – upozorio ju je Brian.

– Zar umire?

– Ne, ne umire. Onesvijestio se. I bolje za njega. Neće osjećati bolova kad potjeramo konja.

Kimnula je s mnogo razumijevanja.

– Idem po konja.

– Ne, nemojte. Ja ću vam ga dovesti.

– Valjda ja znam sama dovesti svog konja.

– Pustite to meni. Kad razvežete

laso, junac može skočiti na noge. Ne bih želio da i vas propara rogovima.

– Ne pretjerujte, molim vas!

– Ja ne znam put do vaše kuće i sigurno ga ne bih našao da se vama bilo što nezgodno dogodi.

– Vi ste kauboj, zar ne?

– Nekoliko sam puta gonio stada.

Junac je izgledao pokoran dok je ležao na boku i bio svezan lasom. Brian mu, međutim, nije vjerovao. Sagnuo se i uzeo oveći kamen u ruku.

Kad mu je Brian prišao, junac je zakolutao bjeloočnicama. Pjena mu je izbijala iz gubice i nozdrva. Jedan mu je rog krvario. Brianu se stegnuo želudac od straha kad se sjetio Pearsonove proparane utrobe.

Opazio je da se junac napeo i znao je da ga želi nabosti na rogove kao Pearsona. Ali je vranac držao laso napetim. Brian je juncu prišao s leđa. Dobro je naciljao i odmjerio snagu udarca. Nije htio da juncu razbije glavu, nego samo da ga ošamuti i izbije mu iz glave ratobornost i prkos. Kad ga je udario, junac se trgnuo, noge su mu omlohavile.

Imao je glavu tvrdu od željeza. No udarac ga je ipak omamio. Brian mu je brže-bolje skinuo laso s rogova i odskočio u stranu.

Kad se junac osvijestio i osjetio da više nije svezan lasom, Brian je već bio na konju.

Junac je stajao raskrečenih nogu. Zatresao je glavom. Brian potjera konja prema juncu, vitlajući lasom.

Za junca čovjek na konju nije isto što i čovjek na nogama. Junac je podigao rep visoko u zrak i otprašio prema šumi.

– Moj je konj previše umoran i

dosta će mu biti da vuče postelju. Smijem li zajahati kobilu vašeg oca? – upitao je Brian Loru kad je junac nestao u oblacima prašine.

– Naravno. Slušajte – nastavila je Lora – vi polagano podite za mnom. Ja ću odjahati naprijed po ranarnika. Naša je kuća nekih pet kilometara oдавде. Slijedite moje tragove i uskoro ćete izbiti na utabanu stazu koja vodi do naše kuće.

– Dobro, slijedit ću vas.

– Ja ću javiti majci što se dogodilo. Čim stignem kući, uzet ću svježeg konja.

– Ne brinite. Ja ću se već nekako snaći – rekao joj je Brian.

– Hvala vam, gospodine...

– Ja nisam nikakav gospodin. Zovite me Brian.

– Hvala, Briane, i do videnja – pozdravila ga je i odjahala.

Brian je pošao za njom sporim kasom. Kad se konačno popeo na hrbat uzvisine, ugledao je malen ranč u zelenoj kotlini opasanoj niskim brdima. Brvnara je stajala na kosini brežuljka.

Učinila mu se neugledna i sićušna. Iza kuće je bila nastamba od starih dasaka i u njoj kola. Uz nju se crnjelo zgarište staje od koje su ostali samo kameni temelji. U koralu ograđenom koljem vrzlo se nekoliko konja.

Brian je ugledao jahača na suprotnom kraju kotline. Lora, pomislio je. Uskoro je prešla prijevoj i izgubio ju je iz vida.

Prvi ga je dočekao pas. Zalajao je. Neka žena pozvala je psa da se vrati u kuću. Pas se vratio i sjeo uz njezine noge. Kad je Brian stigao pred kuću, žena je potrčala prema njemu.

– Kako mu je? Je li teško ranjen? – bilo je prvo što je izustila.

– Živ je – odgovorio joj je ozbiljnim glasom.

Nije ga pozvala da sjaje, ali se Brian nije na to obazirao. Žena je bila uzrujana i zaboravila je na uljudnost. Briana su boljale kosti od umora. Noge su mu bile ukočene kad je sjahao. Pas je dotrčao do njega, oprezno ga onjušio i mahnuo repom. Brian ga je pogladio po glavi.

– Gospoda Pearson? – upitao je ženu.

Kimnula je potvrdno.

Hilda Pearson je bila visoka i mršava žena. Ruke su joj bile izrađene i žuljave. Dok je sklanjala s lica plavu kosu, Brian je opazio da joj manjka pola malog prsta. Mogla je biti koju godinu mlada od muža.

– A vi ste gospodin Brian?

– Samo Brian, molim vas.

– Lora mi je rekla što se dogodilo. Otišla je po liječnika. Pomozite mi, molim vas, da ga unesem u kuću.

– Odmah, gospodo!

Pearsonovo je lice bilo blijedosivo od muke, a oči su mu upale u tamne duplje. Žena ga je nježno pogladila po obrazu. Zatreptao je kopcima i otvorio oči.

– Hilda – prošaptao je.

– Ne brini, dragi, sve će biti dobro. Sad si kod kuće i ja ću se za tebe brinuti – tješila je Hilda svog muža, a potom se obratila Brianu: – Poleći ćemo ga na krevet u spavaćoj sobi.

Brian je šutke kimnuo.

– Prenesimo ga na postelji kao na nosiljkama – predložio je Brian.

– Mogu ja hodati. Ne morate me nositi – prosvjedovao je slabšim glasom Pearson.

– Ne govorite gluposti! – odvratio mu je dosta grubo Brian.

– Mogu ja i sam – ponovio je Pearson.

– Šuti, Same, molim te. Ne napreži se. Brian je naš gost i moraš poštovati njegove želje – opomenula je Hilda svog muža blagim glasom.

Podigli su zajedno postelju i unijeli je u brvnaru.

Poprečni je zid dijelio kuću u dvije prostorije. Vrata između prostorija zjapila su širom otvorena. Hilda je glavom pokazala Brianu put. Unijeli su postelju u spavaću sobu i položili je na bračni krevet.

Brian je skinuo šešir i svukao kaput. Objesio ih je na vješalicu iza vrata.

– Ranarnik će stići za dva dana, zar ne?

– Da, ali možda dode i prije. Lora će uzeti svježeg konja na ranču Baileyjevih, naših prvih susjeda. Sutra ujutro stići će do liječnika. Ako ga nađe kod kuće, odmah mogu krenuti natrag. Kod Baileyjevih će ponovo promijeniti konje i sutradan su ovdje.

– Ne treba meni nikakav liječnik. Dok on stigne, rana će već sama zarasti – promrmljao je Pearson.

– Bojiš se da će ti skupo računati šivanje rane, pa stoga ne želiš da ga pozovemo – spočitnula mu je Hilda.

– A znadete li vi liječiti takve rane, gospodo? – upitao ju je Brian.

– Kako ne bih znala, pa ja sam već dvadeset godina udana za rančera.

– Onda mu isperite ranu i očistite je dok ne dode ranarnik – savjetovao joj je Brian.

– Idem staviti vodu da zakipi, a vi ga svucite, molim vas, i položite na ponjavu.

– Dobro, ne brinite, gospodo.

Kad je Hilda izašla iz sobe, Brian je skinuo opasač i kaubojske kož-

nate hlačnjake. Razložio je postelju i izvukao grane i gunj ispod Pearsona, a potom ga je oprezno počeo svlačiti.

Pearson se malko prenuo i pribrao otkad je stigao kući na svoj krevet.

– Nemojte mi parati gaće. Još su kao nove. Hilda će me grditi ako ih više ne bude mogla zakrpati – rekao mu je Pearson šaleći se.

– Lakše je njih zakrpati nego vas – odvratio mu je Brian.

– Žao mi ih je. Mislio sam da ću u njima na vječna lovišta.

– Kamo idu svi Teksašani poslije smrti. Ali tamo možete doći i bez gaća. Imate li negdje neke škare? – upitao ga Brian.

– U gornjoj ladici – odgovorio mu je Pearson i pokazao mu očima ormar u kutu spavaće sobe.

Brian je našao škare među koncima, iglama i drugim potrepštinama za šivenje.

– Baš me prati nesreća ovih dana. Najprije mi je izgorjela staja, a potom mi je nestao mladi bik i sada ovo. Molim vas, upitajte Hildu jesu li se momci vratili. Ja ne mogu vikati – zamolio je Pearson kad ga je Brian pokrio pokrivačem.

Brian je prišao vratima i otvorio ih.

– Jesu li se momci vratili, pita vaš muž?

– Još nisu – odgovorila je Hilda povikom.

– Imate li sluziñcadi koja radi za vas? – upitao je Brian Pearsona kad se vratio do kreveta.

– Ne, nemam. Pomažu mi moji sinovi. Mislite li da ću dugo ostati prikovan za krevet?

– Nekoliko mjeseci, čini mi se.

– Prokletstvo! – zastenjao je Pearson.

– Jesu li vaši sinovi dobri kauboji?

– I predobri za svoju dob i uzrast. Jump je navršio šesnaestu i krupan je za svoje godine, a Eddie je u trinaestoj. Bistri su momci i odlično jašu.

– I vaša kći odlično jaše – nije se mogao suzdržati Brian.

– I predobro za žensko čeljade. I moja žena Hilda dobro jaše, ali nikada nije mogla naučiti kako se baca laso. Teksašanima je to urodeno. Hilda je podrijetlom Švedanka. Njezini su bili ratari. Bojao sam se da mi dječaci ne budu na njih, ali su, na moju sreću, pravi Teksašani od glave do pete – završio je Pearson i iskrivio lice od boli.

– Kako se osjećate? – upitao ga je zabrinuto Brian.

– Bio sam ja i teže ranjen – procijedio je Pearson kroz stisnute zube, a kad je ponovo uhvatio zraka, rekao je: – Molim vas, pobrinite mi se za konja.

– A ja ću vam biti zahvalan ako mi dopustite da i svoga nahranim zajedno s vašim. Dugo je putovao, gotovo bez hrane.

– Dapače, izvolite. Uzmite svježeg konja iz korala dok se vaš ne oporavi. A i vama je potreban odmor. Mršavi ste, sama kost i koža. Ostanite kod nas dok se ne oporavite.

– Sudeći po mirisima koji dopiru iz kuhinje, za mene će to biti prava blagodan. Hvala vam – odgovorio je Brian.

III

Pas je sjedio na trijemu kad je Brian izišao iz kuće. Pogledao ga je sumnjičavo. Brian ga je potapšao po glavi. Pas mu je liznuo ruku i mahnulo repom. Brian je htio da

ga pas dobro onjuši i zapamti njegov miris.

Sišao je s trijema i poveo konje u dvorište. Pas je potrčao za njim.

Vrijeme se pogoršavalo. Tamni oblaci skupili su se na sjevernom obzorju. Zabrinuo se za Loru. Bojao se da djevojka neće stići da se skloni od nevremena.

Pred nastambom u dvorištu rasedlao je najprije ridana i pregledao mu leđa, a potom je skinuo sedlo i s Pearsonove kobile. Njegov je ridan izgledao izmožden uz dobro uhranjenu kobilu. Pregledao mu je i potkove. Čavli su bili istrošeni, potkove izlizane. Morat će ga ponovo potkovati, naravno, ako mu Pearson dade nove potkove.

Pošto je spremio sedla u nastambu i napojio konje, poveo ih je u koral. Vratio se po zob. Upravo kad je počeo sipati zrnje u zobnicu, pas je tiho zarežao. Zla slutnja stegla mu je srce. Spustio je zobnice i stao na vrata suše.

Pas je njuškao po zraku, okrenut prema sjeveru odakle je puhao studen vjetar. Brian opazi četvoricu jahača kako silaze niz obronak u kotlinu. Ruka mu je nagonski posegla za revolverom, ali je revolver ostao u kući.

Jahači su bili mladi ljudi i ogrnuti gunjevima. Jahali su mršave dugodlake indijanske konje. Puške su držali preko lopatica konja. Čejeni! I to daleko od svog rezervata. Izgledali su više kao lovci nego kao ratnici. Svejedno, ugodnije bi se osjećao da je uza se imao oružje.

Možda su dolazili bez zle namjere. Oprezno je zakoraknuo iz nastambe. Pas je glasno zarežao.

– Lakše, mali – naredio mu je Brian.

Indijanci su se zaustavili ispred dvorišta i nešto dogovarali. Hilda

je zacijelo bila odveć zauzeta svojim ranjenim mužem i nije ih uopće ni opazila.

Trojica su ostala čekati, a jedan je ujahao u dvorište i pošao prema Brianu. Bio je mršav. Lice mu je bilo koščato, a oči upale. Vidjelo se na njemu da je u životu bio više gladan nego sit. Izgledao je prestar za svoje godine.

– Dobro došao – pozdravio ga je Brian.

Indijanac je odmjerio Briana od glave do pete.

– Gdje je Pearson?

– Nije ovdje ovoga časa – odgovorio mu je lukavo Brian koji nije htio odati da je Pearson teško ranjen i da mu ne može pomoći.

– Prijatelj? – upitao ga je Indijanac.

– Prijatelj – odgovorio mu je Brian, pokazujući prvo na sebe, pa onda na Indijanca.

Indijanac je međutim, pokazao prstom na sebe, pa na kuću.

– Pearson prijatelj. Ja Svinuto Koljeno. Kaži Pearsonu ja doći po govedo – rekao je Indijanac i podigao četiri prsta.

– Hoćeš da kažem Pearsonu da ćeš uzeti četiri krave?

Indijanac potvrdno kimne.

– Previše – prigovori mu Brian.

– Njegova djevojka odjahati. Njegova žena imati lijepa i duga kosa – odgovorio mu je Indijanac.

Brian je progutao srdžbu. Bio je sam i nenaoružan.

– Ako joj se što dogodi, doći će vojnici i pobiti mnogo Indijanaca – podsjetio ga je Brian.

– Vojnici zli. Mnogo mrtvih. Žena i djeca. Prije ovdje mnogo trave. Mnogo mesa. Sada ništa za Indijance. Indijanci doći i uzeti meso.

Indijanac je imao pravo. Prije

nego što su došli rančeri u ove krajeve Indijanci su lovili divljač i bizon. Poslije su došla stada krava i popasla travu, a bijeli su doseljenici potamanili bizon i prorijedili divljač. Indijanci nisu mogli shvatiti da krave nisu za lov.

– Pearson prijatelj. Mnogo govoda. Uvijek dati. Dati četiri. Nema vojnika – nastavio je Indijanac i ponovo podigao četiri prsta.

Znači, Pearson je već davao Indijancima krave. Indijanci su izgledali jedno. Bili su umorni i izgladnjeli.

– Dobro, uzmite ih. Uzmite četiri krave, ali samo sa žigom P. Razumiješ? – rekao mu je poslije kraćeg razmišljanja Brian sjetivši se kako je i on nedavno ubio jednog Pearsonova telica kad više nije mogao izdržati glad. – Ali samo s raskoljenim P – ponovio je još jednom.

– Samo raskoljeni P – ponovio je Indijanac i kimnuo.

Gledao je za njima sve dok mu nisu nestali iz vida.

Vratio se u kuću. Hilda je bila uz muža u spavaćoj sobi.

– Gospodine Briane, jeste li to vi? – povikala je čim je čula da su se otvorila kućna vrata.

– Ja sam. Molim vas, nemojte me nazivati gospodinom – zamolio ju je i prišao ranjenom Pearsonu.

Nasmiješila mu se.

– Imam poruku za vas od Indijanca koji se zove Svinuto Koljeno – rekao je Brian Pearsonu.

– Svinuto Koljeno! Zar je bio ovdje?

– Došao je po krave.

– Krave? Zar više od jedne?

– Četiri.

– Taj prehranjuje mojom govedinom cijelo pleme!

– Nemoj se uzrujavati, Same.

Naškodit će ti – upozorila ga je Hilda i stisnula mu ruku.

– Upropastit će me! Opustošit će mi ranč – zastenjao je Pearson.

– Pokušao sam se s njim cjenkati. Možda nisam bio dosta uporan. Mogu poći za njim i reći mu da ste se predomislili – ispričavao se Brian.

– Ne prenađljujte, čovječe! – rekao je Pearson i podigao se kao da će sjesti, ali ga je bol presjekla i ponovo je pao na jastuke, hvatajući zrak otvorenim ustima.

– Ne govori, molim te, Same! – opomenula ga je Hilda, pa se obratila Brianu: – On samo laje, a nikada ne grize. Sad se pjeni, a postupio bi kao i vi. Naklonjen im je kao da su mu neki rod. Sve im daje što god od njega zatraže.

– Jeste li ikada jeli bizonsko meso, Briane? – upitao ga je Pearson.

– Često.

– Jeste li ih lovili?

– Katkada.

– Bizoni pripadaju Indijancima kao što krave pripadaju nama.

Hilda je kimnula, što je značilo da se slaže s mišljenjem svog muža.

– Prije dolaska bijelaca – rekla je ona – Indijanci su imali mesa napretek. Sve je bilo njihovo. I zemlja i životinje. Sada je zemlja naša, a bizon smo im potamanili. Nekada, dok smo još bili siromašni i oskudni u svemu i svačemu, mi i naša djeca jeli smo bizonsko meso. Sada su Indijanci gladni, a mi imamo stoku. Moramo im dati nekoliko grla, zar ne, Same?

– Da, Hilda. Ali nastavimo li ovako, ova će nam godina biti mršava.

– Briane, zaboravite na Indijance i Svinuto Koljeno. U kuhinji

na štednjaku ima kave. Uzmite – dodala je Hilda.

– Hvala – reče Brian i poše u kuhinju.

Uskoro je i Hilda došla u kuhinju i tiho zatvorila za sobom vrata spavaće sobe.

– Zaspao je – šapnula je.

– Neka, san će ga okrijepiti – odgovorio joj je Brian također u pola glasa.

Prišla je štednjaku i otvorila pećnicu. Miris pečena mesa zapljusnuo je kuhinju. Uzela je viljušku i probala pečenje nekoliko puta.

– I prije je bio ranjavan, no uvijek se izvukao – nastavila je tiho Hilda.

– Ozdravit će. Znam ljude koji su bili teže ranjeni, a danas su čili i zdravi – tješio ju je Brian.

– Ozdravit će on, znam. Jak je kao vol – napomenula je Hilda dok je ulijevala kavu u šalice. – Upoznali smo se – nastavila je kad je sjela za stol nasuprot Brianu – i vjenčali baš pred rat.

Vratio se iz rata teško ranjen, ali je ozdravio. Izvući će se i sada, zar ne?

– Naravno da hoće, gospodo.

– U Teksasu smo proživjeli teške dane. Poslije rata svi smo ostali siromašni. Ono što je ostalo opljačkali su vojnici. Ostala su samo krda podivljalih krava po šikarama u pretriji. Tko ih je prvi uhvatio, mogao ih je žigosati za sebe. Tako se i Sam počeo baviti stočarstvom. Mučio se kao konj za nas. Kad smo se malko oporavili udarila je pošast na stoku sedamdeset i treće i sve smo izgubili.

– Ovdje ste se lijepo okućili. – napomenuo je Brian.

– Ali smo se i narodili. Zemlja je ovdje u to doba bila besplatna. Doselilo se nekoliko obitelji iz Teksasa još prije nas. Čuli smo da do-

bro žive, pa smo i mi upregli dva kljuseta u neka stara kola na koja je stalo sve što smo imali i došli smo ovamo. Tu smo se nastanili i ostali – nastavila je mnogo ponosa, premda je izgledala sjetna i tužna – sagradili smo kuću i uzgojili stado. Sada smo tu i nitko nas neće odavde otjerati, ni Indijanci, ni stokokradice, ni palikuće.

Spustila je pogled na svoje krvgave i žuljave ruke. Koža joj je bila naborana, puna brazgotina, nabreklih žila. Bile su to ruke težaka, otvrdjele od naporna rada. Kad je ponovo podigla pogled, zagledala se Brianu u oči.

– Tko vas je poslao k nama, Briane?

– Kako? Tko bi me poslao?

– Je li vam tko rekao da kod nas možete dobiti posla?

– Ne, nije. Slučajno sam naišao na vašeg muža i kćer.

– Vi ste kauboj, zar ne?

– Znam bacati lašo i žigosati stoku – skromno će Brian.

– Bili ste i gonič?

– Jesam, gospodo.

– Jeste li ikada radili u planinama?

– Radio sam i u polju i u brdima gdje bi krave padale ravno u orlova gnijezda kad bi se poskliznule na strmoj kamenitoj i uskoj stazi.

Hilda se nasmijala njegovoj šali.

– Tražite li posao? – upitala ga je.

– Dobro bi mi došao koji dolar. Džepove sam ispraznio, a oprema mi je ostala zatrpana u brdima pod snježnom lavinom.

– Mi smo dosad uvijek preko ljeta uzimali nekoga da nam pomogne skupiti i žigosati stado. Mislili smo da ćemo to ove godine sami učiniti. Jump je već jak i velik, a Lora i Eddie pomažu nam

uvelike. Imam dobru i vrijednu djecu. A i ja znam dobro jahati. Ne bojimo se mi rada. Pola prsta izgubila sam dok sam pomagala Samu da uhvati podivljala konja – rekla je i pokazala mu odrezan prst. – Ali ipak smo ga uhvatili – pohvalila mu se i nastavila pošto im je ponovo napunila šalice kavom: – Tako bismo uštedjeli novac kojim smo inače plaćali nadničara. Posudili smo nešto novaca i kupili čistokrvne bikove. Računali smo da ćemo ove godine dovoljno zaraditi da vratimo dug i pošaljemo Loru na Istok u školu preko zime – rekla je tihim glasom i duboko uzdahnula, pa dodala poslije kraće šutnje: – Ali, čak i da ne pošaljemo Loru u školu, dug svakako moramo otplatiti. Ne možemo vam stoga obećati plaću predradnika, a nama treba predradnik jer je sada Sam prikovan za krevet. Možemo vam ponuditi stan, hranu i četrdeset dolara. Više vam ne možemo dati, Briane.

– Nisam ja čovjek kakav vama treba, gospodo – branio se Brian.

– Četrdeset dolara nije mnogo za taj posao, ja to dobro znam. Možda ćemo vam moći platiti više iduće godine. Vidite, ja znam da se Sam više nikada neće oporaviti da bi sam mogao obavljati taj posao. Razgovarali smo o tome maloprije. Trebat će nam netko. Čak i kad Jump odraste. Jer će se i stado povećati. Ostanite, Briane. Iduće godine, kad isplatimo dugove, dobit ćete i dio čistog dobitka. Ostanete li zauvijek, dio ranča pripast će vama – nukala ga je Hilda da ostane.

Brian je zamišljeno vrtio glavom.

– Nisam ja čovjek za to. Ja sam litalica, nemiran duh. Ne mogu dugo izdržati na jednom mjestu.

– Bojite se odgovornosti, zar

ne? – upitala ga je malco podrugljivo Hilda.

Htio joj je proturječiti, ali se predomislio. Hilda ga je uistinu prozrela. Bojao se odgovornosti i obveza koje bi ga vezale za jedno mjesto. Bio je voljan raditi preko ljeta da zaradi koji dolar, ali ne dulje.

– Briane, vi ste kauboj. Vi znate svoj posao, to se vidi na vama. Bit ćemo vam zahvalni do groba, ostanete li kod nas. Ne, nemojte mi odmah odgovoriti. Ne bih željela da se prenaglitate. No, prije nego što se odlučite, moram vas na nešto upozoriti.

– A na što, molim vas?

– Vidjeli ste da je naša staja spaljena?

– Da, vidio sam.

– Požar je bio podmetnut. Nemam pojma tko ga je podmetnuo i zašto, ali slutim da nas još čeka mnogo neugodnih iznenađenja prije jeseni, a neke bi mogle i vas pogoditi.

– Teksašani se samo boje da ne ostanu bez konja u preriji – odgovorio joj je s ponosom.

Nasmiješila mu se. Brian je istog trena shvatio da je ona njegov odgovor shvatila kao njegov pristanak da ostane na ranču. Zaustio je da prosvjeduje, ali ga je u tome spriječio topot konjskih kopita.

– Netko dolazi – bilo je sve što je rekao Hildi i pogledao na policu s puškama.

IV

S puškom u ruci Brian otvori vrata. Zupuh studena vjetra udari mu u lice. Vjetar je vijorio rijetkim pahuljicama snijega. Brian je zašklijo i tražio očima konjanike.

Pas je istrčao iz kuće mašući repom. Vladao se kao da je nanjušio prijatelje.

– To je Lora! – povikala je ra-

dosno Hilda koja je stajala iza Briana.

– Zar već? A tko je to s njom?

Zacijelo nije liječnik.

– Ne, nije. To je Frank Hunt, naš susjed, rančer.

Brian se vratio u kuću i stavio pušku natrag na policu.

Hilda je dočekala Loru i Franka Hunta na pragu kuće.

– Srela sam Franka i Pikea, Frank je poslao Pikea po liječnika – rekla je zadihano Lora majci.

Hunt je skočio s konja, naklonio se Hildi i prstima dotaknuo obod šešira. Pomogao je Lori da sjase. Jedan trenutak predugo držao ju je oko struka prije nego što ju je spustio na zemlju. Gledao joj je ravno u oči.

Ušli su u kuću. Hunt je slijedio Loru. Bio je visok, za cijelu glavu viši od Lore. Zatvorio je vrata i skinuo šešir. Kosa mu je bila prošarana sjedinama na sljepoočicama. I brk mu je bio prosjed i krasio je njegovo lice. Stajao je ukočeno kao vojnik od zanata. Kimnuo je Brianu onako kako obično kimne stranac strancu prije upoznavanja.

– Dobar večer, gospodo – pozdravio je Hildu.

– Dobar večer, Frank. Frank, ovo je gospodin Brian. Lora vam je zacijelo rekla što se dogodilo Samu.

Hunt je samo kimnuo.

– Brian joj je pomogao da ga dovede kući.

– Je li teško ranjen? – upitao je Hunt kao da nije čuo ono što je Hilda rekla o Brianu.

– Dosta – odgovorila mu je iskreno Hilda.

Hunt je svukao ogrtač i objesio ga na klinčanicu kao da je kod svoje kuće, a ne u posjeti.

– Smijem li ga vidjeti?

– Spava.

– Nemojte ga buditi.

Lora je također skinula ogrtač i šešir. Prišla je kuhinjskom ormaru i otvorila ga.

– Kave, Frank?

– Molim te – odgovorio joj je i nasmiješio joj se, pa nastavio, okrenuvši se prema Hildi: – Sada morate naći nekoga da vam pomogne. Ostat ću ovdje dok Pike ne dode s liječnikom, a...

– Hvala vam, mi ćemo se već nekako sami snaći – prekinula ga je Hilda u pola riječi.

– Trebat će vam muška ruka – nije se dao zbuniti Hunt.

– Ja sam već zamolila Briana da nam pomogne.

Hunt pogleda Briana i odmjeri ga od glave do pete.

– Ali, vama treba muškarac u koga se možete pouzdati u jeku posla.

– Ja mislim da se u Briana možemo pouzdati – dodala je Lora stavljajući šalice na stol.

– Lora, nije vrijeme za šalu. Nemoj biti neozbiljna. Otac ti je teško ranjen. Vama treba netko koga dobro poznajete – nije popuštao Hunt.

Brian stisne šake. Osjetio se uvrijeđen.

– Nećete nas ostaviti na cjedilu, Briane, zar ne? – upitala ga je otvoreno Hilda.

– Ne, neću, gospodo – odgovorio joj je kratko Brian.

Hilda mu se u znak zahvalnosti nasmiješila.

– Griješite – opomenuo ih je Hunt.

– Zašto, Frank? Poznaješ li ti Briana bolje od nas? – upitala ga je izazovno Lora.

– Poznajem ja tu vrst ljudi. Danas su ovdje, sutra ondje, kako im puhne u glavu. U njih se ne smijete pouzdati.

– Ne dopuštam vam da tako govorite o meni – odbrusio mu je srdito Brian.

Hunt se ukočio. Brian je bio visok koliko i Hunt.

– Oficir mora prepoznati osobine čovjeka čim ga vidi, jer o tome ovisi i njegov život.

– Frank je bio kapetan. On je pravi vojnik – objasnila je Lora s ponošom u glasu.

– Jeste li vi ikada bili u vojsci? – upitao je Hunt Briana.

– Nisam. Ja se znam sâm braniti, meni za to ne treba četa vojnika – skresao mu je Brian.

Hilda je brzo promijenila predmet razgovora.

– Hvala vam, Frank, što ste nam ponudili pomoć, ali mi je ne možemo prihvatiti. Imat ćete i vi previše posla na svom ranču.

– Pike može i bez mene. Ja ću ostati ovdje – uporno će Frank Hunt.

– Ni govora, Frank – odvrtila mu je Hilda.

– A ja sam sigurna da će Brian ostati kod nas i pomoći nam – zadirkivala je Lora Hunta.

– Lora, ostavila si ozojena konja na vjetru i snijegu – odjednom je Hilda prekorila Loru.

Lora je šćepala ogrtač s klinčаницe. Hunt je pošao za njom.

– Pomoći ću ti – rekao je Lori.

– Frank ostaje na večeri, zar ne, mama? – upitala je Lora Hildu. s praga.

– Kako hoće – odvrtila joj je Hilda koju taj prijedlog nije odveć veselio.

– Dobri su prijatelji, zar ne? – upitao je Brian Hildu kad su Lora i Frank izišli na dvorište.

– Zaprosio ju je – kratko mu je odgovorila Hilda.

– A vama taj brak nije po volji?

– Sam i ja mislimo da je Lora još premlada za udaju.

– Zašto joj onda ne zabranite da se uda?

– To nikada! Vidite, moj je otac bio protiv toga da se udam za Sama. Htio me je udati za bogata Švedanina, ratara, a ne za Sama, poludivljeg Teksašanina. Pobjegli smo i vjenčali se. Nećemo stoga ni svojoj djeci braniti da sami izaberu svog životnog druga. Ipak, željeli bismo da Lora bolje upozna život prije nego što se veže za jednog čovjeka.

– Stoga je i želite poslati u školu na Istok?

Kimnula je potvrdno.

– Briane, molim vas, namirite konje u koralu i ako vidite Loru, kažite joj da pomuze kravu – rekla je Hilda.

Kad je došao do koralu, opazio je Loru i Hunta pod ogradom u zavjetrini. Stisnuli su se jedno uz drugo. Nešto su šaputali. Lora je hihotala.

– Lora, vaša mi je majka rekla da vas podsjetim da pomuzete kravu – rekao joj je Brian.

Hunt je izazovno pogledao Briana. Pošao je za Lorom preko dvorišta.

Kad je namirio konje i izišao iz koralu, Brian je čuo topot kopita. Dva su konja trčala gotovo ukorak. Pas im je otrčao u susret. Brian je ušao u kuću.

– Opet dolaze gosti – rekao je Hildi kad je došao u kuhinju.

– Moji momci.

– Vaši sinovi?

Kimnula je potvrdno i nasmiješila se.

Brian je svukao zobunac i objesio ga na klinčanicu. Opazio je da na njoj još nema Lorina i Frankova ogrtača.

– Momci, dodite na trenutak u

kuhinju čim rasedlate konje – pozvala ih je Hilda s vrata.

– Dobro, mama – odgovorio joj je dječčki glas.

Stariji je dječak slično na Sama, a mladi, koji je imao svijetlu kosu i plave oči, na Hildu.

– Što se dogodilo, mama? – upitao ju je Jump, stariji sin, čim je prešao preko praga.

– Ocu se dogodila nesreća. Ranjen je i...

– Teško? – upao joj je u riječ Jump.

– Ne morate se brinuti. Poslali smo po liječnika – izbjegla je Hilda izravan odgovor.

– Što mu se dogodilo? – upitao ju je Eddie, mladi sin.

– Junac ga je proparao rogovima.

– Odvedi konje u koral! – naredio je Jump mladem bratu strogim glasom.

Eddie se pokunjio. Izišao je na dvorište ljutito zalupivši vratima za sobom.

– Sad mi možeš kazati istinu, mama – ponovo se Jump obratio majci.

– Rekla sam ti istinu. Sada spava.

– Jesi li sigurna da si mi rekla istinu?

– Zar svoju majku nazivaš lažljivicom? – spočitnula mu je srdito Hilda.

– Oprosti, mama, ali ja više nisam dijete. Ne moraš preda mnom kriti istinu – podsjetio ju je Jump, a obrazi su mu se zarumenjeli zbog majčina prijekora.

– Ja ti ništa ne tajim. Kad se otac probudi, otidi i pozdravi ga.

Jump je bacio zabrinut pogled prema vratima spavaće sobe svojih roditelja. Svukao je zobunac i okrenuo se da ga objesi na klin. U

tom je trenu opazio Briana i trgnuo se.

– Briane, ovo je moj stariji sin Jump. Jump, gospodin Brian će nam pomoći skupiti i žigosati stoku – rekla je Hilda mirnim glasom.

– Ali otac je rekao da ove godine nećemo unajmiti kauboja – podsjetio ju je Jump.

– Netko mora raditi umjesto oca.

– Ja ću raditi umjesto njega! Ja sam mogu obaviti njegov posao! – prosvjedovao je Jump.

– Samo odrastao čovjek može zamijeniti oca – upozorila ga je Hilda.

– Ja ih više neću samo držati dok se žigošu. Hoću da ih hvatam lasom kao pravi kauboj. Neka ih Eddie drži ove godine – bunio se Jump.

– Dobro, Eddie će ih držati, a ti ćeš ih hvatati s Brianom – promisljivo će Hilda.

– Ja ću mu govoriti koje da hvata – nabusito će Jump.

Brian je odmah razumio smisao Jumpovih riječi. Jump je želio da mu naređuje kao gazda najamnom radniku. I Hilda je razumjela što je Jump htio reći, pa se namrštila.

– Brian će sebi, a i tebi, odabrati grla koje ćete hvatati.

– Ja poznajem naše konje, ja poznajem našu ravan, a što on zna? – odsjekao je Jump.

– On je kauboj i zna sve drugo što ti još ne znaš. Otac je bolestan i Brian će preuzeti njegov posao.

– Ja ga mogu obaviti bolje od njega – nije se dao uvjeriti Jump.

– Dosta tog zanovijetanja! U ovoj kući ja zapovijedam dok otac ne ozdravi i ne prestaneš li me gnjaviti, išibat ću te kao deriste! – podigla je glas Hilda.

Jump se zaprepastio i zapiljio u

majku. Zatomiljena srdžba ukočila mu je pogled. U tom je trenutku Eddie naglo otvorio vrata i ušao u kuću.

– Kako je ocu? Mogu li ga vidjeti? – zamolio je Eddie majku.

– Spava i ne lupaj vratima jer ćeš ga probuditi – upozorila ga je Hilda.

– Oprosti, mama, zaboravio sam – ispričao se Eddie.

– Jeste li našli bika? – upitala je Hilda sinove.

– Ni traga – odgovorio joj je Eddie.

– Ja bih popio šalicu kave – obratio se Jump majci gotovo zapovjedničkim glasom, pošto je okrenuo leđa Brianu.

– Najprije skini ostruge – naredila mu je majka, skupivši zabrinuto obrve.

Jump je potrčao uza stube u potkrovlje gdje su dječaci i Lora imali svoje sobe.

– Oprostite mu, Briane. Morate ga razumjeti. On je sada u najgorim godinama – ispričavala je Hilda svog starijeg sina.

– Ne brinite, gospodo – odgovorio joj je tiho Brian, ali ipak zabrinut kako će raditi s tim prgavim i tvrdoglavim deranom.

– Ohladjet će se on. U međuvremenu, molim vas, pripazite na njega da ne učini neku glupost i ne nastrada – usrdno ga je molila Hilda.

Brian kimne, što je značilo da pristaje, a potom reče:

– Ja sam jučer naišao na ustrijeljena bika durhamske pasmine s vašim znakom na ušima.

– To je naš bik! – povikao je Eddie.

– Gdje? –animalo je Hildu.

– U šumi nedaleko od mjesta gdje je nastradao vaš muž. Ja sam mislio da vi to znate.

– Ne, ne znamo. Tražili smo ga posvuda. Pobjegao je iz staje dok je gorjela.

U tom se trenutku i Jump vratio iz potkrovlja u kuhinju.

– Gospodin Brian kaže da je netko ustrijelio našeg bika – rekao je Eddie Jumpu.

– Zašto bi ga ustrijelio? – upitao je Jump strogim glasom.

– Možda je bik imao smrtnu opekotinu, pa ga je netko ustrijelio da se ne muči – dodao je Eddie.

– Ja mislim da je bik bio zdrav kad je ustrijeljen – rekao je Brian.

– Sutra ćete poći i pogledati ga još jednom – naredila je Hilda.

– Možda ga je on ustrijelio! – povikao je Jump i pokazao prstom u Briana.

– Jumpe! Pazi što govoriš o gostima u mojoj kući! – opomenula ga je majka strogim glasom.

Jump je uvrijeđeno sjeo uz ognjište i okrenuo im leđa.

Hilda je pogledala u Briana. Lice joj je bilo zabrinuto. Očima je molila Briana da ima strpljenja sa Jumpom.

Neće to ići baš lako, pomislio je Brian i kimnuo joj s mnogo razumijevanja.

V

Hilda je poslala Eddieja po vodu poslije večere. Brian se ponudio da mu pomogne. Snijeg je još lepršao kad su izišli na dvorište. Noć je bila tamna i studena.

– Ja ću vam pomoći da skupite goveda i da ih žigošete – rekao je Eddie Brianu.

– To je težak posao – podsjetio je Brian dječaka.

– Jeste li ikada bili krotitelj konja?

– Često sam hvatao divlje konje preko ljeta. Hoćemo li uskoro stići do potoka? –animalo je Briana.

Kad su stigli do potočica bistre i studene vode, Eddie baci vedro u vodu i duboko zagrabi.

– Ti nosi svjetiljku, a ja ću vedra – predložio je Brian kad je dječak napunio oba vedra.

– Mogu i ja sam.

– Meni će biti lakše. Ja sam jači.

– Ne, hvala. To je moj posao – odlučno mu je odgovorio Eddie.

Brian nije htio povrijediti dječakov ponos i pustio ga je da sam nosi oba vedra.

– Tko sve skuplja goveda u kotlini? – zanimalo je Briana.

– Stari Bailey i njegovi sinovi: Teddy, Fletch i Buck. Fletch je najstariji. Teddy se nedavno oženio. Dobio je dijete. Buck je Jumpov vršnjak. Onda Frank Hunt i Pike Coster. Coster je nadzornik Huntova ranča. Hunt obično unajmi još kojeg kauboja preko ljeta.

– Tko još drži goveda u kotlini.

– Oni i mi. Nitko drugi.

– Sve u svemu, sedmorica, zar ne.

– Da, i mi.

– Desetorica, dakle, ako računamo tebe, Jumpa i mene.

– Dobro ste izračunali – dobio mu je Eddie dok se penjao stubama na trijem.

Kad su ušli u kuću, Lora je sjedila na sofi, a Hunt je bio uz nju.

– Bole vas leđa, zar ne, Briane?

– javio se Hunt čim ih je ugledao.

– Molim?

– Pustili ste dječaka da nosi vedra puna vode.

Lora je tiho zahihotala kad je čula Huntovu napomenu. Njezin je hihot posramio Briana. Osjetio je kako mu se obrazi žare. Ponizili su ga samo zato što nije htio povrijediti dječakov ponos.

– Ja sam dovoljno jak i sam mogu nositi vedra – ponosno im je rekao Eddie.

– Brianu sigurno nije bilo preteško nositi svjetiljku – ponovo će Hunt.

Brian osjeti neodoljivu želju da udari Huntu preko lica.

– Eddie, Jump te čeka gore u sobi. Požuri – rekla je Lora mladom bratu.

– Jump me uči čitati i pisati. Ja bih htio biti krotitelj konja, ali majka kaže da i oni moraju biti pismeni – objasnio je Eddie Brianu.

– Čovjek mora znati čitati i pisati, a naročito računati ako želiš uspjeti u životu – napomenuo je Brian.

– Zašto mora znati računati? – začudio se Eddie.

– Kako će inače izračunati koliko je zaradio – obrazložio mu je Brian.

– Samo luralice ne misle na budućnost. Kad ostare, ostanu goli i bosi i svi im se rugaju jer ovise o milosti dobrodušnih ljudi – napomenuo je Hunt.

– Ja ću uspjeti u životu, obogatit ću se kroteći konje, zaradit ću dovoljno novaca da kupim cijelo krdo durhamskih grla za mamu i tatu – povikao je Eddie.

– I da se možeš oženiti čestitom djevojkom – dodala je Lora.

– Čovjek se ne mora oženiti ako neće, zar ne, Briane? – upitao ga je Eddie.

Lora se zagledala u Briana.

Brian je šutio.

– Neki ljudi nikada ne sazru za ženidbu. Samo lakomislene djevojke mogu poći za takva čovjeka – nastavio je Hunt.

Srdžba obuže Briana. Objesio je svjetiljku o klin, okrenuo se bez riječi i izišao na tamno dvorište da se smiri.

Zubati vjetar grizao ga je za lice. Sagnuo je glavu da zaštiti lice od

studen i zakoraknuo je u mrak. Misli su mu se motale oko Lore Pearson. Ogorčen, zabio je ruke u džepove i pošao žurnim korakom preko dvorišta da se ugrije.

Otvorila su se vrata na kući. Stao je i opazio sjenu Lore i Hunta u okviru vratnica. Hunt je nosio svjetiljku.

– Nemoj biti ljubomoran – čuo je kako je Lora glasno prigovorila Huntu.

– Ja ljubomoran? A na koga, molim te? Što je tebi? Zapamti, nestat će on jednog jutra kao što se i pojavio. Sreća tvoja ako što prije ode.

– Zašto bi Brian bio gori od drugih muškaraca?

– Ja ih dobro poznajem. Neodgovorni ljudi kojima je na pameti samo kartanje.

– Zar baš svima? I Pikeu Costeru?

– Pike je drukčiji. On je bio vojnik pod mojim zapovjedništvom. Pike je dobar radnik, poduzetan i postojan čovjek – branio je Hunt nadzornika svog ranča.

– A zašto misliš da je Brian nepostojan i nepoduzetan? – ustrajno će Lora.

– Pogledaj ga samo! A možda mu je i zakon za petama. Lora, kako se tvoja majka uopće usuduje povjeriti hvatanje i žigosanje stoke takvu čovjeku?

Brian osjeti želju da potrči za njima i da im sve objasni. Nije on ni prosjak, ni lopov. Njegova je nesreća bila u tome što mu je lavina zatrpala svu opremu, pa mu je ostalo samo ono što je imao na sebi, a to je već bilo iznošeno.

No da im se javio, odao bi se da je prisluškivao njihov razgovor.

Lora i Hunt su došli do korala. Lora je držala svjetiljku dok je Hunt sedlao konja. Popeo se na

sedlo i nagnuo prema Lori. Nešto joj je šapnuo u uho. Lora je gromko zahihotala.

Briana je zanimalo što joj je tako smiješno mogao Hunt prišapnuti. Poželio je da im pride bliže i čuje riječi rastanka. Okrenuo se i pošao.

Brianov nagli korak pobudio je pažnju psa koji se motao oko Lori-nih nogu. Kako je prepoznao Briana, pritrčao mu je.

– Tko je tamo? – povikala je Lora i visoko digla svjetiljku da bolje vidi.

– Ja sam – promrmljao je Brian.

– Što vi tu radite? Zar nas uho-dite? – sredito ga je upitao Hunt.

Brian je u tom trenutku bio više ljutit na samoga sebe nego na Hunta. Hunt je imao pravo da se srdi na njega.

– Danas poslije podne ovuda su prošli Indijanci, pa sam došao da gospodicu Loru otpratim natrag u kuću – snašao se Brian.

– Hvala vam, Briane – rekla mu je Lora uz smiješak.

– Ja ću otpratiti Loru do kuće – nabusito će Hunt.

– Nije potrebno kad sam ja ovdje – odvratio mu je mirno Brian.

– Ja ću je otpratiti! Zapamtite! – zarežao je Hunt.

– Doista, Frank, nije potrebno da se trudiš. Brian će me otpratiti – rekla mu je Lora uz osmijeh.

Hunt dobaci ljutit pogled Brianu. Dotaknuo je prstima obod šešira i podigao uzde.

– Ne zaboravi što sam ti rekao! – dobacio je Hunt Lori i odgalopirao iz dvorišta.

– Što vam je to Frank Hunt rekao? – upitao ju je Brian čim je Hunt nestao u tamnoj noći.

– Cini mi se da Franku niste

baš po volji – odvrátila je Lora i pogledala ga iskosa, nakrenuvši malko glavu i podigavši jednu obrvu.

– Nije ni on meni – rekao je Brian, uzeo joj svjetiljku iz ruke i poveo prema kući.

– Frank je doista drag i srđan čovjek. Zvoljet ćete ga čim ga malo bolje upoznate.

– Vi se namjeravate za njega udati?

– On bi htio da pođem za njega.

– A vi? Želite li i vi poći za njega?

– Jeste li vi ikada bili zaljubljeni, Briane? – upitala ga je Lora umjesto odgovora.

– Nikada mi zbog toga nije palo na pamet da se oženim – iskreno joj je rekao Brian.

– Kako čovjek zna je li doista zaljubljen? Kako je siguran da nekoga voli? – tražila je Lora savjet od Briana.

– Ako niste sigurni, onda niste ni zaljubljeni – razborito je zaključio Brian.

– I mama to kaže.

– Vaša majka ima pravo.

– Za mene je to još zagonetka.

Zastala je kad su stigli do trijema. Pas se priljubio Lori uz noge. Ona ga je pomilovala po glavi.

– Biste li prošetali sa mnom još koju minutu? – upitala je Lora Briana.

– Zar vam nije hladno?

– Ugrijat ću se hodajući. Još mi se ne ide u kuću. Idemo?

– Vrlo rado – pristao je Brian.

Zabila je ruke duboko u džepove hlaća i krenula preko dvorišta. Brian je išao uz nju sa svjetiljkom, a pas ih je slijedio.

– Frank je već jednom bio oženjen – počela je Lora poslije kraće šutnje.

– Nisam znao.

– Dok je bio u vojsci. Oženio se kćerkom svoga pukovnika. Prekrasna žena. Pokazao mi je njezinu sliku.

– Gdje je ona sada?

– Umrila je.

– Od čega?

– Sušica. Frank kaže da je svaki dan sve više venula, sve dok nije ugasnula. Bila je starija od mene. Možda danas više ne bi bila lijepa.

– Dvojim da je mogla biti ljepša od vas – prošaptao je Brian.

– Ja nisam lijepa, Briane. Koža mi je preplanula od vjetra i sunca, ruke su mi pune žuljeva kao u kakve radnice, a kosa mi nije kovčava – tužnim mu je glasom govorila Lora.

– I što je u tome loše?

– To nije lijepo! – gotovo je povikala Lora.

– To je ljepše od bilo koje ljepote. Ljepše od ride ždrebice na zelenoj livadi – zanosno će Brian.

– Zar sam ja lijepa kao rida ždrebica na zelenoj livadi – upitala ga je podrugljivo Lora.

– Ljepši ste od ride ždrebice sa srebrnim sedlom – odgovorio joj svečanim glasom Brian.

Lora je prasnula u smijeh.

– Ne, Briane, nisam ljepša od Frankove pokojne žene. Ona je, uz to, imala prekrasne svilene haljine ukrašene čipkama i volančićima. Doduše, ja bih u njima smiješno izgledala. Naučila sam iz knjiga da su gradski ljudi drukčiji od nas, od mene, moje braće, mojih roditelja.

– Mislite li da bi i jedna od tih otmjenih žena znala jahati vašeg vranca? – upitao ju je razložno Brian.

– Ne bi se zacijelo usudila ni da mu pride.

– A koja, onda, korist od njih na ranču?

– Ne znam, Briane. Doista ne

znam – odgovorila mu je nakon kraćeg razmišljanja.

– Uda je ozbiljan čin u životu djevojke. Razmislite dobro. Nemojte se brzopleta odlučiti. Vaša mi je majka rekla da na jesen idete na Istok u školu.

– Nadam se, barem.

– Kako to mislite?

– Tako smo odlučili prije nego što je otac nastradao. Sada više nisam u to sigurna. Možda ću morati ostati ovdje uz njega.

– Ozdravit će on do zime – bodrio ju je Brian.

– Nedavno nam je izgorjela staja. Netko nam je neki dan ustrijelio čistokrvnog bika kojega smo skupo platiti. Danas otac leži prikovan uz krevet. Vidite, nesreća za nesrećom. Teško ćemo skucati dovoljno novaca i za moje školovanje na Istoku – objasnila mu je Lora poslije kraćeg oklijevanja.

– Ali to neće utjecati na cijenu stoke – dometnuo je Brian da bi je utješio.

– Ne, neće. Imate pravo.

– Eto vidite, nema razloga da se brinete. Ja ću skupiti stado, žigosati ga i odagnati na tržište.

– I nećete nas ostaviti na cjedilu u jeku posla?

– Je li vam to Hunt utuvio u glavu?

– Rekao mi je da će vas jednog jutra spopasti čežnja za slobodom, pićem ili ženama, da ćete jednostavno nestati bez traga – priznala mu je Lora.

– A što vi mislite?

– Ne znam, Briane. Ja vas još ne poznajem dobro.

– Onda prestanite brinuti. Dajem vam časnu riječ da neću otići od vas – odlučno joj je rekao Brian, osjetivši strah i brigu u njezinu glasu.

Na trenutak njezini su se prsti

ovili oko njegovih. Stisnula mu je ruku u znak zahvalnosti. Negdje u šumovitim brdima oglasio se vuk samotnjak. Divlje zavijanje slobodne zvijeri oglasilo je početak Brianova dobrovoljnog zatočeništva. Leden strah stisnuo mu je srce, ali je Lorina ruka bila odveć topla, pa je odagnala taj strah.

VI

Idućeg jutra Brian i Jump pošli su hvatati konje koji su od jeseni bili na paši po padinama i obroncima kotline. Kako su se konji često znali izmiješati s konjima sa susjednih rančeva, valjalo ih je izdvojiti, razvrstati i otjerati natrag na ranč u koral i pripremiti za okupljanje stada.

Jump je mrzovoljno jahao uz Briana. Nije mu godio njegov nadzor. Ni Brian nije bio bolje volje. Hvatanje i razvrstavanje konja dovoljno je težak posao, a uz to je morao brinuti i za tvrdoglavog i prkosnog dječaka.

Briana je smetalo što mora paziti na Jumpa. Zapravo, nije ni znao kako se to radi i mislio je da se dječak Jumpovih godina može brinuti sam o sebi. Ali, prije odlaska, dok su spremali hranu za put i gunjeve, Hilda ga je zamolila da pripazi na Jumpa da mu se ne dogodi neka nesreća kao i njegovu ocu.

Uskoro su naišli na tragove konja.

– Brzo, za njima! – naredio je Brian.

– Neću! Ja idem najprije pogledati našeg ustrijeljenog bika – usprotivio mu se Jump.

– Hajde za mnom i ne zanovijetaj! – strogim ga je glasom ukorio Brian.

Jump je tvrdoglavo stresao glavom.

– Hajde, idemo! Imamo važnijeg posla. Došli smo po konje – pokušao ga je pridobiti Brian.

– Za konje ima vremena. Ja idem pogledati bika – nije popuštao Jump.

– Dosta! Ideš sa mnom i za konjima. Prestani me gnjaviti – izgubio je Brian živce.

– Što se derete? Idite ako hoćete, tko vas drži! Ja ću vas već stići.

– Kako da ne, lijencino! Htio bi da ja obavim i tvoj i svoj posao, zar ne?

– Ja ću već obaviti svoj dio posla, ne bojte se. A sad idem do bika – odvratio mu je Jump i podigao uzde.

– Ti ideš sa mnom da te mogu držati na oku! – naredio mu je Brian i uhvatio Jumpova konja za povodac.

– Zašto vas je strah da ja vidim bika? Bojite se da ću otkriti nešto neugodno za vas. Možda ste ga vi i ustrijelili – spočitnuo mu je Jump.

– Ništa nećeš vidjeti, a ni pronaći osim strvine. Zar još nikada nisi vidio strvinu?

– Ne, tu strvinu nisam još vidio – odbrusio mu je Jump i trgnuo uzdama.

Jumpov se konj naglo trgnuo i ritnuo stražnjim nogama. Brian je ispustio povodac iz ruke.

– Momče, nikamo ti nećeš bez mene! – ljutito je zarežao Brian.

– Tko vas uopće što i pita? – žučljivo mu je odbrusio Jump i zamahnuo krajevima uzda.

Kožnate uzde udarile su Briana po licu. Brian je zažmirio. Jump je hitro okrenuo konja, podbo ga ostrugama u slabine i odgalopirao. Brianov se konj prestrašio i propeo. Brian je gotovo pao sa sedla. Kad je smirio konja, Jump je već bio daleko.

– Čuvaj se! Tvoja će me majka ubiti ako ti se što dogodi! – povikao je Brian za njim iz svega grla dok se pipao po licu.

Ljutit na Jumpa zbog njegová vladanja, na Hildu što mu je natrpala na leđa odgovornost za svojeglavog momka, a i na sebe što mu nije uspjelo ukrotiti i zadržati Jumpa, Brian se sam zaputio za konjskim tragovima.

Tragovi su bili stari nekoliko dana. Konji su očito išli s noge na nogu i usput pasli travu. Polagano je kaskao za njima. Oko podneva naišao je na svježu konjsku balegu. Nekoliko sati nakon toga ugledao je i krdo konja.

Konji su pasli travu na osunčanom obronku. Kretali su se uzbrdo spokojno pasući. Brian je zaobišao krdo i zaustavio se na brijegu iznad njega. Odlučio je da projaše kroz obližnji šumarak, izbjije pred njih i potjera ih natrag u smjeru kojim je dojahao. Dotad bi se i Jump već mogao vratiti i pomoći mu.

Kad je izjahao iz šumarka, začuo je tužno mukanje teleta iz usjeka između dva brijega. Pošao je da vidi što mu se dogodilo.

Stigao je do ruba strme gudure duboke nekih desetak metara. Tele je bilo u dnu gudure zajedno s kravom. Krava je nepomično ležala na boku. S ruba gudure nije mogao vidjeti je li krava ranjena ili je možda pala u guduru na leđa, pa se ne može više uspraviti na noge.

Objahao je strmu guduru i pronašao stazu koja je vodila nizbrdice.

Tele se uplašilo i pobjeglo iza krave. Krava je jedva pomaknula glavu kad joj je prišao. Na slabinama joj je zjapila duboka rana. Krvava pjena oblila joj je gubicu, navirući iz nozdrva. Očito je pala u

guduru i polomljena rebra propalala su joj pluća. Životinja je bila osuđena na smrt.

Uzeo je laso sa sedla i uhvatio tele. Laso je svezao za sedlo da mu tele ne pobjegne. Sjahao je. Pomilovao je tele po vratu da ga primiri, a onda ga naglo povalio na zemlju i svezao mu noge. Tele je ponovo tužno zamukalo od straha.

Krava se pomaknula kad je čula mukanje teleta. Pokušala je ustati, ali uzalud. Brian je izvukao revolver i napeo obarač.

– Hrabra si ti, stara moja. Ugini uzdignute glave – prošaptao je Brian i naciljao kravi u glavu.

Hitac je zaglušno odjeknuo u uskoj i strmoj guduri. Tele je od straha prestalo mukati.

Krava je začas uginula. Brian joj je prišao i pogledao žig. Četvrtasto veliko slovo B na slabinama i dvije resice od zareza nožem na ušima. Hilda mu je rekla da je to žig Baileyjevih, njihovih susjeda. Životinja je sigurno pala u guduru, a tele je skočilo za njom.

Brian nije imao vremena da odere kravu i kožu preda vlasniku, kakav je bio običaj među stočarima. Jedino što je mogao učiniti za susjeda bilo je da mu spasi tele. Digao je tele, natovarivši ga na konja i pošao uz strmu stazu.

Čim je stigao na rub gudure, skinuo je tele s konja. Pustit će ga. Preživjet će na zelenoj travi i bez matere, ako ga vuci ne razderu. Prije nego što ga je odvezao i pustio, izvadio je nož da mu ureže Baileyjev znak u uši.

Puščano zrno prozviždalo mu je pokraj glave i zaparalo zemlju ispred nogu. Ispustio je nož i bacio se na zemlju. Još dok je padao opazio je dva muškarca na konjima. Dolazili su prema njemu. Otkot-

ljao se brže-bolje u stranu, da ga drugo zrno ne pogodi.

Nisu više pucali. Htjeli su ga vjerojatno samo uplašiti, ne i ubiti. Ustao je i podigao ruke uvis.

Jahači su bili naoružani puškama. Uperili su ih u njega.

– Ne pucajte! – povikao je Brian, piljeći u cijevi pušaka.

Prvi je jahač bio stariji čovjek, sijed i pogrbljen, premda još čio. I zavrnuti brk, požutio od duhana, bio mu je protkan sjedinama. Usne su mu bile tanke i beskrvne.

Drugi je jahač bio mlad, vitak i širokih ramena. Šešir je nakrivio na uho, a ispod njega prosula mu se plava kovrčava kosa. Brk mu je izbljedio na suncu i bio gotovo bezbojan. Pogled mu je bio blag, bežbrizan, kao u čovjeka s kojim je ugodno popiti koju čašicu. Pušku je držao nehajno, kao da se i ne namjerava poslužiti njom.

– Što to radiš, čovče? – zarežao je stariji jahač.

– Urezujem znak teletu koje je ostalo bez majke.

– Koji znak?

– Dvije resice.

– Zašto baš dvije resice?

– Znak ranča B koji je imala i njegova majka.

– Ti si kauboj s ranča B?

– Nisam.

– Znam ja vraški dobro da nisi. Ja sam vlasnik ranča B. Ja sam Ed Bailey, a tko si, do vraga, ti? – neprijaznim ga je glasom upitao stari Bailey.

– Zovem se Brian. Radim za Pearsona.

– Ne laži. Izmisli nešto bolje! – odbrusio mu je stari rančer.

– Molim?

– Sam Pearson mi je rekao da neće unajmljivati radnika ovog ljeta. Ti ne radiš za njega.

– Radim. Sam je ranjen i ne

može iz postelje. Unajmila me je njegova žena.

Mladi je jahač zakimao glavom kao da vjeruje ono što im govori Brian.

– Kaži mi još jednom koji si znak htio urezati teletu? – upitao ga je s nevjericom stari Bailey.

– Dvije resice. Isti koji je imala i krava.

– Gdje je krava?

– Dolje u guduri. Mrtva je. Nisam joj zderao kožu jer nemam vremena. Moram pohvatati Pearsonove konje.

– Kako je uginula?

– Slomila je rebra i proparala pluća.

Bailey se okrenuo prema mladom jahaču i rekao:

– Pike, molim te, sidi umjesto mene i pogledaj kako je uginula krava.

– Vrlo rado – odgovorio je mladi jahač i pojahao niz strminu u guduru.

– Zar je to Pike? Da to možda nije Pike Coster koji radi za Franka Hunta? – upitao je iznenada Brian.

– Odakle ti poznaš Franka Hunta? – sumnjičavo će stari Bailey.

– Upoznao sam ga kod Pearsonovih. Zar Pike Coster nije odjahao po liječnika?

– Pike je navratio k meni, pa sam ja poslao svog sina Fletcha po liječnika. Liječnik će sutra stići k Pearsonu – odvratio mu je malko ljubaznije stari Bailey kad je čuo da Brian pozna Franka Hunta.

Brianu je laknulo.

– Kažeš da radiš za Pearsona? – upitao ga je Bailey i pogledao ga ispod oka.

– Jučer mu je Hilda Pearson zamilila da ostanem i pomognem im da skupe stado.

– Nikada prije nisi radio za Pearsona?

– Ne, nisam.

– Zašto je uzela baš tebe?

– Slučajno sam naišao.

Uto se i Pike Coster vratio iz gudure.

– Krava je vaša. Slomila je rebra. Ima veliku ranu na slabinama, a također i u glavi od zrna – izvijestio ga je Pike.

– Zrna? – zapitao je povišenim glasom Bailey i smrknuto pogledao u Briana.

– Ustrijelio sam je da joj skratim muke – objasnio im je Brian.

– Sudeći po ranama i zgrušanoj krvi, mislim da ovaj čovjek govori istinu – upao je Pike Coster u njihov razgovor.

– Tko mi jamči da je htio teletu urezati baš moj znak? – sumnjičavo će stari Bailey.

– Ja vam jamčim svojom časnom riječi – odgovorio mu je ponosno, ali i pomalo uvrijeđeno Brian.

– A tko mi jamči da si ti častan čovjek?

– Pitajte koga hoćete u Tallow Dipu. Tamo me svi poznaju.

– Tallow Dip je daleko odavde – nastavio je Bailey.

– Slušajte! Imam ja svog posla. Ja moram pohvatati Pearsonove konje i ne mogu ovdje više s vama raspravljati. Sami urežite znak tom svojem teletu – odbrusio mu je Brian i okrenuo konja da pode.

– Stoj! – povikao je Bailey za njim kad je Brian podigao uzde.

Brian je stao i zagledao se preko ramena u uperenu cijev Baileyeve puške.

– Bailey – javio se iznenada Pike Coster – pustite čovjeka na miru da ide za svojim poslom. A i mi imamo pune ruke posla, zar ne?

– Meni i mojim sinovima se čini da ove godine imamo manje goveda nego lani. Netko nas zacijelo potkrada i ja imam pravo na svakoga posumnjati tko se muva po kotlini – objasnio je Bailey zašto je nepovjerljiv prema Brianu.

– To vam se samo čini. Još ih niste potražili na pravim mjestima. Stoka se raštrkala prošle zime. Kad ih počnete skupljati, vidjet ćete da vas je oko prevarilo – rekao mu je Pike.

– Možda se i varam – popustio je Bailey.

– Ako dopustite ja ću vam pomoći da pohvatate Pearsonove konje. Franku će biti drago što sam pomogao Pearsonovima dok su u nevolji – ponudio je Pike Coster svoju pomoć Brianu.

Brian se ukočio kad je čuo Pikea kako spominje Frankovo ime. Nije želio da mu pomaže Frankov kau-boj. Zatresao je niječno glavom.

– Ne, hvala, radije ću ih sam pohvatati – odbio je Pikeovu pomoć.

– Pike vam smeta u vašem poslu, zar ne? – zajedljivo će Bailey, a sumnja mu ponovo zasja u očima.

– Ne bih želio da ga zadržavam. Ima on i svog posla – objasnio mu je Brian.

Pike je šuteći kimnuo.

– Pridružite se onda meni i mojim sinovima. Pohvatat ćemo sve konje, a onda izdvojiti Pearsonove – predložio je Bailey da iskuša Brianovo poštenje.

Brian je odmah prihvatio Baileyjevu ponudu. Više je volio raditi s Baileyjem i njegovim sinovima nego s neposlušnim Jumpom.

– Vrlo rado. Hvala – pristao je Brian.

Baileyjeva se sumnja preobrazila u začudenost. Da je Brian sto-

kokradica, nikada ne bi pristao da se pridruži nekoj rančerskoj družbi.

– Hajde, označite to tele. Žuri mi se – dobacio mu je Bailey uz osmijeh.

Čučnuvši, Brian digne nož sa zemlje. Uhvatio je tele za uho i ur-ezao mu Baileyjev znak. Kad je tele otrčalo u šipražje, dozivajući mukanjem svoju majku, Brian je uhvatio svog konja i uzjahao.

– Bailey, ja ću oderati kravu i donijeti vam kožu – ponudio se Pike.

– Hvala ti, Pike.

Kad su odmaknuli od Pikea, Bailey je rekao Brianu:

– Pike je dobar momak, a i Hunt. Dobri su susjedi.

Brian nije izustio ni riječi kad je to čuo.

– Kako je Samu? – upitao ga je Bailey poslije kraće šutnje.

Brian mu je opisao u tančine kako je nastradao Sam. Htio je da se sprijatelji s Baileyjem, jer će s njim morati raditi.

– A ima li u ovim krajevima stokokradica? – upitao ga je na kraju Brian.

– Dosad ih nije bilo. No jutros, kod smo hvatali konje, opazili smo da među govedima koje smo vidjeli nema junaca ni bikova, već samo krave i telad.

– Mislite li da ih je netko odagnao?

– Teško je to reći ovako naprečac. Zima je bila blaga. Posljednji put kad smo obilazili goveda bilo je više junaca među njima, što me navodi na pomisao da ih netko krade. Doista, ne bih vam znao reći prije nego što skupimo stado, ali uhvatim li ih na djelu, teško njima – odgovorio mu je odrješito Bailey i potapšao se po revolveru.

VII

U trenutku kad su Brian i Bailey pošli za konjima, pojavio se i Jump.

– I što si otkrio? – upitao ga je Brian.

– Ništa.

– A što sam ti ja rekao. Pomogni nam sada pohvatati konje i pazi da ti se štogod ne dogodi.

Dok su tjerali konje prema Baileyjevu ranču, Jump je vratolomno jahao. Kad ga je Brian upozorio da bude oprezniji, momak se još više uzjogunio, pa je Brian pomislio da bi možda bilo najbolje da mu naredi da se odmah vrati kući.

– Previše si oštar s tim momkom. Ima on svoj ponos i zna svoj posao. Pusti ga na miru – savjetovao je Bailey Brianu kad su se našli nasamo.

– Slomit će vrat.

– Prkosi ti jer ga neprestance zadirkuješ. Nije on više malo dijete.

– Obećao sam njegovoj majci da ću paziti na njega.

– Ne moraš ga stoga ponižavati.

Idućeg su im se jutro pridružili i Baileyjevi sinovi. Osim neprekidna natezanja i svadanja sa Jumpom, posao je brzo odmicao. Stigao je i najstariji Baileyjev sin Fletch, pošto je doveo liječnika Pearsonu. I on je, kao i njegov otac, mislio da im netko krade stoku. To ga je mučilo, ali ne toliko koliko i njegova oca.

Čim su pohvatili konje, razdvojili su ih prema žigovima. Konje sa žigom H potjerali su prema Huntovu ranču. Brian i Jump su izdvojili iz krda konje s Pearsonovim žigom, oprostili se od Baileyja i njegovih sinova i vratili se kući.

Lora i Eddie potrčali su im u susret. Lora im je rekla da je liječnik

previo Samu ranu i uputio ih kako da ga njeguju. Uz to im je rekao da Samovo ozdravljenje ovisi o Samovoj snazi i volji za životom.

Hilda im je priredila bogatu večeru. Premda je bila radosna što ih opet vidi, Brian je opazio tugu u njezinim očima. Hilda se poslije večere povukla k svom mužu u spavaću sobu, ostavivši Loru da opere sude i pospremi kuhinju. Jump i Edie otišli su na spavanje u svoju sobu u potkrovlju, a Brian je ostao za stolom. Ponudio je Lori da će joj pomoći oprati sude.

– Hvala, Briane, ali vi biste sigurno razbili sve tanjure – odgovorila mu je Lora.

– Imate pravo. Umoran sam i nespretn. Vaš otac ima doista dobre i lijepe konje.

– Jesu li vas izmučili?

– Nisu nas izmučili, ali smo ipak imali s njima dosta posla. Otišli su se i htjeli pobjeći natrag u slobodu, što im je ne zamjeram.

Lora se uozbiljila i dobacila mu pogled ispod oka kad je čula što je rekao. Brian se sjetio što je o njemu rekao Frank Hunt.

– Konji i ja moramo obaviti mnogo posla prije nego što se vratimo u slobodu – dodao je brzo kao da se ispričava što se maločas zaletio i izbrbljao što osjeća.

– A zar baš morate da odete? Zar nikada niste poželjeli da se negdje smirite, da imate stalan posao ljeti i krov nad glavom kad dode zima?

– Ne, Lora. Ja nisam za to rođen.

– I konji se naviknu na jedno mjesto. Ostaju u istom kraju preko zime i vraćaju se u svoje korale i svojem poslu ljeti – rekla mu je Lora brišući sude.

– Ali ja nisam konj.

– Ne niste. Vi ste mazga!

– Molim?

– Oprostite što sam bila iskrena. Ništa nisam rekla.

Zajutarkovao je u ranu zoru i pošao sa Jumpom i Eddijem potkivati konje. Lora nije bila obavezna da im pomaže, osim ako to sama ne poželi kad završi kućanske poslove.

Brian je zasjao od sreće kad je došla u koral odjevena u jahaće hlače i bijelu košulju. Bilo je milina promatrati je kako baca laso. Kretanje su joj bile gipke i ljupke, kao da pleše.

Brian i Eddie sjedili su na ogradi korala i Eddie mu je pokazivao konje i pričao što zna o njima. Jump je sjedio podalje od njih, slušao što Eddie govori, ali nije izustio ni riječi.

Većina je konja bila uvježbana za skupljenje stada. Ostali su bili poludivlji i valjalo ih je ukrotiti i naučiti na taj posao.

Brian je odlučio da najiskusnije konje dade Eddieju, a sebi će ostaviti one koje je još trebalo ukrotiti i priviknuti na rad. No, nije mogao odlučiti koje bi konje povjerio Jumpu, jer nije bio siguran zna li Jump jahati neiskusne i poludivlje konje, a Hildi je obećao da će paziti da momak slučajno ne nastrada.

Dok je o tome razmišljao, prišla im je Lora. Bila je odjevena za rad.

– O čemu razmišljate? – upitala ga je i sjela na ogradu.

– Zna li Jump jahati poludivlje konje? – upitao ju je Brian.

Čim je čuo da spominju njegovo ime, Jump se trgnuo i uspravio. Namrštenim je pogledom promatrao sestru.

– Zna gotovo isto tako dobro kao i ja – odgovorila je Lora s trunom izrugivanja u glasu.

– Ja mogu uzjahati svakog konja na kojega se ti usudiš popeti – odbrusio joj je uvrijeđeno Jump.

– Da, dok su mu noge svezane – narugala mu se sestra.

Jump se zajapurio. Skočio je s ograde u koral s lasom u ruci.

– Hej; kamo ćeš? – povikao je Brian, skočio s ograde u koral i pošao za Jumpom.

Konji su bili uznemireni. Nisu se još navikli na zatvoren koral poslije duge zime koju su proveli na slobodi. Jump ih je još više uznemirio. Uskomešali su se. Jedna se mlada ždrebica propela, što je ostale konje uplašilo. Odjednom su se konji počeli gurati, udarati, ritati i propinjati, hoteći da pobjegnu iz pretrpana korala.

Ne obazirući se na nemirne konje, Jump uze namotavati laso.

Brian se sagnuo. Sklanjajući se od kopita, pošao je prema dječaku, provlačeći se ispod konjskih trbuha.

Jump je prekasno spoznao da je u opasnosti. Skočio je u stranu da izbjegne udarac kopita usplahirenog konja, no njegova je nagla kretanja uplašila konja iza njega. Konj se ritnuo stražnjim nogama i usmjerio ih prema Jumpovim ledima.

– Jump, pazi leda! – zavrištala je Lora s ograde.

Jump ju je čuo u posljednji čas. Okrenuo se na stranu, a kopita su ga za dlaku promašila.

Lorin vrisak još je jače uplašio uznemirene konje. Jump se našao u beznadnom položaju, okružen stadom uplašanih konja.

Brian se napokon bacio Jumpu oko nogu i povalio ga na zemlju. Zagrljio ga je. Tako se kotrljao zajedno s njim prema ogradi korala, izbjegavajući udarce kopita.

Konji su se ludački propinjali i ritali. Ali je Jump već bio na sigurnosti.

nom. Brian ga je odgurnuo ispod ograde korala i zakotrljao se za njim.

Kopita su ipak zahvatila Briana po bedru. Žarka bol zaparala mu je debelo meso, a potom se i on okotrljao izvan korala.

Trenutak su Jump i Brian ležali bez daha na zemlji s vanjske strane korala. Eddie i Lora brzo su im pritrčali. Brian se počeo s mukom pridizati. Lora se zaustavila. Brian se sagnuo. Pograbio je Jumpa za prsa na prsluku i podigao ga sa zemlje. Jump je zadihano piljio u Briana.

– Ne, nemojte! – kriknula je Lora.

Ali je Brian zamahnuo i udario Jumpa šakom u bradu.

Jump je posrnuo unatrag i ispružio se na zemlju koliko je dug i širok.

Brian se sagnuo kao da će ga ponovo podignuti i udariti. Lora ga je zgrabila za ruku.

– Što to radite?

Brian nije skidao očiju sa Jumpa. Jump se podigao na noge, stisnutih šaka. Lice mu je bilo prljavo, blijedo i iskrivljeno u grču srdžbe. Bacio se na Briana i počeo ga udarati šakama.

Brian je odgurnuo Loru od sebe i dočekao Jumpa. Udario ga je u prsa. Jump je ponovo pao.

– Vi ste ludi! – zaurlala je Lora na Briana.

Pritrčala je k bratu.

– Jesi li ranjen? – zabrinuto ga je upitala kad je kleknula uz njega.

– Nije mu ništa – promrmljao je Brian.

– Udarili ste ga šakom. Vidio sam! – povikao je Eddie.

Dječak se zatrčao na Briana i udario ga u trbuh. Brian je uhvatio dječaka za ruke.

– I tebe ću padne li ti na pamet

da učiniš neku glupost koja te može stajati glave. Konji su ga mogli ubiti.

– I vi ste ga mogli ubiti! – prigovorila mu je Lora.

Brian je zatresao glavom i kiselo se osmjehnuo.

– Osvetit ću se ja vama, Briane – zaprijetio mu je Jump čim se počeo dizati.

– Bolje ti je da pričekaš dok ti otac ne ozdravi, inače ćete morati potražiti nekoga drugog da vam skupi stado – odvratio mu je hladno Brian.

– Odlazite! Odmah! Gubite se, Briane. Ne trebate nam više! Jump i ja možemo i sami skupiti stado – vikala je Lora na Briana.

– I ja ću im pomoći – dodao je Eddie.

– Odlazite s naše zemlje i nikada se više nemojte vratiti! – nastavila je Lora.

Brian se okrenuo i pošao preko dvorišta. Noga ga je sve jače boljela pri svakom koraku. Tiho je prokleo i odšepesao prema kući.

Hilda je čula viku i dočekala ga na dvorišnim vratima.

– Što se dogodilo, Briane? – upitala ga je zabrinuto.

– Vaš je sin iz obijesti gotovo nastradao. Dosta mi je svega. Uzimam svoje stvari i odlazim.

– Što? Ne, zaboga. Zašto?

– Ja ne mogu skupljati stado s neposlušnim i prgavim dječacima. Ako oni žele poginuti, fučka mi se, ali ja ne želim zbog njih izgubiti glavu – odgovorio joj je glasno Brian, tako da su ga svi mogli čuti.

– Lora! Jump! Eddie! Svi ovamo, odmah! – pozvala je Hilda djecu.

Poslušali su je preko volje i sporim korakom pošli prema kući.

– Brian želi otići od nas – rekla im je kad su se poredali pred njom.

– Ja sam ga izbacila – ponosno će Lora, uvjerena da će se majka s njom složiti.

– Zašto?

– Istukao je Jumpa – javio se Eddie.

– Što si učinio? – upitala je Hilda Jumpa.

– Htio sam uhvatiti lasom konja i zajahati ga, a on me je zbog toga istukao – optužio je Jump Briana.

– Je li to istina, Briane? – obratila se Hilda Brianu.

– Je li to istina, Eddie? – upitao je Brian Eddieja.

Eddie je najprije pogledao u Jumpa, pa u Briana i uzdahnuo.

– No, Eddie, govori – ponukala ga je majka.

– Jump je skočio u koral i svi su konji pomahnitali od straha. Prestrašio sam se da ga ne zgaze. Brian je skočio za njim i izbavio ga od...

– I napao ga! Udario ga šakom u lice! – upala je Lora povišenim glasom u riječ Eddieju.

– A što si ti učinio? – upitala je Hilda Jumpa.

– Vratio sam mu udarac – ponosno će Jump.

– Onda ga je Brian odgurnuo i ponovo srušio na zemlju – ponovo se oglasila Lora.

– Hoćeš reći da ga je Brian pretukao kao da je odrastao čovjek?
– začudila se Hilda i podigla obrve.

Lora žestoko zakima glavom.

– Briane, pogriješili ste. Trebalo je da mu skinete gaće, pa preko koljena, pa pošteno po goljoj stražnjici remenom – strogo ga je prekorila Hilda.

– Mama! – prosvjedovao je Jump.

– Slušaj, Jumpe, ako se vladaš kao derište, zaslužuješ da budeš i kažnjen kao derište. Dovoljno si

ojačao da jašeš i skupljaš stado, ali ti pamet još nije sazrela, pa moraš slušati što ti kažu stariji. Možda bi trebalo da ostaneš sa mnom u kući i da mi cijepaš drva i nosiš vodu, a da Eddie zauzme tvoje mjesto.

Eddie se isprsiio kad je to čuo.

– Ja ću vas slušati, Briane. Časna riječ. I radit ću bolje od Jumpa – rekao je on i pograbio Briana za ruku.

– Ti šuti kad te nitko ništa ne pita! – upozorila ga je majka i obratila se Brianu. – Oprostite im, Briane, i nemojte se na nas ljutiti. Kad sam vas zamolila da pripazite na Jumpa, nisam mislila da ga tetošite kao dijete, nego da mu ne dopustite da se prenapregne od posla. No budu li neposlušni, ostavit ću ih u kući, a ja ću poći s vama i pomoći vam da skupite stado.

Brian se odjednom ohladio. Nije više bio ljutit. Nasmiješio se Hildi.

– Imate pravo, gospodo. Ostajem. Ja nemam iskustva s djecom, pa sam sve pobrkao – priznao je tihim glasom.

VIII

Debeli kožnati hlaćnjaci, koje je Brian imao na sebi kad je skočio za Jumpom u koral, zaštitili su mu nogu od udarca konjskog kopita. Sutradan ujutro imao je samo tamnoplavu modricu na bedru, ali ga noga nije toliko boljela da ne bi mogao raditi.

Jump se za vrijeme doručka držao kao da ga boli trbuh. Usnice su mu bile natečene i modre od udarca u bradu. Jeo je polagano jer su ga vilice boljele dok je žvakao. Ovda-onda dobacio bi kroz stisnute vjede mrzovoljan pogled na Briana.

Toga jutra i Lora je gledala Briana očima punima mržnje. Brianu bi se srce stegnulo svaki

put kad bi uhvatio njezin mrki pogled.

I Eddie je sjedio snuždeno za stolom i šuteći doručkovao, osjećajući mržnju oko sebe. Jeo je u tišini, ne pokazajući uobičajenu veselost.

No, nitko nije imao vremena za svade i rječkanje. Sve ih je čekao naporan posao.

Pošto su izdvojili i potkovali konje za okupljanje stada, valjalo je još progledati i popraviti jahaču opremu, lasa i sedla, a Brian je još morao potkovati i svog ridana.

Poslije ručka Hilda je izašla na dvorište.

– Lora nema više posla u kući. Želite li da vam pomogne? – upitala je Briana.

– Ako hoće – promrsio je Brian kroz zube.

– Naravno da hoće.

– Hvala vam. Pomoći će nam popraviti sedla – odgovorio joj je Brian.

Uskoro je i Lora izašla na dvorište. Nije se presvukla za rad. Na sebi je imala pamučnu haljinu i pregaču.

– Što hoćete da radim? – upitala ga je hladnim glasom.

– Treba pokrpati ili promijeniti potrgane remene na sedlima.

Kimnula je.

– Sedla su u nastambi. I na mjestu valja popraviti remen. Znae li kako se to radi?

Lora je ponovo kimnula, ali nije izustila ni riječi.

– Čovjeku život često ovisi o njegovu sedlu – napomenuo je Brian ne bi li je natjerao da progovori.

Lora ga je šutke pogledala u oči. Briana je takvo vladanje Lore vrijeđalo i boljelo. Željela je da se osjeća neugodno u njezinu domu, kao da je on kriv za Jumpovu pustopašnost i svojeglavost koja ga je mogla stajati glave.

– Zašto se ljutite na mene? Znae i sami da sam ga morao udariti, zar ne?

– Imam posla – odbrusila mu je Lora ukočeno i ušla u nastambu.

Poželio je da potrči za njom i da joj objasni zašto je morao kazniti Jumpa, ali je unaprijed znao da bi to bilo uzalud, pa je odustao.

Upravo dok je sagnut čekicao potkovu na nakovnju, stigao je u posjet Frank Hunt. Navratio je na časak u kuću da pozdravi Hildu i Sama, pa odmah istrčao na dvorište. Pošao je ravno u nastambu gdje je Lora popravljala sedla.

Izišavši iz nastambe, u živu razgovoru i nasmijani, Lora i Hunt pošli su prema koralu. Zastali su nedaleko od Briana. Nisu ga oslovili ni jednom riječi. Nastojao je da se na njih ne obazire, premda mu je smetalo što ga pozorno promatraju.

Završio je kovanje potkove. Dječaci su mu doveli ridana. Nehajno i bez žurbe uzeo je turpiju i nastavio raditi kao da ga nitko ne promatra. Uhvatio je ridanovo kopito među koljena i počeo čistiti žabicu u kopitu. Lora i Hunt netremice su ga promatrali dok je radio.

– Pričekajte! – povikao je Hunt za dječacima kad su htjeli odvesti potkovanog ridana.

– Izvolite gospodine? – upitao ga je Jump pomalo zatečen.

– Da vidimo kako vaš novi radnik potkiva konje – dobacio mu je Hunt, sagnuo se i podigao ridanovu nogu.

Pošto je progledao sva četiri kopita, razočarano je kimnuo. Srdžba na tog umišljenog čovjeka, koji se, otmjeno odjeven, šepirio po Pearsonovu dvorištu, skupila se u Brianovu grlu. Cijelo Huntovo vladanje i bahato držanje bilo je sračunato na to da ga ponizi. Grčevito je stis-

nuo šaku oko drška teškog čekića. Ali je samo stisnuo zube i suzdržao se.

Lora ih je promatrala. Vidjelo se na prvi pogled kako jedva čeka da Hunt nešto prigovori Brianu, da se Brian raspali i učini nešto nepromišljeno. Vjerojatno je ona i nagovorila Huntu da izazove Briana. Hunt je uživao u svojoj ulozi.

– Nije loše potkovan – napomenuo je Hunt i pogledao s visine Briana.

Brian je odmjerio Huntu prezirno od glave do pete i nasmiješio mu se.

– Vi niste iz Teksasa?

– Sva sreća, nisam – odbrusio mu je Hunt.

Lora, rođena u Teksasu, bila je ponosna na svoje podrijetlo.

– Što je u tome loše? – zapitala ga je i smrkнула se.

– Pa... naravno, nema u tome ništa loše – zamučao je Hunt čim mu je sinulo da je uvrijedio Loru.

– Ali rekao si... – počela je Lora, pa naglo zamukнула i ugrizla se za donju usnu.

Lora je htjela nahuškati Huntu na Briana, a Brianu je, eto, uspjelo da je lukavo pridobije protiv Huntu.

– Idemo, Frank – rekla je ogorčeno.

Hunt je trenutak oklijevao. Nije se htio olako predati.

– Idemo! – ponovila je Lora zapovjedničkim glasom, zažarena lica i mahnula Huntu da pođe za njom.

Brian je ravnodušno slegnuo ramenima. Hunt je okrenuo leđa Brianu i uhvatio Loru pod ruku. Lora je preko ramena dobacila pogled Brianu.

IX

Idućeg jutra, kad su morali krotiti poludivlje i nejahane konje i

priviknuti ih na sedlo i jahanje, osvanuo je tmuran i kišovit dan. Konji su živahno kaskali po koralu kako bi se ugrijali. Premda ga je još boljela noga, Brian je ušao u koral i dao se na posao. Odvajao je nejahane konje od onih koji su se odvikli od sedla preko zime.

Pred podne je zapuhao prohladan vjetar koji je razbio naoblaku i prve sunčane zrake ogrijale su zemlju.

Upravo u času kad je zavitlao laso za konjem kojega su zbog njegove žestoke čudi Pearsonovi dječaci nazivali Živac, Brian ispod oka opazi Loru. Frank Hunt ju je pratio. Dolazili su prema koralu. Držali su se za ruke.

Brian ljutito zavitla laso i promaši. I najbolji kauboji ponekad promaše, ali Brian se osjeti neugodno osramoćen jer su ga Lora i Hunt promatrali sa živim zanimanjem.

Brian brže-bolje ponovo namota laso i baci ga za konjem. Laso je stegnulo poludivljeg konja oko vrata.

Jump je bio spreman da baci svoje laso na konja, ali mu Brian dade znak rukom da to nije potrebno.

Čim mu se Brian približio, konj se počeo divlje ritati i propinjati. Brian ga je pritegnuo lasom, oprezno mu prišao i zavezao mu rubac oko očiju. Kad je ponovo dobacio pogled Lori i Huntu, vidio ih je kako sjede na ogradi koralu. Hunt je nešto govorio, a Lora se veselo smijala.

Brian donese sedlo i baci ga konju na leđa. Hitro je podvukao remen, a misli su mu bile zauzete Lorom i Huntom. Dao bi sve na svijetu da je mogao znati što joj Hunt šapuće.

– Želite li da vam pomognem?
– ponudio mu se Jump.

Brian zaniječe glavom. Nije želio da mu Jump pomaže. Nije želio da mu itko pomaže. Želio je da se istakne pred Lorom i Huntom. Živac je bio poludivlji konj, zato je odlučio da ga sam ukroti.

Vinuo se u sedlo i zajahao žustro. Skinuo je konju lasa, a potom mu strgnuo rubac s očiju.

Konj je u trenu trgnuo glavom nadolje i uzde oštro zaparaše Brianove dlanove. U istom času visoko se ritnuo stražnjim nogama.

Brian se gotovo sunovratio naglavce preko konja. Bedrima je čvrsto stisnuo sedlo. Desna mu je noga ipak ispala iz stremena. Povrijeđeno ga je bedro zaboljelo od pritiska uz sedlo. Borio se svim silama da ne ispadne iz sedla.

Konj se visoko propeo, pa opet ritnuo stražnjim nogama. Brian se odlijepio od sedla. Konj ga je prebacio preko glave. Vidio je nebo nad sobom. Čuo je povike s ograde korala.

Kad je udario o zemlju, sedlo je držao čvrsto stisnuto među nogama. Odletjelo je s konja zajedno s njim. Ležao je licem u blatu i pokušavao nogama odgurnuti sedlo što dalje od sebe. Čuo je glasove i topot konjskih kopita. Blato mu se zalijepilo za lice. Jedva je otvorio očne kapke i zaškiljio ispod zablacenih trepavica.

Konj se još propinjao. Vidio je njegova podignuta kopita.

Laso je zažvidalo kroz zrak i stegnulo konju prednje noge. Konj je udario kopitom o zemlju sputanim nogama. I s druge strane korala doletjelo je još jedno laso. Obavilo se konju oko vrata. Snažan trzaj lasom svalio je konja na zemlju. Jump i Eddie čvrsto su držali lasa i srušenog konja.

Pošto je udahnuo punim plućima zraka, Brian se odupro snažno nogama o zemlju i oslobodio sedla. Bedro ga je peklo kao vatra. Cijelo ga je tijelo boljelo. Tiho je prokleo. Izvrnuo se na bok i sjeo.

Lora mu je pritrčala i ispružila ruke da mu pomogne ustati.

– Oh, Briane, jeste li se povrijedili?

– Imate li rupčić? – promrm-ljao je, brišući blato s lica. Pružila mu je svoj mirisavi rupčić i gurnula mu ga u ruku. Obrisao je blato s očiju i pogledao je. Učinila mu se prekrasnom sa svojim crnim i velikim očima koje su ga zabrinuto promatrale. Naškubila je usta od brige u veliku crvenu trešnju, sočnu i zrelu, pa je poželio da je u njih poljubi.

Hunt je ostao na ogradi korala. Na licu mu se vidjelo da je razočaran razvojem događaja.

– Jeste li sigurni da se niste povrijedili? – upitala ga je ponovo Lora kako joj nije odgovorio na prvo pitanje.

Gotovo joj je priznao da se osjeća kao da su mu sve kosti polomljene. Poželio je da ga njezine ruke pomiluju i njeguju. Ali mu je muški ponos priječio da joj to prizna u nazočnosti dječaka i Hunta. Podigavši se s teškom mukom na noge, promrsio je osorno:

– Ništa mi nije.

Premda je boljelo pri svakoj kretanju, sagnuo se i posegnuo za sedlom. Okrenuo ga je da ga pregleda.

Remen koji je Lora zakrpala bio je pretrgan. Na remencima su se vidjele rupice koje je probila šilom, a komadićak kože ostao je visjeti prišiven uz rupice.

Remen ne bi puknuo da ga je Lora prišla kako valja. Briana obuže trenutačan bijes. Lora je stajala uz njega. Naglo se okrenuo i

sav zajapuren od srdžbe unio joj se u lice.

– To ste namjerno učinili, zar ne? Htjeli ste da prelomim vrat?

Lora je ustuknula pred njegovom iznenadnom provalom bijesa.

– Što se dogodilo? – zanimalo je Jumpa koji je s Eddijem još držao poludivljeg konja povaljena na zemlju.

Hunt je također čuo Briana kako viče na Loru. Hitro je skočio s ograde korala, pritrčao im i strogo se zagledao u Briana.

– Što ste to rekli gospodici Lori?

– Ne miješajte u ono što vas se ne tiče! – odbrusio mu je grubo Brian.

Huntove su se oči suzile, a lice zgrčilo.

– Mene se tiče sve što se tiče i gospodice Lore – odvratio mu je zučljivo Hunt.

Jump i Eddie su pustili konja i dojahali do Briana i Lore. Jump je skočio s konja da pogleda Brianovo sedlo. Prešao je prstom preko remena kao da ne vjeruje u ono što vidi.

– Popustio je. Popustio je na mjestu gdje si ga prišla.

– To ne može biti! – prosvjedovala je Lora povišenim glasom.

– Niste ga prišli do kraja, zato je pukao – prigovorio joj je Brian, trgnuo glavom prema Huntu i nastavio: – Šili ste ga kad je on došao i ostavili ga napola prišitog da biste s njim mogli ići u šetnju.

– Nije istina – povikala je Lora.

– Kažite otvoreno zašto zapravo optužujete gospodicu Loru? – ponovo se umiješao Hunt spreman na svadu i tučnjavu.

– Za nemarnost, ukoliko to nije učinila namjerno! – odbrusio mu je srdito Brian.

Hunt snažno pograbi Briana za rame.

– Kako se usudujete da s njom tako razgovarate. Odmah se ispričajte! Razumijete li? Brian bi se najradije okrenuo i udario Huntu šakom po licu, ali se, padnuvši sa sedla, jedva držao na nogama. Bio je tako slab da bi ga i Eddie mogao srušiti s nogu da ga samo gurne prstom. Stoga se u tom času nije mogao tući s Huntom. Zatimio je srdžbu u sebi, svladao se i istrgnuo iz Huntove ruke. Sagnuo se i podigao sedlo.

Hunt ga je ponovo šcepao za rame.

– Molite li za oprostjenje ili ću vas ja morati naučiti pristojnosti i lijepom ponašanju prema ženama – zarežao je Hunt.

– Ako ga vi ne naučite, onda ću ja! – povikao je razdraženo Jump.

– Prestanite! Prestanite već jednom! Zar ste svi... ti... on... Lori je prepukao glas od uzrujanosti. Pograbila je Huntu za ruku i odvojila ga od Briana. Oči su joj bile pune suza. Naslonila se Huntu na prsa i zarila mu lice u rame.

Zagundavši, Brian baci sedlo na leđa i pode iz korala.

– Što ćemo s konjima, Briane? Zar ih danas više nećemo krotiti?

– upitao ga je Eddie razočarani glasom.

– Poslije – odgovorio mu je Brian, ne osvrnuvši se.

– Ne brinite više za tog konja, kauboju! Ja ću ga ukrotiti umjesto vas! – povikao je Hunt za Brianom.

Brian je stao i okrenuo se prema Huntu.

– Da mu se niste ni približili! Taj je konj moj i samo ću ga ja jahati! – odvratio je odlučno.

– Ja ću vas osloboditi te obaveze i odgovornosti. Kupit ću ga.

Sam će mi ga prodati i više ga nikada nećete vidjeti.

– Izbijte to sebi iz glave!

Konj je, doduše, pripadao Samu Pearsonu, ali budući da ga je Brian prvi jahao, bio je Brianov konj i Pearson ga nije smio prodati bez Brianova pristanka. Proda li Pearson konja bez njegova pristanka, Brian je imao pravo da ode s ranča bez otkaza.

Hilda je čula viku i svadu. Izišla je na dvorište i pošla u susret Brianu.

– Što ste se razvikali. Je li tko nastradao? – upitala ga je zabrinuto.

– Ne, nije, gospodo. Svi su živi i zdravi – odsjekao joj je oštrim glasom Brian.

*

Posla je bilo napretek, a vremena premalo, pa Brian nije mogao. Nije imao vremena da se oporavi od pada s konja. Pošto se malko odmorio i popričao s Hildom uz šalicu kave, vratio se na posao.

Sedlo je ostavio na klupi pred nastambom. Odlučio je da ga sam popravi. Sjeo je na klupu, uzeo sedlo u ruke i privukao ga k sebi. Okrenuo ga je i vidio da je koža istrošena i vrlo tanka na mjestu gdje je puknuo remen, što ga je začudilo jer to prije nije opazio.

Pošao je po alat. Stol u nastambi bio je pun razbacanih stvari. Odmah se vidjelo da ga je Lora u žurbi ostavila u neredu i da je otišla prije nego što je završila posao koji je bila započela.

Uzeo je svijeću s police na zidu i zapalio je. Na ustreptaloj svjetlosti svijeće opazio je na stolu tanak sloj žuckaste prašine. Povukao je prstom po površini stola i podigao ga do plamena svijeće. Kako nije

vjerovao u ono što je vidio, izišao je na danju svjetlost. Na kraju, da bi bio posve siguran, liznuo je prst vrškom jezika. Nije više bilo dvojbe, bila je to prašina od sastrugane suhe kože. Ušao je ponovo u nastambu i stao pregledavati turpije. Našao je turpiju kojoj su zupci bili puni kožnate prašine.

Netko je zlonamjerno sastrugao kožu remena na njegovu sedlu i utanjio je. Netko je želio da ga konj zbaci i zgazi, da slomi vrat.

Lora to sigurno nije učinila, premda je bila ljutita na njega. Jump je bio previše ponosan i nikada se ne bi poslužio podlom smicalicom, premda je zaprijetio Brianu da će mu se osvetiti.

Ostao je još samo Frank Hunt. On je imao prilike da to učini. Neprestance se motao po ranču i oko Lore. Hunt ga nije volio, ali je li to dostatan razlog da ga pošalje u smrt? Ili je Hunt imao za to neki drugi, dublji razlog?

Nepoznat palikuća potpalio je Pearsonovu staju, nepoznat krivolovac ustrijelio je Pearsonova zdravog i čistokrvnog bika. Nije li taj isti nepoznati čovjek posegnuo i za životom Pearsonova kauboja? Zar je Hunt želio upropastiti oca, a udvara se kćeri?

Brian je odlučio porazgovarati s Frankom Huntom. Osedlao je jednog Pearsonova konja i odjahao za Huntovim tragom.

Projahao je desetak kilometara kad je začuo pucnjavu. Skrenuo je sa staze i pošao prema mjestu pucnjave. Zašao je u nepoznat kraj. Iz pričanja je znao da se u tom kraju nalazi Vučji kanjon. Tu su tančeri tjerali stoku što dalje od ulaza u kanjon.

Opazio je svježu konjsku balegu na zapuštenoj strmoj stazi, balegu konja hranjenog zobi. Kad se po-

peo na vrh uzvisine, staza je vodila kroz šumarak rijetkog patuljastog drveća koje je raslo na krševitu tlu. Iza šumarka otvarao se ulaz u kanjon.

Raspucane stijene kanjona pune šiljatih stijena i raspuklina bile su pune vućjih brloga i zmijskih duplji. U blatnjavu dnu i po stijenama raslo je kuštravo grmlje.

Brian je zastao na ulazu u kanjon, njušeći oprezno zrak, osluškujući i osvrćući se oko sebe. Pro-ljetna jugovina raskvasila je zemlju koja je gutala tragove. Zrak je vonjao na vlažnu trulež, vućji izmet i crkotinu. Grobna tišina vladala je u mračnom kanjonu. Nije se čulo ni cvrkutanje ptica. Nešto ih je smrtno uplašilo.

Izvukao je revolver iz korica i podigao uzde. Krenuo je u kanjon.

Odjednom začuje topot kopita u galopu iza sebe. Naglo se okrene. Konj je već bio daleko iza Briana. Opazio je samo njegovu sjenu prije nego što mu je nestao s očiju.

Očito, jahač ga je spazio kad je ušao u kanjon, pa se pritajio, a potom je jurnuo u galop i pobjegao.

Je li to bio Frank Hunt?

Podbo je konja u želji da uhvati nepoznata jahača, ali mu je pušćano zrno prozviždalo pokraj glave. Hitac je odjeknuo kao grom između uskih usjeka kanjona.

Klopka! Brian je skočio sa sedla, ali nije ispustio uzde iz ruke. Držao je konja između sebe i napadača.

Bacio je brz pogled preko ramena, ali je nepoznati jahač već izjahao iz kanjona i više ga nije vidio.

Zrno je bilo ispaljeno sa stijene s lijeve strane iznad njegove glave, uz sam ulaz u kanjon. Uperio je revolver u žbunje na stijeni.

Opazio je cijev puške koja je vi-

rila iz grmlja. Napeo je otonač revolvera, ali nije potegao obarač.

— Ne pucajte! Imam vas na nišanu! — povikao je iz svega glasa, a samo mu je jeka odgovorila.

Cijev puške se zanjihala. Ispuštena, puška se stropoštala i tresnula niz kamenitu stijenu. Grm se zatresao i primirio.

Ne znajući što da počne, Brian je odlučio pričekati. Kako se ništa nije događalo, ustao je i pošao prema paloj pušci skrivajući se iza konja. Sagnuo se i pograbio je.

Puška je bila stara dugocijevna spenserica, ukrašena šarenim perjem kako su to činili Indijanci.

Čovjek iza grma nije više davao znakove života. Sigurno se onesvijestio ili je izdahnuo. Brian je ostavio konja i stao se penjati uz stijene sa spensericom u ruci.

Iza grma, u lokvi krvi ležao je potrbuške Indijanac s rukom ispruženom u grmlje. Bio je ranjen u leđa. Izgledao je mrtav.

Brian mu je oprezno prišao s uperenom spensericom. Čučnuo je i okrenuo Indijanca na leđa. Učinio mu se poznat. Vidio ga je u družbi sa Svinutim Koljenom na Persanovu ranču.

Indijanac zatrepta očima. Bio je još živ.

— Ne miči se. Nisam te ja ustrijelio. Pomoći ću ti. Ja sam prijatelj. Sjećaš me se? Pearsonov prijatelj. Prijatelj Svinuta Koljena — govorio mu je Brian, nadajući se da će ga razumjeti.

Indijanac se nijemo zapiljio u Briana.

— Prijatelj. Dao sam goveda Svinutom Koljenu. Sjećaš se? Pomogao sam Indijancima. Razumiješ? — ponavljao je Brian.

Indijanac je bio teško ranjen. Činilo se da neće dugo ostati pri svijesti.

Brian se trgnuo uplašeno kad je začuo njištanje konja. Okrenuo se i zagledao u ulaz u kanjon.

Tri Indijanca na konju ulazila su u kanjon. Jedan je za sobom vodio konja bez jahača, ali ukrašena perjem. Puške su držali uperene u Briana.

Polagano i oprezno Brian je ispuštio spensericu i podigao ruke uvis.

Jedan je Indijanac potjerao konja prema Brianu. Brian je odmah prepoznao Svinuto Koljeno.

– Prijatelj! Pearsonov prijatelj. Sjećaš se? – upitao ga je Brian glasno vičući.

Lice Svinutog Koljena bilo je kruto i mrko. Indijanac je naredio rukom Brianu da side sa stijene.

– Jedan tvoj čovjek je gore. Ranjen je. Teško ranjen. Htio sam mu pomoći – obavijestio ga je Brian čim je sišao sa stijene, govoreći polako da ga Indijanac može razumjeti.

Indijanac je na svom jeziku naredio jednom svom čovjeku da se popne na stijenu. Čim mu se čovjek javio sa stijene, Indijanac je upitao Briana:

– Ti ustrijeliti Kameni Nož?

– Nisam! Čuo sam pucnjavu i došao. Našao sam ga ranjenog gore iza grma. Zapucao je na mene prije nego što se onesvijestio – rekao mu je Brian.

– Bijeli čovjek ubiti Indijanca, Indijanac ubiti bijeli čovjek – razborito mu je odvratio Svinuto Koljeno.

– Ja nisam pucao. Ja sam mu htio pomoći – prosvjedovao je Brian.

– Zašto ti pomoći Indijanac?

– Zar ti ne bi pomogao bijelom čovjeku?

Svinuto Koljeno nije bio u to baš odveć siguran.

– Valja mu što prije pomoći, a ne ovdje sa mnom razgovarati – upozorio ga je Brian.

– Ti ne pucati u Kameni Nož?

– Nisam.

– Tko pucati?

– Ne znam. Jeste li koga vidjeli putem ovamo?

– Ne vidjeli.

– A tvoji ljudi? Zar jašete svi zajedno?

– Svinuto Koljeno loviti meso. Lajavac loviti meso. Žuto Lice loviti meso.

– Pitaj ih, možda su ga oni vidjeli – rekao mu je Brian kad je čuo da nisu zajedno išli u lov.

– Kameni Nož vidjeti bijeli čovjek. Bijeli čovjek ubiti Kameni Nož.

– Možda ga je ustrijelio neki Indijanac, zašto baš bijeli čovjek?

– Nije Indijanac. Nema Indijanaca. Indijansko selo daleko.

– Poznaš li ti Franka Hunta? Žig H na kravama. Rančer tamo – upitao je Brian Svinuto Koljeno i pokazao rukom prema jugu.

– Vojnik-Nevojn timer – rekao je Indijanac, a lice mu se namrštilo.

– Da, to je Frank Hunt.

– Vojnik-Nevojn timer nije prijatelj. Ne dati govedo Indijancima. Indijanac ne ići tamo. Kaže ubiti Indijanac. On pucati na Kameni Nož?

– Odakle ja znam? Ja sam ga slijedio i izgubio kad sam čuo pucnjavu. Jeste li ga vi vidjeli?

Svinuto Koljeno pozva svoje ljude. Došli su sa posteljom na koju su položili teško ranjenog Indijanca. Upitao ih je da li su vidjeli Franka Hunta.

– Žuto Lice vidjeti bijelog čovjeka Vojnik-Nevojn timer. Bijeli čovjek Bikoubojica. Brzo jaše – reče Svinuto Koljeno, ponavljajući riječi Žutog Lica.

– Bikoubojica? – zaprepastio se Brian.

– Nije prijatelj. Ubiti bika, ne dati meso. Vukovi trgati meso. Bikoubojica nije prijatelj.

– Što? Vi ste vidjeli tko je ubio Pearsonova bika?

– Kameni Nož vidio bika. Bikoubojica ne dati meso Indijancima. Htio ubiti Kameni Nož. Kameni Nož kazati Svinuto Koljeno. Indijanci došli. Bik ne više dobar. Vukovi žderati.

– Je li Žuto Lice vidjelo Bikoubojicu u blizini kanjona? – zainteresiralo je Briana.

Pošto je najprije porazgovarao sa Žutim Licem, Svinuto Koljeno se obratio Brianu:

– Žuto Lice vidjeti Bikoubojicu ovdje. Ti kazati Bikoubojici ustrijeliti Kameni Nož?

– Možda. Ne znam. Nisam vidio.

– Ti poći u indijansko selo – rekao mu je Indijanac poslije kraćeg razmišljanja.

– Ja se moram vratiti na ranč. Imam posla – prosvjedovao je Brian.

Indijanac je neočekivano podigao pušku i uperio cijev u Briana.

– Tvoj revolver?

Brian osjeti grč u želucu. Sinulo mu je da Indijance nije uspio uvjeriti u svoju nedužnost. Indijanci nisu željeli pustiti iz ruku vjerojatnog ubojicu svojega čovjeka.

– Ne dajem ti ga na dar. Vratiti ćeš mi ga. Razumiješ? – upozorio je Brian Svinuto Koljeno dok mu je pružao opasač s revolverom.

– Dobar revolver? – zapitao ga je Indijanac i prebacio opasač preko ramena.

– Stajao me je mnogo novaca. Hoću da mi ga vratiš. Zapamti – ponovio je Brian.

– Mrtav čovjek ne trebati revolver – pakosno mu je odvratio Indijanac.

– Do vraga, nisam ja pucao u Kameni Nož!

– Može biti ne. Svinuto Koljeno ne vezati prijatelju ruke. Ti ne biti prijatelj, ti umrijeti – upozorio ga je Indijanac da ne čini gluposti i pokazao mu rukom da se penje na konja.

– Gdje je tvoje selo? – upitao ga je Brian kad je zajahao.

– Dalèko. Do zore.

– Odvedi Kameni Nož Pearsonovima. Izgubio je mnogo krvi. Neće izdržati dugo putovanje. Pearsonov ranč nije daleko. Pearsonova žena će ga njegovati – predložio mu je Brian.

– Ona imati lijek za Kameni Nož?

– Isti kao i za svog muža.

Indijanac je zastao da se posavjetuje sa svojim ljudima. Kako Brian nije razumio ni riječi njihova jezika, samo je po glasovima mogao zaključiti da se rječkaju. Vidjevši da će to potrajati dulje vrijeme, umiješao se u njihovu svadu.

– Ne gubite vrijeme uzalud! Pozurite. Kameni Nož će inače izdahnuti prije nego što stignemo na ranč – upozorio ih je Brian.

Indijanac Svinuto Koljeno je kimnuo. Zapovjedio je ostalima da ga slijede. Kad je podigao uzde, upravo je konja prema Pearsonovu ranču.

X

Prvi ih je nanjušio pas. Ležao je pod trijemom. Ustao je i istrčao pred njih. Lajanjem je upozorio ukućane na njihov dolazak.

Brian je skupio ruke oko usta i povikao:

– Zdravo, ukućani!

Lora, Jump i Eddie istrčali su iz korala u kojem su krotili konje, a Hilda je izašla na trijem.

– Briane! Je li to Svinuto Koljeno s vama?

– Da, gospodo. Dovezli smo vam ranjenika. Potrebna mu je vaša pomoć.

– Unesite ga u kuću – pozvala ih je Hilda.

Dok su Indijanci i Brian unosili ranjenika u dvorište, Jump je kao mahnit utrčao u kuću. Lora je pohitala za njim, ali se zaustavila na trijemu i stala uz majku i Eddieja.

Iznenada je Jump banuo iz kuće s puškom u ruci. Brian je opazio kako su se Indijanci trgnuli i namrštili kad su ugledali pušku u dječakovim rukama. Brian je podigao ruku da smiri Indijance.

– Spusti tu pušketinu! Zar hoćeš da nas sve pobiju? – izderao se na Jumpa.

Jump je otvorio usta da prosvjeduje, ali ga je Hilda strogo prekorila i dječak se povukao u kuću. Brian je sumnjao da je Jump vratio pušku na stalak. Očito se samo sklonio s očiju. Brian je bio u strahu da Jump ne učini neku glupost koja bi ih mogla skupo stajati.

– Majko, pogledaj! Svinuto Koljeno ima Brianov revolver – upozorio je Eddie šaptom Hildu.

– Ne brinite, gospodo. Nije to ništa. Neću vas dovesti u nepriliku. Pomognite samo ranjeniku, molim vas – umirivao ih je Brian.

– A kako se vi osjećate, Briane? – upitala ga je Lora zabrinutim glasom.

– Dobro – odgovorio joj je Brian.

– Lora, prostri ležaj uz očevu postelju – naredila joj je Hilda kad je vidjela ranjenika.

– Zar ćeš ih pustiti u kuću? – zaprepašteno će Eddie.

– Čovjek je teško ranjen – odgovorila je Hilda sinu.

Pogledala je u Svinuto Koljeno i

nasmiješila mu se, nelagodno, ali iskreno.

– Unesite svog ranjenog prijatelja u spavaću sobu. Pomoći ću mu koliko znam i mogu – rekla je Svinutom Koljenu.

– Izliječiti Kameni Nož. Svinuto Koljeno veliki prijatelj – odgovorio joj je Indijanac kad se spustio sa sedla.

– Idem namirit konje – javio se Brian.

– Ti ne! Ti ostati – naredio mu je Indijanac, što je značilo da ga drži za taoca.

– Eddie, pobrini se za konje, molim te, dok Svinuto Koljeno i ja unesemo Kameni Nož – mirnim je glasom rekao Brian.

– Zar se ranjenik zove Kameni Nož? – upitao je Eddie.

– Da.

– Što mu se dogodilo?

– Htjeli su ga ubiti.

– Tko?

– Možda Bikoubojica – odgovorio mu je Brian i dao mu uzde svog konja u ruku.

– Tko je Bikoubojica? – zanimalo je Eddieja.

– To bih i ja htio znati – odvratio mu je Brian i popeo se na trijem.

Kad su ušli u kuću, Jump je stajao namršten uz peć. Stavio je pušku na stalak, ali je za pas zadjevnuo stari mornarički kolt. Isprasio se ponosno, tako da su svi mogli vidjeti da je naoružan. Trsio se da na njih ostavi dojam odlučna i opasna momka.

Brian se bojavao da dječak ne posegne za revolverom. I najmanja neoprezna kretnja mogla je izazvati Indijance. Ne ustrijele li ga oni, Jump je mogao nehotice i sam sebe unesrećiti.

– Skloni tu pucaljku, mogao bi se raniti – upozorio ga je Brian

kad je vidio da su se Indijanci namrštili.

– Ja barem imam revolver! Nikome neću dopustiti da mi ga oduzme – gorljivo će Jump.

– Daj revolver – rekao mu je Indijanac Svinuto Koljeno.

– Nikada! – zarežao je Jump i učinio kretnju kao da će posegnuti za revolverom.

– Polako, momče! Nitko ti neće učiniti ništa nažao smirivao ga je Brian.

– Ne dam mu revolver! – izderao se Jump.

– Svinuto Koljeno uzeti sam – rekao je Indijanac i pošao prema dječaku.

Jump posegne za koltom, a Brian se baci na njega. Uhvatio je dječaka za ruku, izvinuo mu je i oduzeo oružje.

– Prokleta skitnico, na čijoj ste vi strani? – povikao je ljutito Jump.

– Ja ne želim da nastradaš, ti ili bilo tko drugi – procijedio je Brian kroz zube.

– Neću vam to nikada zaboraviti – zaprijetio mu je Jump, trljajući zglavak.

– Daj revolver – zatražio je Indijanac od Brian.

– Ne! Prijatelji ne oduzimaju oružje jedan drugom – odvratio mu je Brian.

Indijanac razgorači oči i zapilji se u Brian.

– Mi smo prijatelji, zar ne? – rekao je Brian. – Ti si sada moj gost. Ja moram čuvati svoju kuću. Ni ti meni ne bi dao svoj revolver u svom šatoru, zar ne?

– Ovo Pearsonova kuća. Ne tvoja kuća – odvratio mu je Indijanac.

– Pearson ranjen. Ja sam gospodar kuće dok on ne ozdravi.

– Zar Pearson ranjen? – uznemireno će Svinuto Koljeno.

– Ozdravit će. Izliječit će ga njegova žena. Izliječit će i Kameni Nož, jer Kameni Nož je naš prijatelj.

Svinuto Koljeno se nije ugodno osjećao u kući bijelog čovjeka, stoga je i želio da ukućani budu nenaoružani.

– Daj ruku – rekao je Brian. – Dijelimo hranu. Mi smo prijatelji. Mi vjerujemo jedan drugome. Ti imaš svoj revolver, a ja svoj. Razumiješ?

Indijanac je pružio ruku Brianu i vratio mu opasač s revolverom.

– Ne dati njemu revolver. Njemu Svinuto Koljeno ne vjerovati – rekao je Indijanac i pokazao prstom na Jumpa.

– Idi do vraga! – zarežao je Jump.

– Vjeruj meni, to je dovoljno – rekao je Brian.

Indijanac je zamišljeno kimnuo.

– Dobro. Ja ću sada porazgovarati s ovim dječakom, a ti idi u sobu i pogledaj kako je Kamenom Nožu – rekao mu je Brian.

– Kameni Nož teško ranjen. Treba dobar lijek – promrsio je Indijanac i otišao u spavaću sobu.

– Idemo na dvorište. Želio bih s tobom nasamo porazgovarati – obratio se Brian Jumpu.

Dječak pode bezvoljno za Brianom na dvorište.

Spuštala se večer. Sunce je sjedalo iza visokih gora na zapadu. Hladan vjetar meo je preko kotline. Brian je zadrhtao od studeni. Jump je zastao na pragu. Lice mu je bilo kruto, oči hladne.

Pas im je dotrčao u susret. Moštao se oko Jumpovih nogu. Gledajući izazovno u Brian, Jump se sagnuo i pomilovao psa po glavi.

– Ni njemu nije drago što su nam Indijanci u kući, zar ne? – napomenuo je Brian.

– Kad ih je prvi put vidio, htio ih je otjerati. Otac ga je stoga opleo bičem. Jedva ga je smirio da ih ne ugrize.

– Ponekad nam je potrebno i nekoliko udaraca bičem da bi smo se urazumili – dodao je Brian.

Otvorila su se vrata na kući. Indijanac po imenu Lajavac pojavio se na vratima. Pogledao je zabrinuto u Briana i Jumpa, pa pošao prema koralu. Sjeo je pod ogradu na stražu. Pušku je položio preko koljena. Brian je znao da Indijanac nije izišao na dvorište da samo čuva konje.

– Ja nisam pas. Mene ne treba išibati da bih razumio što smijem, a što ne smijem – nastavio je Jump kad se Indijanac smjestio uz ogradu koralu.

– Ti još nisi dovoljno zreo da bi mogao lučiti dobro od zla. Kad sam došao ovamo, navalio si na mene kao bijesan pas. Nisi me htio slušati. Pravio si nepodopštine, prkosio mi i gotovo nastradao. U tebe nema još dovoljno zdravog razuma.

– Dovoljno sam pametan da znam koga moram, a koga ne moram slušati. Vi ste me cijelo vrijeme grdili kao da sam dijete. Prestanite me ponižavati i omalovažavati, ja znam kako valja postupati s konjima.

Iskrenost Jumpovih riječi osupnula je Briana. Sva ogorčenost na starije koji mu ne daju da odraste izbila je iz Jumpa kao bujica.

– Jumpe, čiji je to revolver?

– Moj.

– Tko ti ga je dao?

– Otac mi ga je dao.

– Kada?

– Za moj petnaesti rođendan. Prije godinu dana.

– Slušaj me dobro – počeo je Brian – pa ćeš me razumjeti. Ovi su Indijanci došli ovamo kao prijatelji i zato što im je potrebna naša pomoć. Dobro znam u kakvu sam vas opasnost uvalio kad sam ih doveo, ali sam mislio da nas neće dirati ako im zato ne damo povoda. I nisam se prevario. Znao sam da ćete svi biti dovoljno razumni da ih bezrazložno ne izazovete. Razumiješ ti mene?

– Jump kimne premda je izgledao zbunjen.

– Ja im vjerujem i oni meni vjeruju. Zanima me mogu li i tebi vjerovati?

– Kako to mislite?

– Jesi li dovoljno pametan i ozbiljan da nas ne uvališ u neprilike? Jesi li dovoljno razuman da shvatiš da su oni drukčiji od nas i da nećeš planuti učine li nenamjerno neku pogrešku samo stoga što su u njih drukčiji običaji?

– Otac me je već upozorio da su oni drukčiji od nas – priznao je Jump.

– Misliš li da možeš nositi revolver za pasom i s njima biti prijatelj?

– Ahaa!

Brian pruži ruku i vrati revolver Jumpu.

– Sigurno ste ga ispraznili? – sumnjičavo će Jump.

– Ne, nisam, jer ako ga potegneš, Indijanci će te svakako ubiti. Oni ne znaju je li revolver prazan ili pun – razložno mu je odvratio Brian.

– Nema tog Indijanca koji će mene ubiti – ponosno je izjavio Jump. – Oni to i ne žele. Boje se vojske. A želiš li ti njih ubiti?

– Ne, ne želim, ako ne moram.

– Vjeruj mi, nećeš morati. No,

učiniš li neku nepromišljenost svi ćemo je skupo platiti.

Jump se zagledao u revolver kao da ga prvi put vidi. Kad je ponovo pogledao u Briana, više nije bio ljutit ni osoran.

– Dobro, Briane, razumijem što hoćete reći – izjavio je u pola glasa Jump.

Brianu je laknulo. Znao je da može vjerovati Jumpu kako više neće biti lakomislen i, što je bilo još važnije, osjećao je da se izmirio sa Jumpom i da su se napokon sprijateljili.

XI

Rana se jutarnja svjetlost već probijala kroz stakla na prozoru kad se Brian probudio. Vruća kava mirisala je iz kuhinje, pa je pomislio da je predugo spavao. Hitro je skočio s ležaja, obukao se i obu, pa pohrlio na dvorište da se umije.

– Je li Kameni Nož još živ? – upitao je Loru čim je ušao u kuhinju.

– Majka kaže da je prebolio najgore. Bdjela je nad njim cijelu noć. Kaže da će se izvući ako mu se rana ne zagnoji.

– A gdje je sada vaša majka?

– Otišla je gore u moju sobu da prilegne i da se odmori. Sigurno je zaspala. Bila je strašno umorna.

– Nije ni čudo. Je li kava gotova?

Umjesto odgovora stavila je šalicu na stol ispred Briana.

– Briane, otac je budan. Želio bi s vama razgovarati – rekla mu je kad mu je natočila kavu u šalicu.

– Ljuti li se na mene?

– Ja vam to ne bih znala reći.

– Ni meni nije lako – iskreno joj se potužio Brian.

– Znam. Jump i ja nismo vam bili od velike pomoći. Uvjeravam

vas da vam ni Jump ni ja nismo podmetnuli potrgano sedlo. Možda je Frank. Bila sam na vas ogorčena kad ste istukli Jumpa, pa sam nahuškala Franka na vas, ali mi nije bilo ni na kraj pameti da bi se mogao poslužiti takvom podlom smicalicom – priznala mu je gotovo plačnim glasom.

– Nije on to učinio zbog Jumpa.

– Nego zašto?

– Vi volite Franka, zar ne? – upitao ju je Brian, ne odgovorivši na njezino pitanje.

– On misli da ga volim.

– A vi? Volite li ga?

– Možda. Ugodno mi je u njegovu društvu jer je vesele naravi i duhovit, ali mislim da se neću za njega udati. Još ne, svakako.

– Ali dali ste mu nade?

– Ne, nisam. Otvoreno sam mu rekla da sam još premlada za brak. Zapravo, da vam kažem istinu, on je jedini čovjek koji mi je ikada udvarao, osim kauboja koji su povremeno ovdje radili preko ljeta, ali to nije bilo ništa ozbiljno. Htjeli su se samo malko zabaviti, a potom bi otišli i nikada ih više ne bih vidjela.

Odjednom mu je okrenula leđa i sakrila oči rukama kao da će briznuti u plač. Skočio je sa stolice, uhvatio je za ramena, okrenuo prema sebi i zagrlio. Lora je naslonila glavu na njegova prsa kao da traži od njega zaštitu.

– Svi ste vi muškarci isti. Zaludite djevojci srce i onda je ostavite – prigovorila mu je.

Nije znao što bi joj odgovorio, a nije se ni usudio nešto reći. Bojao se da se ne zaleti i ne obeća nešto što neće moći ispuniti.

Šutjeli su neko vrijeme zagrljeni, a onda se Lora naglo istrkla iz njegova zagrljaja i ponovo mu okre-

nula leđa. Po njezinu se držanju vidjelo da je razočarana.

– Otac vas čeka – rekla mu je suho dok je stajala uz štednjak uspravna kao svijeća.

– Idem k njemu – promrsio je tihim glasom zbunjeni Brian i pošao u spavaću sobu Pearsonovih.

Kameni Nož je ležao na indijanskoj postelji podno bračnog kreveta, a u kutu sobe, s puškom u krilu, sjedio je prekriženih nogu njegov ratni drug Svinuto Koljeno. Ramena su mu bila pognuta. Činilo se da drijema na straži.

Sam je ležao na mekim jastucima u svom krevetu, pokriven do brade. Lice mu je bilo blijedo i upalo, oči grozničave, a usne raspucane. Izgledao je kao starac na samrtnoj postelji. Brian je malko ustuknuo kad ga je vidio.

– Briane! – prošaptao je Pearson tiho, ali jasno kad je Brian prišao postelji.

– Zvali ste me?

– Dodajte mi tu šalicu kave, molim vas.

Brian podvuče ruku pod Samovu glavu i podigne je. Drugom mu je rukom prinesao šalicu usnama.

– Hvala vam. Nemoćan sam kao ptica slomljenih krila – ispričao mu se Pearson pošto se napio tople kave.

– Lora mi je rekla da želite sa mnom razgovarati.

– Htio sam vas upitati jeste li, prije nego što ste u moju kuću doveli ove Indijance, bili svjesni toga kakvoj ćete opasnosti izložiti mene i moju obitelj kad ih ovamo dovedete?

– Jesam. Dobro sam o svemu razmislio i zaključio da se nikome od vaših ukućana neće ništa dogoditi ako se Kameni Nož izvuče.

– A što ako umre?

– Tada će Svinuto Koljeno mene

ubiti, a vama i vašima neće pasti ni vlas s glave.

– Vi mislite da im možemo vjerovati?

– Slušajte, među Indijancima ima čestitih ljudi kao i među bijelcima. Svinuto Koljeno je čovjek od riječi. Uostalom, zar im vi niste prijatelj. Siguran sam da biste mu i vi pomogli u nevolji.

– Imate pravo. Razmišljao sam o svemu prošle noći. I ja bih postupio kao vi. No želio sam da to čujem i iz vaših usta. Htio sam se uvjeriti da ste razuman i obziran čovjek koji ne misli samo na svoju glavu. Hilda mi je rekla da ste jučer pali s konja.

– Puknuo mi je remen na sedlu – odgovorio mu je kratko Brian i pogladio se po bradi.

– Hilda kaže da je to bilo namješteno.

– Nije vas smjela time uznemiravati.

– Ja moram znati što se događa u mojoj kući. K tome, čujem da se vi i Jump baš ne slažete najbolje.

– Bilo, pa prošlo. Mislim da smo se izmirili.

– A kako napreduje posao? – želio je znati Pearson.

– Dobro.

– Kako goveda? Hilda mi je rekla da ste našli ostatke našeg bika.

– Nismo vidjeli baš mnogo goveda dok smo hvatali konje. Svakako ne onoliko koliko smo se nadali. Sreli smo starog Baileyja i on mi se potužio da se i njemu čini da mu je stado prorijedeno – priznao mu je Brian.

Pearson se malko pridigao i pogledao u Svinuto Koljeno.

– Hej, starino, probudi se i ponovi Brianu što si meni sinoć kazao o govedima – povikao je Sam Pearson i probudio usnulog Indijanca.

– Indijanac zasteje i otvori oči. Ogledao se oko sebe kao da je iznenađen gdje se nalazi.

– Svinuto Koljeno vidjeti mnogo goveda u kanjonu Zakužena Voda.

– Mi rančeri inače ne puštamo stoku u taj kanjon jer je u njemu voda otrovana – objasnio je Sam Pearson Brianu.

– Mnogo goveda. Ljudi ih žigosati. Kameni Nož tamo vidjeti Bikoubojicu – nastavio je Indijanac.

– Zar čovjeka koji je ustrijelio vašeg čistokrvnog bika? – zabezeknuo se Brian.

Sam je, kimnuvši nijemo potvrdio.

– Bikoubojica jahati. Vidjeti Kameni Nož. Pucati. I Kameni Nož pucati. Bikoubojica raniti Kameni nož i pobjeći. Goveda ne pripadati ljudima koji ih žigosati – zaključio je Indijanac.

– Stokokradice! Ovdje nitko ne žigoše stoku, osim telica, prije nego što okupimo stado. Briane, stokokradice žigošu moja goveda. Morate ih pohvatati! – uzrujano će Sam Pearson.

– Nemojte se uzrujavati. Popucat će vam konci na rani.

– Podite za njima, Briane i uhvatite ih, molim vas! – zavapio je Pearson drhtavim glasom.

– Ne brinite, Same. Smirite se. Može vam škoditi – smirivao je Brian rančera.

– Pozovite Hunta i Baileyja u pomoć.

– Ne Hunta.

– Zašto ne? – začudio se Pearson i namršti se.

– Ne vjerujem mu.

– Zašto mu ne vjerujete? – želio je znati Pearson.

– On mi je podmetnuo neispravno sedlo.

– Jeste li u to sigurni?

– I više nego siguran.

– Prokletstvo! Zašto, do vraga, mislite da bi Frank učinio nešto tako nisko i nedostojno čestita čovjeka?

– Jer želi vašu kćer za ženu.

– A kakve to veze ima sa ... Oh, da, vi se Lori vrlo svidate – rekao je Pearson.

– Ona ne voli protuhe i lutalice

– odvratio mu je Brian.

– Čovjek ne mora lutati po svijetu cijeli život – zaključio je Pearson.

– Mlada žena jahati dobro. Kuhati dobro. Jaka. Biti čovjeku dobra žena – dometnuo je Indijanac.

Brian se osjećao neugodno kad je to čuo.

– Idem. Koliko si vidio stokokradica? – upitao je Brian Svinuto Koljeno.

Indijanac mu je pokazao šest prstiju, pa dodao još jedan.

– Šest ili sedam. Uzet ću sa sobom Baileyja i njegove sinove.

– Četvorica protiv sedmorice – upozorio ga je ozbiljnim glasom Pearson.

– Snaći ćemo se.

– Ed Bailey nije više mlad. Zašto ne pozovete i Hunta? – uporno će Pearson.

– Hunt je sa stokokradicama.

– To je teška optužba.

– Možda se i varam, ali ne želim da mi Hunt puca u leđa.

– Dobro, Briane, čuvajte leđa i ne zaboravite da se čovjek mora jednom negdje smiriti, stvoriti svoj dom i obitelj – dometnuo je Pearson na rastanku.

Brian je zastao na vratima.

– Same, smijem li uzeti vaše sedlo. Moje još nije popravljeno.

– Svakako. Uzmite ga.

– Hvala vam – rekao je Brian i izišao iz spavaće sobe.

Dok je prolazio kroz kuhinju, nije ni pogledao u Loru.

– Zar nećete doručkovati? – upitala ga Lora.

– Nemam vremena. Gdje su Jump i Eddie?

– Jump je u koralu s konjima, a Eddie muze kravu. Čemu tolika žurba?

– Indijanci su vidjeli stokokradice u kanjonu Zakužena Voda. Moram stokokradice uhvatiti i vratiti ukredenu stoku prije nego što je napoje otrovanom vodom. Spremite mi nešto hrane za put, molim vas – odvratio joj je Brian u žurbi.

Ispratila ga je do dvorišnih vrata i dugo gledala za njim. Osjećao je njezin pogled na leđima, ali se nije okrenuo. Znao je da je zabrinuta. Bojala se da ne nastrada i da ga više nikada ne vidi. To ga je smetalo, ali mu je istodobno i laskalo.

Jump je istrčao iz korala i pošao mu u susret.

– Kad će otići? – upitao ga je Jump i pokazao glavom na Indijanca koji je stražario uz ogradu korala.

– Kad Kameni Nož ozdravi. Pusti ih na miru. Sad imamo prečeg posla.

– Kakvog? – upitao ga je Jump, osjetivši nervozu u Brianovu glasu.

Brian mu je ukratko ispričao sve što je čuo od Svinutog Koljena.

– I vi idete da ih uhvatite?

– Da. Neka Eddie odmah odjaše do Baileyjeve.

– A ja? Ja idem s vama, zar ne?

– upitao je gorljivo Jump.

– Ti ćeš ostati ovdje i čuvati kuću.

– Zar bismo mogli imati neprilika s Indijancima?

– Ne, ukoliko ih pustiš na miru. No pitanje je smijem li ti povjeriti tako težak zadatak?

– Smijete – svečanim mu je glasom odvratio Jump.

Brian je pogledao dječaku u oči. Bio je siguran da se u Jumpa može pouzdati. Pružio mu je ruku. Rukovali su se muški, kao dva odrasla čovjeka i prijatelja. Nasmiješili su se jedan drugome, a Jump se potom okrenuo i zaputio prema koralu odlučnim korakom.

XII

Kad je došao na ulaz u kanjon Zakužena Voda. Brian je odlučio da ne čeka Baileyja i njegove sinove, nego da sam pode u potragu za stokokradicama. Taj je kraj poznavao samo po onome što je o njemu čuo od drugih, ali tko zna koliko će vremena još proći prije nego što stignu Baileyjevi i što će se sve zbiti, a to bi on možda mogao spriječiti prije njihova dolaska.

Na ulazu u kanjon sjahao je i naslagao humčić kamenja. U njega je utaknuo rašljice i tako ostavio putokaz Baileyju.

Kanjon se naglo sužavao čim je u njega ujahao. Na prvom zavoju osvrnuo se za sobom. Baileyju i njegovim sinovima ni traga ni glasa.

Proljetne su se bujice rušile niz kamenite zidove kanjona i slijevale u plitku i brzu rijeku koja je zaglušno hućila kroz uzan klanac. Tlo je bilo mokro i upilo je sve tragove. Polagano je napredovao, puštajući konju da sam traži put, dok je on pažljivo promatrao stijene. Pušku je držao preko obluka sedla.

Nije osjetio smrada vatre ni vonja stoke u kanjonu. Sve je bilo mirno i tiho. Zastao je prije nego što je izbio na rub kanjona, sretan što je izišao iz mračnog klanca. Sjahao je i ostavio još jedan putokaz Baileyjevima, pa pošao pješice u šumu.

Šuma je završavala uz rub strme padine. Nadesno od mjesta na ko-

jem je stajao brdo se blago spuštalo u dolinu. Opazio je tragove goveda na izgaženoj stazi nizbrdice. U podnožju brijega ostao je kostur krave koju su rastrgali lešinari pošto je pala sa staze niz kosinu.

Sunce je uskim zrakama obasjavalo dno padine i garave ostatke i pepeo ugasle logorske vatre na kamenitoj uzvisini. Brian je po tragovima zaključio da su se goveda i goniči tamo odmarali prošle noći.

Pošao je po konja, uhvatio ga, zajahao i nastavio slijediti tragove. Tragovi su pokazivali da goniči nisu dopuštali govedima da usput pasu, očito im se žurilo. Vjerojatno su željeli što dalje odmaknuti prije nego što vlasnici goveda ustanove da su pokradeni. Zaustavio se još jednom i ponovo ostavio znak Baileyju i sinovima, da znaju kojim je putem otišao, a potom je udario u brz kas za stokokradicama.

Napokon je izbio na prostran proplanak. Učinilo mu se da stokokradice idu prema gorju Ade Ridge i prijevoju preko kojega je on po snijegu i ledu prejahao kad je otišao iz Tallow Dipa. Staza preko prijevoja bila je uzana i strma. Čak po najljepšem vremenu njom je bilo teško provući, natovarane mazge, a kamoli stado goveda.

Oko podneva naišao je na svježu kravlju balegu, što je značilo da nije daleko od stada. Skrenuo je sa staze i udario uz strminu. Kad je izbio na vrh strmine, pod sobom je ugledao goveda i goniče.

Stado je bilo u nevelikoj travnatoj kotlini opasanoj niskim brežuljcima. Goniči su se odmarali. U stadu je moglo biti oko pet stotina komada stoke, uglavnom junaca, najboljih za klanje. Dva su kauboj

čuvala goveda, a ostali su ljenčarili uz logorsku vatru.

Sjedeći na sedlu i odm rajući noge, promatrao je kotlinu i goniče. Ti su mu se ljudi na prvi pogled učinili poznati, premda među njima ni jedan nije sličio na Franka Hunta ili Pikea Costera.

Vjetrić mu je puhao u leđa. Njegov je konj podigao glavu i zastrigao ušima. Brian se brzo okrenuo da vidi što je to konj nanjušio.

Jahač je jurio stazom za njim. Vitak jahač na dugonogoj kobili. Lora Pearson.

Brian je brže-bolje podbo konja i spustio se niz strminu prema Lori. Goniči ga nisu mogli vidjeti iz kotline, a on se nadao da ne mogu čuti topot kopita njegova konja u galopu.

Lora je dojahala do strmine brzim kasom. Uplašila se kad je Brian naglo banuo pred nju iz šipražja. Potegnula je uzde i naglo zaustavila kobilu.

Bila je odjevena u jahaću odjeću koja joj je odlično pristajala. Čim je zaustila da mu nešto kaže, Brian joj je dao znak rukom da šuti.

– Što ćete vi ovdje? – upitao ju je začudeno.

– Oh, Briane... kad sam čula za stokokradice... a vi sami, prestrašila sam se... dojurila sam da vam pomognem – zadihano će Lora.

– Baileyjevi će mi doći u pomoć. Nisam sâm – hladno joj je odgovorio Brian.

– Čak da ih Eddie i nade kod kuće i da odmah krenu, trebat će im desetak sati da vas stignu.

– Oni će doći na vrijeme, a vi se odmah vratite kući – naredio joj je Brian.

– Neću! Želim vam pomoći – odsjekla mu je odlučno Lora.

– Najviše ćete mi pomoći ako se odmah vratite kući.

– Ne tjerajte me, molim vas. Ne mogu vas ostaviti ovdje samoga.

Baš su ti Pearsonovi tvrdoglava čeljad! Pokušao je nešto smisliti kako bi je ipak nagovorio da se vrati.

– Možete mi pomoći ako se odmah vratite i kažete Baileyju gdje me može naći. Kažite mu da goveda čuvaju šestorica goniča i da ih ja poznajem.

– Što? – osupnula se Lora koja nije mogla vjerovati Brianovim riječima.

– Ja poznajem te ljude. Kartao sam s njima u Tallow Dippu prošle zime.

– Vi ste prezimjeli zajedno sa stokokradicama? – upitala ga je Lora zaprepaštenim glasom.

Brian slegne ramenima. Čovjek ne ispituje svoje suigrače za kartaskim stolom odakle im novac i čime se bave.

– Možda se i vi družite s kradljivcima stoke – spočitnuo joj je Brian.

– Što hoćete time reći? – uvrijeđeno će Lora.

– Tko je god proveo goveda kroz kanjon, taj dobro poznaje ove krajeve. Najvjerojatnije neki vaš susjed.

– Možda među njima ima ljudi koji su nekada radili za mog oca ili Franka? Vrlo lako. To su sve protuhe i litalice.

Brian uzdahne. Želio je da Lora već jednom prestane tako govoriti. Dodijalo mu je da ga stalno bokaju zbog njegova načina života.

– Molim vas, vratite se i javite Baileyju gdje sam – ponovio je Brian.

Oklijevala je trenutak, a potom ga upitala:

– Vi doista mislite da Frank s njima suraduje i ima u tome svoje prste?

– Uskoro ćemo i to doznati – odgovorio joj je kratko.

– Ja ću sada pogledati da vidim je li koji od tih ljudi radio na našem ranču – rekla je Lora u želji da mu pomogne, pa je potjerala kobilu i projahala mimo Brianu.

Šćepao je kobilu za povodac.

– Kamo ćete? Vidjet će vas! – opomenuo ju je.

– I vi ste njih vidjeli, a oni vas nisu, zar ne?

– Dobro, pogledajte ih kad ste baš navalili – popustio je Brian.

Popeli su se uz strminu.

– Poznajete li koga od njih? – upitao ju je tiho Brian kad su izbili na vrh strmine.

– Predaleko su. Ne vidim ih dobro – rekla je Lora i zaškiljila.

Brian je počeo spominjati goniče poimenice, ne bi li ih ona prepoznala.

– Ona dvojica što čuvaju goveda zovu se Wade i Scotty, a ona četvorica što su se ispružila oko vatre jesu Joe i Franch Willie, Caldwell i Diamond.

– Kod nas je radilo nekoliko kaubojja po imenu Joe i Wade, ali se ne sjećam nikoga tko se zvao Scotty ili Diamond.

– Poznajete li možda tog Joea ili tog Wadea?

– Nisam sigurna. Morala bih im prići bliže da ih bolje vidim – rekla je i potjerala kobilu niz obronak.

Njezina nagla kretnja privukla je pažnju konja u kotlini. Konji su zanjistali nanjušivši kobilu.

– Stanite! – povikao je Brian i pojahao za Lorom.

Kad ju je stigao, opazio je da su ljudi uz vatru posegnuli za puškama. Nisu izgledali uplašeni, već samo oprezni.

Brian je znao da će stokokradice odmah pojuriti za njim pokušajući li

pobjeći. Pogledao je iskoša u Loru. Ona je shvatila da je bila lakomislena i da je učinila glupost. Zaustavila je kobilu i zagledala se u Briana upitnim pogledom, podigavši obrve.

– Gotovo je. Vidjeli su me. Bježite odavde i ne vraćajte se više. Nadite starog Baileyja i kažite mu što se dogodilo. Ja idem dolje u kotlinu da s njima porazgovaram – rekao joj je Brian.

– Ne!

– Moram, inače će poći za mnom u potjeru. Poslušajte me i učinite kako sam vam rekao. Nemajte me uvaljivati u još veću nevolju. Dobro je već to što ste učinili.

Lora ga je trenutak promatrala, a potom je kimnula, okrenula kobilu i odjahala putem kojim je i došla.

Brian je duboko uzdahnuo. Zatresao je uzdama i potjerao konja nizbrdice prema logoru i ljudima koji su ga čekali oko logorske vatre.

XIII

– Zdravo, Wade! Kako si? – povikao je Brian kad se približio logorskoj vatri.

– Gle, pa to je naš Brian, a mi smo mislili da ga je zatrpala lavina – iznenadio se Wade uz srdačan osmijeh dobrodošlice.

– Malo je trebalo, pa da me više nikada ne vidite. A vi, bogami, imate mnogo posla, kako vidim – napomenuo je Brian i pokazao glavom na goveda.

– Imamo, imamo, a i zarada je dobra. Dodi, sjedni! Jesi li gladan? Jest ćeš s nama. Hej, momci, pogledajte tko nam je došao u posjet! – pozvao je Wade ostale veselim glasom.

Svi su se okupili oko Briana i srdačno se s njim rukovali.

– Vidim, ne oskudijevate na mesu.

– Bogami, ne oskudijevamo. Kad ogladnimo, zakoljemo kojeg junca.

– Nećemo ih više klati. Izgubili smo već nekoliko grla. Ovo što je ostalo moramo dotjerati u Tallow Dip – napomenuo je ozbiljno Caldwell.

– Tallow Dip? Cesta za Tallow Dip ne prolazi ovim krajem, a preko prijelaza Tinker ne možete sa stadom goveda – upozorio ih je Brian.

– Sada se može proći. Lavina je odnijela sa sobom cijeli obronak brda i otvorila širok prolaz. Mislio sam da ti to znaš. Tamo smo našli i ostatke tvog šarca – odgovorio mu je Caldwell.

– Ja sam mislio da si i ti nastradao pod lavinom. Htio sam javiti tvojoj mami, ali nisi nam ostavio njezinu adresu – dodao je Diamond, a svi su ostali prasnuli u smijeh.

– Briane, pridruži nam se. Zaradić ćeš lijepe novce – ponudio mu je Franch Willie.

– Svaki bi mi dolar dobro došao. Ostao sam bez ičega. Lavina mi je sve odnijela – izjadao im se iskreno Brian.

– Onda ćemo morati našu zaradu dijeliti na sedam dijelova – upozorio ih je Caldwell.

– Pa što? I još će nam ostati dosta, čak i kad djevojkama vratimo njihov udio – rekao je Franch Willie.

Brian nije razumio o kojim je djevojkama riječ, pa ih je pogledao začuđenim očima.

– Hajde, kaži mu zašto smo došli ovamo – ponukao je French Willie Caldwell.

– Briane – počeo je Caldwell – sjećaš li se onih rudara gore u Tal-

low Dipu? E vidiš, ti rudari imaju pune vrećice zlata, a gladni su svježeg mesa. Sad kad je prijelaz Tinker otvoren, prvo stado koje stigne u Tallow Dip vrijedi zlata koliko je teško.

– Stoga ste odlučili da pokupite ovdje goveda i otjerate ih u Tallow Dip – zaključio je Brian umjesto Caldwell.

– Nismo ih mi ovdje pokupili, mi smo ih kupili za gotovinu – ispravio ga je Joe Willie koji je shvatio na što Brian cilja.

– A odakle vama toliki novci da kupite stado goveda? – zanimalo je Briana.

– Posudili smo ih – dobacio mu je French Willie.

– Od djevojaka koje rade u salunu »Kod Susie«. Nemaš pojma koliko su novaca te djevojke izvučle iz rudara. Čuvaju ga u čarapama i pod slamaricama – objasnio mu je Caldwell.

– Od koga ste kupili goveda? – zanimalo je Briana.

– Od rančera. Od koga drugoga?

– Kojih rančera?

– Tu, iz ovog kraja. Još smo na njihovoj zemlji. I jeftino smo ih platili. Pet dolara za govedo. A znaš li ti koliko ćemo dobiti za njih u Tallow Dipu?

– Koliko?

– Najmanje trideset ili četrdeset dolara za govedo, a možda i više.

– Pola zarade moramo dati djevojkama, a pola ostaje nama – napomenuo je Diamond.

– Nije loše – priznao im je Brian.

– Pridružiš li se nama, bit će nas više, pa ćemo stado brže dognati u Tallow Dip i možda postići cijenu od pedeset dolara za govedo i zaraditi oko deset tisuća dolara.

Pristaješ li? – upitao ga je French Willie.

– Svakome tisuću i četiri stotine dolara – brzo je izračunao Caldwell.

Tisuću i četiri stotine dolara! To je velika hrpa novaca. Čovjek može raditi godinama i jedva zaraditi polovicu te svote.

– Nikada nam se više neće pružiti prilika da zaradimo tolike novce – napomenuo je French Willie.

– Ja ću sebi kupiti ranč, naći debelu ženu i oženiti se. Bit ću svoj gazda – rekao je Diamond sanjajući.

– Ne budi blesav. Oženiš li se debelom ženom, onda će ona tebi biti gazda – opomenuo ga je French Willie, a svi su ostali prasnuli u glasan smijeh.

Hrpa zlatnika neprekidno je dražila Brianovu maštu, sve dok se nije sjetio Lore i Pearsonovih kojima su život i sreća ovisili o njemu. Osiromaše li, Lora neće moći poći na Istok u školu i morat će se udati za Franka Hunta, jer neće imati drugoga izbora. Tada je on više nikada neće vidjeti. Iznevjeri li ih, zamržit će samoga sebe i nikada više neće moći sebe pogledati u zrcalu.

– Hvala vam na ponudi, ali ja je ne mogu prihvatiti i ne smijem vam dopustiti da odavde odagnate ta goveda – rekao im je Brian odlučnim glasom.

– Zašto? – začudio se Caldwell, a ostali su se odmah uozbiljili.

– Tko vam je prodao ta goveda?

– Jedan ovdašnji rančer.

– Kako se zove?

– Frank Hunt. Njegov je ranč nedaleko odavde – odgovorio mu je Caldwell.

– Huntova su goveda sa žigom.

H. Njih možete uzeti, ali on nema pravo prodati vam i goveda sa žigom P i B.

– Ima! – povikao je Franch Willie, pa uzbuđeno nastavi: – Rekao nam je da vlasnici tih žigova žive u New Yorku, da su zapali u novčane neprilike i da su ga ovlastili da rasproda njihovu stoku.

– Vlasnici žigova P i B ne žive u New Yorku. Oni se zovu Pearson i Bailey. Ja radim za Pearsona, a Bailey tek što nije stigao ovamo sa svojim sinovima. Traže stokokradice i nesmiljeno će ih kazniti – obavijestio ih je Brian.

– Nitko nema prava da nam oduzme naša goveda! – odsjekao je Caldwell i posegao za revolverom.

I Brian je posegao za revolverom.

– Stanite! – povikao je Joe Willie i uperio pušku u Briana.

Brian se ukočio i podigao ruke uvis.

– Pucaj, što čekaš? – rekao mu je Brian.

Caldwell je tužno potresao glavom i zagledao se u Briana.

– Mi ne želimo nikome nanijeti zla. Svoja smo goveda pošteno platili i otjerat ćemo ih u Tallow Dip. Nitko nas u tome neće spriječiti, pa ni ti Briane. Razumiješ?

– Ne možemo ni prevariti djevojke – dodao je French Willie.

– Znam što mislite i što osjećate, stoga odagnajte goveda sa žigom H. Ostala morate vratiti njihovim vlasnicima – rekao im je Brian.

– Ja bih to i učinio, ali samo zbog tebe, no nemamo vremena, moramo požuriti ako želimo stići prvi s govedima u Tallow Dip. Dotjera li netko goveda prije nas, past će im cijena i ništa nećemo zaraditi – odgovorio mu je Caldwell.

– Slušaj, Briane, zašto se ti sam ne objasniš s tim Huntom i ne puštiš nas na miru? – upitao ga je Joe Willie.

– I hoću, bogami, čim ga vidim. No, otjerate li ukradenu stoku i uhvate vas, visjet ćete – upozorio ih je Brian.

– Izgubimo se brzo odavde! – zabrinutim ih je glasom požurio Caldwell.

– A što ćemo s njim? – upitao ga je Joe Willie koji je držao pušku uperenu u Briana.

– Ti ćeš s nama – dobacio je Caldwell Brianu.

– Uhvatit će vas. Ne možete sakriti trag stada od pet stotina grla.

– Borit ćemo se s njima ako treba. Ne damo naša goveda koja smo pošteno platili – odvratio mu je Caldwell.

– Požurimo li, neće nas stići – dometnuo je Diamond pun nade.

– Proklet bio taj Hunt! Čim prodamo goveda, vratit ću se da se s njim objasnim – ljutito će Franch Willie dok je tovario opremu na konje.

– Morat ćeš se objasniti i s Baileyjem i s Pearsonom kojima ste ukrali četiri stotine grla stoke – doviknuo mu je Brian.

– Platili smo im što su za njih tražili. Mi ih nikome nismo ukrali – prosvjedovao je uporno Diamond.

– Zanima me kako ćeš to objasniti ozlojeđenim rančerima kad se nadeš ispred cijevi njihovih pušaka – odvratio mu je Brian i dodao, bacivši pogled preko kotline: – Eno ih, upravo dolaze!

I Joe Willie je svrnuo pogled prema brežuljcima. Brian je to iskoristio i skočio na njega. Uhvatio je za cijev puške. Dok se Brian otimao za pušku, Caldwell je posegao za revolverom. Brian otme

pušku Joeu i udari Caldwellu kundakom po ruci. Caldwell zaječi od bola. Kad je French Willie to vidio, bacio se goloruk na Briana. Brian ga udari puškom u trbuh, a potom se hitro okrene i uperi pušku u Joea.

– Prije nego što uperiš pušku u protivnika, moraš je napeti – rekao mu je Brian i potegnuo otpornac na puški.

– Ja nisam ni htio pucati – priznao mu je Joe.

– Slomio si mi ruku – potužio se Caldwell, opipavajući podlakticu.

– Oprosti, ali ti si mene prvi napao – odvratio mu je Brian.

– Rekao si da dolaze rančeri – prigovorio mu je Caldwell.

– Prevario si nas – dodao je French Willie.

– Doći će uskoro, ne brinite.

Brian je bacio brz pogled na čuvare goveda. Wade je domahnuo rukom Scottyju da ostane uz stado. Dojahao je žurno k logorskoj vatri. Brian je ustuknuo nekoliko koraka, pa je mogao i Wadea držati na nišanu.

Wade je zaustavio konja i zablenuo se razrogačenim očima u Briana i uperenu pušku. Nije posegnuo za revolverom.

– Briane, što to znači? – zaprepšteno ga je upitao Wade.

– Hoće da nam oduzme naša goveda. Slomio mi je ruku – potužio se Caldwell.

– Briane, goveda su naša. Pošteno smo ih platili. Imamo kupoprodajne ugovore – rekao je Wade i namršti se.

– Netko vas je grdno nasamario – odvratio mu je Brian.

Ukratko mu je objasnio da su kupili ukradena goveda.

– Ali mi to nismo znali! – opravdavao se Wade.

– Raspravite to s Frankom Huntom. U stadu ima stotinu Huntovih goveda, njih možete povesti. To vam ne osporavam – rekao im je Brian.

– Ali to je premalo da bismo na njima išta zaradili – povikao je French Willie.

– Zaradit ćete oko tisuću dolara dobijete li četrdeset dolara za govedo – izračunao je brzo Brian.

– A djevojkama smo obećali da ćemo udvostručiti njihov ulog – pripomenuo je Diamond.

– Dvadeset i pet dolara za govedo plaća i željeznica pri utovaru – jadao se istodobno Caldwell.

– To morate raspraviti s Frankom Huntom – odgovorio im je Brian.

– Prestani, Briane, s tim Frankom Huntom. Neće ti uspjeti da nas obmaneš – odbrusio mu je Caldwell.

– Slušajte – progovorio je Wade – Brian ima pravo. Hunt nas je namagarčio i moramo se zadovoljiti s onim što nam je ostalo. Zapravo, nećemo ništa izgubiti.

– Ali nećemo ništa ni zaraditi – promrmljao je ogorčeno French Willie.

– Ljudi... kako možete... – prasnuo je zažareno Caldwell. Odmah je zamuknuo kad je vidio da su svi poniknuli glavama i zašutjeli.

– Ja nisam kradljivac i lopov – rekao je tiho Diamond i zatresao glavom.

Joe je nijemo kimnuo, što je značilo da se slaže s Diamondom, premda je iskosa pogledao u Briana.

French Willie se zapiljio u vrškove svojih čizama i uporno šutio.

Caldwell je duboko uzdahnio i rekao:

– Dobro, Briane, radi što hoćeš, ali netko će mi to krvavo platiti.

– Meni nemate što zamjeriti. Ja vam nisam prodao ukradenu stoku – opravdao se Brian.

Caldwell se okrenuo prema Wadeu.

– Ti i Scotty izdvojite goveda sa žigom H. Mi ćemo vam doći u pomoć čim raspremimo logor, ako je to po volji ovom čovjeku koji drži pušku uperenu u nas.

– Stanite! Nemojte još izdvojiti goveda. Pričekat ćemo dok ne dode Bailey – zaustavio ih je Brian.

– Zašto? – začudeno će Caldwell.

– Bailey, vlasnik goveda sa žigom B, mora stići svakog trenutka. Ja imam pravo prodati goveda sa žigom P. Možda bismo se još mogli nagoditi – objasnio im je Brian.

– Dobro, pričekat ćemo – složio se Caldwell.

– Da vam kažem istinu, dobro će mi doći da se malko odmorim. Jedva čekam da ispružim noge, nešto pojedem – priznao je Wade.

French Willie počeo raspremati stvari, a Joe uze puhati u žeravicu da ponovo raspali plamen logorske vatre.

– Molim te, spusti tu pušku. Ovdje si među prijateljima – obratio se Caldwell Brianu.

Brianu je laknulo. Sretan što je sve dobro svršilo, sklonio je pušku i sjeo uz vatru.

XIV

Brian je povezao Caldwellu prelomljenu ruku, pa su svi posjedali oko vatre i stali ručati. Uz kavu su poslije jela pričali o dobrim starim vremenima koje su zajedno proveli u Tallow Dipu.

Odjednom puščano zrno uz pra-

sak puške zapara zemlju ispred Brianovih nogu.

Brian je ispustio šalicu iz ruke i bacio se u tren oka na zemlju. Odvaljao se podalje od vatre i pograbbio pušku. Tada mu je sinulo da je zrno bilo samo upozorenje. Da ga je napadač htio ubiti, sigurno ne bi promašio. Podigao se i okrenuo prema obronku s kojega je odjeknuo pucanj.

– Ne pucajte, Bailey!

– Briane! – pozvao ga je promukli starčev glas.

– Sidite, moramo se nešto dogovoriti.

Bailey je oprezno izišao iz zaklona i pošao niz obronak.

– Ustanite, momci, da vas starac sve dobro vidi i spustite puške – naredio je Brian Caldwellu i njegovim momcima.

Dok je Bailey silazio niz padinu, vitki jahač projurio je pokraj starca. Lora Pearson! Brian ju je odmah prepoznao.

Skočila je sa sedla prije nego što je dojahala do Briana i potrčala mu u susret sva zadihana. Na licu joj se vidjelo da je uplašena.

– Briane... bojala sam se... njihov si zatočenik, zar ne?

– Da jesam, najveća glupost koju bi mogla učiniti bila bi da dođeš ovamo k meni – prekorio ju je ljutitim glasom Brian, premda je njegovoj taštini godila njezina zabrinutost.

– Oh, zaboga! – zaprepastila se Lora i razrogačenim očima pogleda naoružane ljude oko Briana.

Kauboji su joj se prijazno nasmiješili. I Brian se nasmiješio.

– Ne, nisam zatočenik. Odlučio sam da se dobrovoljno pridružim stokokradicama. Ti ćeš biti naš talac dok stado ne odagnamo odavde – odvratio joj je Brian.

– Oh, ne, Briane, kako si to mo-

gao! Ti ne smiješ to učiniti! – prijekorno i gnjevno prigovorila mu je Lora.

Wade se više nije mogao suzdržati. Prasnuo je u glasan smijeh. Lora ga je začuđeno pogledala, na što su se svi počeli smijati.

– Zadirkišaš me, zar ne? – upitala ga je Lora, a s njezina lica nestalo je straha.

Prije nego što joj je mogao odgovoriti stigao je stari Bailey.

– Zapamtite, ljudi, moji vas momci drže na nišanu – upozorio ih je Bailey koji je također pomislio na mogućnost da se Brian pridružio stokokradicama.

– To nije više potrebno. Sporazumjeli smo se. Ovi su ljudi prevareni. Pravi kradljivac je Frank Hunt – rekao mu je Brian.

– Briane, to je teška optužba! Frank je gore na brdu, a s njim su i njegovi kauboji – rekla mu je Lora uzbuđenim glasom.

– Varaš se, momče. Frank nije lopov! – namršteno će stari Bailey.

– Goveda nam je prodao Frank Hunt. Rekao nam je da je opunomoćen da prodaje goveda sa žigom H, P i B – javio se Caldwell.

– Ne sa žigom B! To je moj žig! – zajapurio se stari Bailey, pa nastavio: – Sa mnom su moji sinovi, ali i Hunt je doveo sa sobom svoja dva kauboja. Ako je istina to što kažeš...

Brian je znao što misli stari Bailey. Ako Frank dokuči što se događa, mogao bi zarobiti Baileyjeve sinove i postrijeljati ljude u kotlini oko logorske vatre. Poslije je mogao tvrditi da su se stokokradice i Bailey među sobom pobili.

Nezaštićena logorska vatra postala je vrlo opasno mjesto.

– Dodi, bježimo brzo odavde –

šapnuo je Brian Lori u uho i pograbbio je za ruku.

Svi su začas shvatili koja im opasnost prijeti i potrčali su prema svojim konjima.

– Polako! Opaze li da smo se uplašili, znat će da smo ih prozreli i obasut će nas vatrom iz pušaka – upozorio ih je Brian.

– Kako to da je Hunt došao s vama? – upitao je Brian starog Baileyja dok su se penjali uzbrdo.

– Ja sam ga pozvao. Kako sam mogao znati da je Frank umiješan u krađu goveda? Eddie mi je javio da me čekaš. Odmah smo krenuli za tobom da ti pomognemo. Naišli smo na Franka i Pikea i još dva Frankova kauboja koje je Frank unajmio za skupljanje stada preko ljeta. Zamolio sam ih da podu s nama.

– Frank je pošao da uhvati Indijance i Svinuto Koljeno – dodala je Lora.

– Zašto? – smrknuto ju je upitao Brian.

– Pike tvrdi da su ga Indijanci htjeli ubiti. Kaže da su mu postavili zasjedu u Vučjem kanjonu. Gotovo je poginuo. Frank se razbjescio kad je to čuo, jer vrlo cijeni Pikea. Odlučio je stoga da im se osveti i da očisti kotlinu od Indijanaca, pa makar ih morao sve postrijeljati svojom rukom – objasnio mu je stari Bailey.

– Htjela sam upozoriti susjeda Baileyja na Franka, ali nisam imala prilike... I bojala sam se da Frank ne opustoši indijansko selo i ne pobije tamo žene i djecu. To bi bio strašan zločin. Pomislila sam da je bolje da zadržimo Franka uz nas.

– Uz vas! Zašto se nisi vratila kući, kako sam ti bio naredio? – prekinuo je Brian Loru.

– Htjela sam biti uz tebe, da ti se što ne dogodi.

– Ja se sâm mogu brinuti za sebe, ali ne mogu se brinuti i za tebe, jer si ti tvrdoglava i neposlušna!

– Ne moraš se više brinuti za mene! – uvrijedeno mu je dobacila Lora.

– I neću! – zagundao je ljutito Brian.

– Oh, što si prgav! Ti baš ništa ne razumiješ – spočitnula mu je Lora.

Brian se samo nasmiješio na tu njezinu napomenu, a Lora se uvrijedeno ukočila u sedlu.

Pošto su šutjeli neko vrijeme, Brian je prvi progovorio:

– Vidiš li onu stijenu nadesno od staze. Ne, ne gledaj u nju. Skreni sa staze kad dođeš do nje i sakrij se iza nje. Ostani tamo dok ne dodem po tebe. Ako Hunt pode za tobom, pucaj. Razumiješ?

– Čuvaj se, molim te, Briane – došapnula mu je Lora prije nego što je skrenula sa staze.

– Hajde, poslušaj me barem jednom – zamolio ju je Brian.

Brian je gledao za njom, nadajući se da će ga barem ovoga puta poslušati.

Kad su Bailey i Brian prešli preko brda, ugledali su Baileyjeva sina Teddyja.

– Gdje je Frank? – upitao je stari Bailey sina.

– Tu sam! – javio se Frank iz svog zaklona.

– Dodi, Frank, i pozovi svoje ljude da izidu iz zaklona. Moramo pregovarati – pozvao ga je Bailey.

– Zašto da pregovaramo? Zar neće biti borbe?

– Ne, neće – rekao je stari Bailey.

Hunt je pozvao svoje ljude. Dvojica su izašla s desne strane, a

Hunt s lijeve strane Baileyja i Briana.

– Nigdje ne vidim Pikea i vašeg najstarijeg sina – napomenuo je Brian starom Baileyju.

– Fletch čuva konje u šumarku. Pike se vratio kući. Rana ga je užasno boljela – rekao mu je stari Bailey.

Uto mu je prišao Frank Hunt sa svojim ljudima.

– O čemu ćemo pregovarati. Valjda se stokokradice nisu pre-dale bez borbe? – začudio se Hunt.

– Nisu to nikakve stokokradice – rekao je Brian.

– Nego što su? – osorno ga je upitao Frank Hunt i podigao jednu obrvu.

Hunt je još držao revolver u ruci. Huntovi su ljudi bili naoružani puškama, ali je i Teddy Bailey imao pušku u rukama. Ed Bailey sjedio je na konju s puškom preko sedla. Posegne li netko od Frankovih ljudi za oružjem, Baileyjevi će me zaštititi, pomislio je Brian.

– Vi ste lopov, Hunte. Vi ste krali goveda svojim susjedima – oštrim ga je glasom optužio Brian. Caldwell se primaknuo Huntu i pogledao ga u lice.

– Ali to nije Hunt! – presjekao je Caldwell Brianove optužbe.

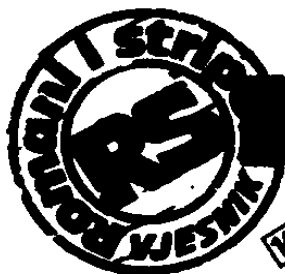
– Što vi to brbljate? – srdito ih je upitao Hunt.

– To nije Frank Hunt – ponovio je Caldwell glasno i jasno.

– A tko sam ja onda, ako nisam Frank Hunt? – upitao ih je razjareno Hunt.

Brian je zbunjeno pogledavao čas Huntu, čas Caldwellu.

– To nije Frank Hunt od kojega smo kupili goveda. Onaj je Frank bio mlad i svijetlokos, s brčićima – objasnio im je Caldwell.

cijena 20 dinara

ZIMA 79

144 stranica

MAGAZIN

LJUBAVNE PRIČE

Zakašnjelo oslobođenje, Bez žaljenja, Zapalimo kresove

KRIMI PRIČE

Malloryjev ubojica, Da, dragi, Napad na blagajnika

HITCHCOCK PRIČE

Slijepa pravda, Nezaboravno sjećanje

KRATKE PRIČE

Na kokosovoj palmi, Djevojka s plakata, Nakon dvadeset godina, Nafta, Zatvor i Katherine Hepburn

SF PRIČE

Helen O'Loy, Poš'o kralj na vojnu...

WESTERN PRIČE

Vreli dan

STRIPPOVI

Jerry i Mrvica, LJUBITELJ TELEVIZIJE, Rip Kirby, SUDBONOSNA SLIKA, Ljubavni strip, SAMO TI, PAHULJICE, Krimi strip, TRKA ZA ŽIVOTOM, Tom i Jerry, JEDNOG DANA., Jacovitti, CIK CAK i Krijumčari makarona, Popaj, AH, TA DJECA!, Pink Panter, NEPOSLUŠAN PAS

HUMOR

POTRAŽITE NAS na svim kioscima

SVAKOM ČITAOCU POKLANJAMO

ZNAČKU

– Pike Coster! – zaprepašteno je izletjelo Baileyju iz usta.

– Zašto Pike? Kažite mi već jednom što vas je spopalo? – zatražio je strogim glasom Frank Hunt.

– Gdje je Pike Coster? – zapitao ga je Brian.

– Boljela ga je glava, pa se vratio kući na ranč. Objasnite mi već jednom što će vam...

Ne osvrćući se više na Hunta, Brian se obratio Baileyju:

– Brzo, pozovite Fletcha da dovede konje. Sve mi se više čini da je Pike Coster čovjek kojega tražimo.

– Zašto? Što se dogodilo? Zar mislite da je Pike Coster umiješan u krađu stoke? – želio je znati Hunt.

Istodobno se javio i Caldwell:

– Kad ćemo početi pregovore; Briane. Hoćemo li se nagoditi kako si nam obećao?

Bailey je s vrha brda doviknuo svom sinu Fletchu da im dovede konje iz šumarka.

– Hoćemo li se napokon nagoditi, Briane? – nestrpljivo je ponovio Caldwell.

Brian mu je kimnuo i obratio se Baileyju:

– Bailey, ovi bi se ljudi htjeli s nama nagoditi da im prepustimo goveda koja su već prežigosali.

– Koliko plaćaju? – upitao je kratko Bailey.

– Koliko znam, sada imate četiri stotine goveda sa žigom P i B koja ne možete prodati bez našeg pristanka, zar ne? – upitao je Brian Caldwell.

– A što će biti s mojim juncima?

– upao mu je u riječ Frank Hunt.

Brian se pravio da ne čuje što ga Hunt pita.

– I kažete da za govedo možete dobiti trideset i pet do četrdeset

dolara u Tallow Dipu, zar ne? – nastavio je Brian.

Caldwell potvrdno kimne.

– Dobra cijena – poveselio se Bailey.

– Pristajete li da ih otjerate i prodate u Tallow Dipu, a mi ćemo vam platiti za taj posao, i to deset posto od cijene koju tamo postignete? – upitao je Brian Caldwell.

– Pristajem, premda nije mnogo, jer zaradu moramo dijeliti s djevojkama iz saluna – složio se preko volje Caldwell.

– Bolje išta, nego ništa – podsjetio je Wade Caldwell.

– A vi, Bailey, hoćete li prodati svoja goveda pod istim uvjetima?

– obratio se Brian starom Baileyju.

Pošto je o svemu dobro razmislio i izračunao da bi ga mnogo više stajalo da sam unajmi goniče, stari se Bailey uz smiješak složio da Caldwell i njegovi goniči otjeraju i njegova goveda u Tallow Dip i tamo ih prodaju. Brian i Bailey pružili su ruke Caldwellu i s njim se rukovali, što je značilo da je posao sklopljen.

– A ja? U tom krdu ima stotinjak mojih junaca. Tko će mi ih platiti? – ponovo se javio Frank Hunt.

– Ovi su vam ih ljudi već platili. Tražite Pikea Costera da vam vrati novce.

– Slušajte vi... – zaustio je Frank Hunt.

– Rekao sam vam da od nadzornika vašeg ranča zatražite da vam položi račune – upao mu je u riječ odlučnim glasom Brian.

Caldwell se okrenuo prema svojim ljudima:

– Vratite se i spremite za gonidbu. Ja ću vas već stići. Želio bih da kažem riječ-dvije tom varalici

Pikeu Costeru prije nego što odemo odavde.

— Čekajte! Moj sin Fletch poći će s vama da vam pomogne — rekao je iznenada stari Bailey Caldwellu.

— Zašto? — začudio se Caldwell koji je zapravo bio vrlo naivan čovjek.

— Ranjeni ste, a Fletch je vrstan kauboj i gonič. Pomoći će vam — odvratio mu je stari Bailey uz lukav smiješak.

— Ali mi mu ne možemo to platiti, jer onda ništa nama neće ostati — napomenuo mu je Caldwell.

— Ne morate vi njemu ništa platiti — odgovorio mu je stari Bailey, pozvao Fletcha k sebi i rekao mu: — Ti ideš s govedima. Poslat ću Teddyja za tobom. Dovest će ti još jednog konja i hrane za put čim se obračunamo s Pikeom Costerom.

Kad su goniči i Fletch odjahali, Brian je pošao potražiti Loru. Ovoga puta, začudo, Lora ga je poslušala. Našao je njezinu kobilu kako pase na proplanku, ali njoj nigdje ni traga.

— Lora, Lora, javi se! — zovnuo ju je Brian, skupivši ruke uz usta.

Izišla je iz zaklona s puškom u ruci. Mahnuo joj je i dao znak da uhvati kobilu i dode k njemu.

Kad mu je prišla, morao je upotrijebiti svu svoju dovitljivost da je nagovori da se odmah vrati kući.

Zadovoljno se smješкао dok ju je promatrao kako odlazi prema ranču svog oca.

XV

Gospodarske zgrade Huntova ranča stisnule su se podno padine koja ih je štitila od sjevernih vjetrova i neprijatelja. Huntova je kuća bila od kamena, s dubokim uskim prozorima. Ostavljala je dojam utvrde.

— Je li Pikeov konj u koralu? — upitao je stari Bailey Hunta kad su stigli do ruba padine.

— Jahao je lisasta konja — dometnuo je Caldwell, iako ga nitko ništa nije pitao.

— Konj je u remudi. Vidim ga — obavijestio ih je Hunt.

— Mogao je promijeniti konja i pobjeći — upozori ih Brian.

— Ako je u kući, teško ćemo ga iz nje istjerati, ukoliko sam ne izide — rekao je stari Bailey.

— Što ako odbije? — upitao je Hunt.

— Tada će netko morati ući u dvorište i zaokupiti njegovu pažnju, a ja ću se prišuljati kući sa stražnje strane i uhvatiti ga. Hoćete li, Hunte? — predložio je Brian.

Hunt ga pogleda iskosa.

— On je vaš nadzornik ranča — rekao je Brian.

— I stoga ga ja moram izmamiti iz kuće?

— On u vas ima najviše povjerenja. Bailey će poći s vama i štititi vas iz zaklona.

Bailey kimne.

— Caldvelle, ti ćeš ostati ovdje na vrhu padine i stražariti da znamo što se zbiva dolje oko kuće.

— Ja bih radije s tobom da mu zabijem cijev revolvera u trbuh.

— Kako ćeš mu je zabiti s tom prebitom rukom? — upitao ga je Brian, a potom se obratio ostalima: — Svi pazite na Caldvellove znakove. Dajte mu znak rukom prije nego što uđete u dvorište, a on će vam reći da li možete.

Pošto su ostali pošli stazom niz padinu, Brian je sjahao i zavezao konja za grm. S puškom u ruci stao se spuštati niz golu strminu iza stražnjeg dijela Huntove kuće. Kako je obronak bio odveć strm, morao je pušku, jer mu je smetala.

ostaviti na stijeni. Pomažući sebi objema rukama, spustio se do podnožja. Tada je začuo topot konjskih kopita. Hunt je dojahao cestom pred kuću.

– Pike! Ja sam! Frank! – povikao je iz svega grla.

– Udi, Frank! – javio se Pike iz kuće.

Zalupila su vrata. Nastupila je grobna tišina koja nije trajala duže od minute, a potom su u kući odjeknula tri uzastopna pucnja.

Brian žurno pritrči dvorišnim vratima kuće. Prislonio je na njih uho i oslušnuo. Kako više nije čuo ni glasa, oprezno, s revolverom u ruci, ušuljao se u kuću.

Iza dugačkog stola na sredini sobe stajao je Frank Hunt. Još je držao revolver u ruci. Iz cijevi se dimilo. Frank je izgledao skamenjen.

Pike Coster je ležao na ledima na podu, širom zabačenih ruku. Revolver mu se otkotrljao preko poda u kut sobe. Košulja mu je bila krvava na prsima. Oko glave je imao zavoj uprljan suhom crvenocrnom mrljom. Oči su mu bile otvorene, usta razjapljena.

Brian je čučnuo i opipao Costeru bilo. Zaklopio mu je oči i upitno pogledao u Hunta.

– Hunte! – zovnuo ga je tiho.

Hunt je zatrepao očima i obližao suhe usne. Prsti su mu čvrsto stisnuli držak revolvera. Podigao ga je i uperio Brianu u lice. Na trenutak se činilo kao da namjerava potegnuti obarač.

Brian se zagledao u cijev Huntova revolvera i skamenio od straha.

– Frank, jesi li živ? Javi se već jednom! – čuli su Baileyjev glas iz dvorišta.

Hunt se sporo okrenuo. Pošao je

prema ulaznim vratima i položio ruku na kvaku. Odjednom se naglo okrenuo i otrčao iz sobe u kuhinju.

Brian je ustao i otvorio vrata.

– Coster je mrtav. Frank je živ. Dodite! – pozvao je Brian ostale u kuću.

– Ne znam što je bilo Franku. Utrčao je kao lud u kuću. Na trenutak sam pomislio da se želi pridružiti Pikeu, protiv nas – potužio se Bailey kad je ušao u sobu.

Hunt se vratio u sobu. Gledao ih je odsutnim pogledom, kao da ih vidi prvi put u životu. Bio je blijed kao smrt.

– Povukao je revolver na mene. Htio me je ubiti – promućao je napokon Hunt.

– Zašto ste uletjeli u kuću kao strijela? – želio je znati Baileyjev sin Teddy.

– Htio sam ga nagovoriti da se preda bez borbe – odvratio je Frank i odmjerio mladića prijekornim pogledom.

Uskoro im se pridružio i Caldwell koji je doveo sa sobom i Brianova ridana.

– Ja se sada moram vratiti svojim goničima – rekao je Caldwell.

– Dobro. Pozdravi ih i sretno – pozdravio ga je Brian na rastanku.

– Kako se osjećaš? – upitao je Bailey Franka.

– Dobro.

– Hoćeš li da ga mi pokopamo?

– Ne, ja ću sam. Hvala.

– Onda se mi možemo vratiti kući. Gotovo je. Idemo! – pozvao je Bailey Briana i Teddyja, pa pošao prema vratima.

Mogao je sebi dočarati kako su se Pike Coster i Caldwell upoznali i kako je Coster naslutio dobru priliku da na brzu ruku zaradi

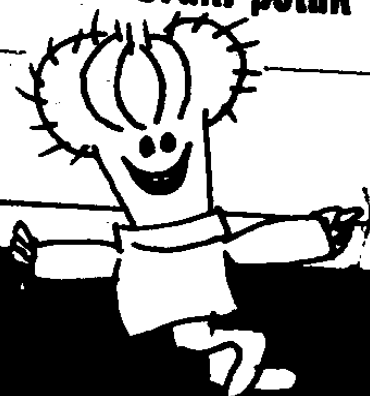
STUDIO

1978

Nedjelja 27 Недеља Nedelja	
Ponedjeljak 28 Понедељак Ponedeljek	
Utorak 29 Уторак Torek	
Srijeda 30 Среда Sreda	
Cetvrtak 31 Четвртак Cetatek	
Petak 1 Петак Petek	... a svaki petak STUDIO
Subota 2 Субота Sobota	

239-245. dan

35. tjedan

pregršt novaca. Brian je mogao zamisliti zašto je Costeru bilo lako krasti goveda. Hunt je naveliko tratio sate u posjetama Pearsonovima umjesto da nadzire Costera. Mogao je čak shvatiti Costerov strah da ga ne otkriju u nepoštenom poslu i stoga razumjeti zašto se tako žarko želio otarasiti Indijanaca koji su ga mogli raskrinkati kao stokokradicu. Mogao je zamisliti i to kako se Coster, stjeran u škripac i uplašen, okomio na Hunt. Sve je to imalo svoju glavu i rep, ali kakve veze ima s time čistokrvni Pearsonov bik durhamske pasmine kojega je našao ustrijeljenog u šipražju ili potpaljena Pearsonova staja i njegovo namjerno oštećeno sedlo. Brian to nikako nije mogao povezati s prodajom ukradenih goveda Caldwellu. Nije mogao dokučiti zašto bi Coster i to učinio. Jesu li ta nedjela bila nešto posebno, odijeljeno od tih krađa, ili su možda s njima tvorile cjelinu?

Sumrak se brzo pretvorio u tamni mrak. U uleknućima vlaga se zgusnula u gustu maglu koja je orosila remenje, ovila se oko Briana kao mokar gunj i zatamnjava topot kopita njegova konja. Vidio je samo nekoliko metara pred sobom.

Od Huntova do Pearsonova ranča staza je bila dobro utabana. Konj, zadovoljan što se vraća kući, nalazio je i sam put. Brian je labavo držao uzde u rukama i pustio konja da po volji kaska.

Začuo je topot kopita iza sebe. U prvi je tren pomislio da je to jeka topota njegova ridana. No čim je to pomislio, spoznao je da se prevario. Topot je neskladno udarao i odjekivao. Netko je jahao za njim. Galopirao je. Primicao mu se sve

bliže i bliže. Zaustavio je ridana, okrenuo se napola u sedlu i osvrnuo za sobom.

Zbog mraka i magle ništa nije mogao vidjeti. Onda odjednom iz magle i mraka izroni sjena jahača.

— Tko je? — upitao je glasno Brian.

— Briane! Čekaj, Briane!

Prepoznao je Huntov glas. Odjekivao je neprijazno i oštro. Brian se zapiljio u maglu. Uskoro je ugledao Huntov lik.

Hunt je izronio iz magle s revolverom u ruci. Uperio ga je u Briana. Bio je preblizu da bi ga mogao promašiti.

Brian ispruži ruke daleko od sebe, kako bi Hunt mogao vidjeti da su mu prazne. Iz opreza je izvuкао noge iz stremena.

Hunt potjera konja još korak bliže Brianu. Govorio je ljutito:

— Sve si pokvario. Ti si ubio Pikea!

Stravična jeza izvirala je iz Huntova promuklog glasa i užasnula Briana.

— Nisam! Vi ste ga ubili! — prosvjedovao je Brian u pola glasa.

— Ali ti si me natjerao na to. Da nisi došao ovamo, sve bi drukčije svršilo. Ona bi pošla za mene da ti nisi došao u njihovu kuću.

— Ona?

— Udala bi se za mene. Trebalo je samo da spriječim njezin odlazak na Istok u školu i ona bi popustila i pristala da mi bude žena!

— Zar Lora Pearson?

— Naravno, Lora Pearson!

Brianu je napokon sinulo što mori Hunt. Ljubomora je od njega napravila zlikovca. Sve se odjednom podudaralo i slilo u cjelinu.

— Znači, vi ste naredili Pikeu da ubije Pearsonova čistokrvnog bika durhamske pasmine i da mu pot-

pali staju, samo da Lora ne bi otišla na Istok u školu i tamo upoznala druge muškarce koji bi joj se svidali više od vas!

— Bez bika, bez staje i prorijeđena stada Sam bi se našao u škripcu. Osiromašio bi. Ne bi sebi mogao priuštiti da školuje kćer na Istoku. Morao bi od mene pozajmiti novaca da vrati dugove i da prehrani obitelj. Dao bi mi kćer iz zahvalnosti. Ali ti si došao, proklet bio, ti si sve upropastio! Ona sada želi tebe, a ne mene!

— Njoj je do mene koliko i do lanjskog snijega. Ona prezire skitnice i protuhe — odvratio mu je Brian da ga urazumi.

— Zašto onda samo o tebi govori? Isprva, kad mi se činilo da je ogorčena na tebe; i ja sam tako mislio... ali sam se ubrzao razočarao i razabrao da ona voli tebe! Preteo si mi je! Natjerao si me da ubijem Pikea, a toga sam momka volio kao brata. Platit ćeš mi sve to! — zaprijetio je jarosnim glasom.

— Ubili ste ga da spasite svoju glavu — podsjetio ga je Brian.

— Ti si me prisilio da dignem ruku na njega — viknuo je Hunt.

Hunt je još bio iza leđa Brianu. Brian se napola okrenuo u sedlu da bi ga mogao pogledati u lice.

Pošto je izvukao noge iz stremena, Brian je desnu nogu pustio da visi prema zemlji, a lijevu je svino u koljenu. Težinu je prebacio na lijevi bok. Pripremio se da skoči sa sedla.

Čim je opazio da će Hunt potegnuti obarač revolvera, zabacio se unatrag i skočio s konja.

Plamen je kao munja suknuo kroz gustu maglu. Hitac je odjeknuo zaglušno, a potom zamuknuo.

Progutala ga je gluha maglovita noć.

Brian oćuti struju zraka. Zrno je prozujalo tik uz njegovu glavu kad se zabacio unatrag. Pao je na zemlju i ramenom udario o kamen.

Uplašen, ridan se htio propeti, ali Brian nije ispustio uzde. Konj se samo snažno ritnuo i okrenuo oko sebe. U okretu je snažno udario Huntova konja u pleći.

Huntov se konj počeo propinjati. Hunt je s naporom potezao uzde, pokušavajući da se udalji od Brianova konja, da bi mogao ponovo zapucati u Briana.

Brian se izvalio na bok i brže-bolje podigao na noge. Sagnuo je glavu i zgrbio se ispod trbuha svog ridana. Izvirio je s druge strane Huntova konja.

Trgnuvši se, Hunt se naglo okrenuo i uperio revolver u Briana. Brianove su ruke pograbile Huntu za nogu i povukle ga snažno prema zemlji.

Revolver u Huntovoj ruci rignuo je ponovo vatru. Metak je okrznuo o Brianovo rame. Pucanj mu je zaglušio bubnjiće.

Možda je došlo vrijeme da na vatru odgovori vatrom. Sjetio se da je i on naoružan.

Ali nije htio ubiti Huntu. Uspomena na Pikea bila je još vrlo živa u njegovu sjećanju i htio je da Huntu dovuče živoga pred noge Pearsonovih.

Želio je da Hunt sve prizna Pearsonovima. Želio je da Lora čuje istinu iz Huntovih usta i da upozna pravu čud svog udvarača čija su je laskanja zanosila i Brianu zagorčavala život.

Kad je Brian potegao Huntu za nogu, Huntova je noga ispala iz stremena, ali je on ipak uspio održati se u sedlu. Zamahnuo je snažno revolverom ne bi li udario

Briana po glavi. Istodobno je povukao obarač.

Pucanj je prasnuo gotovo ravno Brianu u lice. Plamen ga je zaslijepio. Prasak ga je zaglušio. Zateturao je kao da je pogoden.

Kad je ponovo uhvatio ravnotežu, nagoni je, u samoobrani, posegnuo rukom za Huntovim revolverom. Jedna mu je ruka dohvatila Huntov revolver za cijev, a drugom je šcepao Huntu za zaglavak. Cijelom se težinom objesio za Huntu da mu otme revolver ili da ga svali iz sedla.

Onemogućen u kretnjama, Huntov se konj uznemirio ispod Huntu. Brianov pak ridan, sputan samo uzdama koje je držao Brian, ustuknuo je od pucnja iz revolvera, pa se naglo okrenuo, tako da mu je glava došla nasuprot glavi Huntovu konja. Ridan je iskesio zube u nepoznata konja.

Huntov se konj preplašio i propeo.

Samo još trenutak je Hunt sjedio u sedlu. Brian je poskočio od zemlje kad se Huntov konj propeo. Hunt se prevrnuo iz sedla i pao na Briana.

Hunt je još držao revolver u desnoj ruci, iako ga Brian ispuštao iz svog stiska. Lijevom je rukom htio dohvatiti Briana za lice. Kad ga je napipao, pritisnuo je dlanom Brianov nos. Htio mu je začepiti usta i nos, da ne može više disati, te ga ugušiti.

Hunt je ležao potrbuške na Brianu i pritiskao ga cijelom težinom svog tijela. Pritišćući snažno Brianovo lice dlanom, počeo se pridizati na koljena.

Nije mu uspjelo da Brianu zaustavi dah. Hvatajući zrak širom otvorenim ustima, Brian je očitio kako popušta Huntov pritisak i sinulo mu je da se Hunt želi navaliti

na njega. Izvro se malko na stranu, a potom udario Huntu koljenom među noge.

Nije čuo kad je Hunt zastenjao. Jek pucnja još mu je odzvanjao u ušima, ali je osjetio kad se Hunt trgnuo od boli i skvrčio.

Pritisak je popustio i Huntova je ruka skliznula s Brianova lica. Hunt se nemoćno ispružio preko Briana. Pokušao je ustati.

Brian je ustao na noge, a Hunt se sjetio revolvera. Napeo ga i upeorio u Brianove noge.

Brian se ritnuo. Noga je pogodila Huntu u ruku. Revolver zapuca. U odblesku vatre Brian opazi Huntovu ruku s revolverom. Hitro je stao na nju.

Hunt posegne lijevom rukom za revolverom. Brian odskoči i ponovno zamahne nogom.

Čizma je pogodila Huntu posred lica. Ruke su mu omaljavale i opustile se, a glava mu je nemoćno klonula na zemlju. Ostao je nepomično ležati. Bio je u nesvijesti.

Brian je trenutak zadihao i skamenjeno buljio u čovjeka ispružena na zemlji pred svojim nogama. U ušima mu je još hućilo, a glava mu je pucala od boli. Osjećao se iscrpljen i strven.

Polako mu je utihnulo šum u ušima, a disanje se smirilo. Sporo, kao da ga bole sve kosti, Brian se sagnuo i uzeo Huntov revolver sa zemlje.

Opipao je Huntu bilo i obraze. Osjetio je kako mu se prsti lijepe od tople krvi. Na sreću, Hunt je tiho i usporeno disao.

Brianu je laknulo. Nije ga ubio. Propjevat će čim se osvijesti.

Kad se odmorio, skinuo je laso s ridanova sedla, presjekao ga na nekoliko mjesta i zavezao Huntu ruke i noge.

Uhvatio je Huntovu konja i um-

irio ga, tapšući ga po vratu. Namučio se i oznojio dok je Huntovo mlado tijelo prebacio preko sedla i zavezao ga. Naslonio se na konja od umora. Zastao je na trenutak da se odmori.

Dok je ukočeno piljio u maglu pred sobom, njegove su misli bile zaokupljene Lorom Pearson. Opčinjen ljepotom te djevojke, zapleo se u mrežu mržnje i ljubomore koja ga je gotovo stajala glave.

Varao se od prvog dana da će u kući Pearsonovih ostati samo zato da pomogne nemoćnoj Hildi i njezinoj djeci dok Sam ne ozdravi, jer ga je pekla savjest što Pearsonu nije pomogao da izvuče junca iz blata, pa je Pearson zbog toga čak nastradao.

Obmanjivao je samoga sebe.

Ostao je zato što ga je svojim mladenačkim čarima neodoljivo privlačila Lora Pearson, prekrasna djevojka u koju se zaljubio na prvi pogled i bez koje više nije mogao živjeti, zbog koje je bio spreman smiriti se na jednom mjestu i odreći se života lutalice.

Zbog nje i radi nje pretrpio je sva poniženja, gutao uvrede i na kraju se potukao s Huntom, svojim suparnikom, za njezinu naklonost i ljubav.

I odjednom ga zadivila Huntova upornost i ljubav prema toj djevojci.

Počeo je cijeniti tog čovjeka koji je žrtvovao svoj ugled, društveni položaj, čak Pikea, koga je volio kao brata, sve to, kako reče, za ljubav te djevojke.

Trgnuo se, okrenuo i nožem presjekao laso kojim je bio vezao Franka Hunta. Udario je dlanom Huntova konja po sapima, nadajući se da će konj sam naći put do kuće.

Nitko osim Briana i Hunta nije znao što se među njima dvojicom dogodilo te maglovite noći, a Brianna će usta zauvijek ostati zapečaćena.

No, je li mu Hunt maloprije rekao istinu? Zar bi Lora doista mogla biti zaljubljena u njega?

I želi li on doista ostati lutalicom i skitati se po svijetu cijelog života?

Tada još nije znao odgovor na ta pitanja.

Možda će odlučiti što zapravo želi kad se Lora vrati sa školovanja na Istoku. Možda se dotle navikne na obiteljski život i ostane zauvijek kod Pearsonovih. Možda će dotada i Lora odlučiti da se uda za njega.

Uhvatio je ridana, potapšao ga po vratu i popeo se u sedlo. Kad ga je potjerao prema Pearsonovu ranču, rekao mu je glasno:

— Požuri, starino, idemo kući.

KRAJ

U pripremi

**G. F. Unger:
Dao sam riječ**

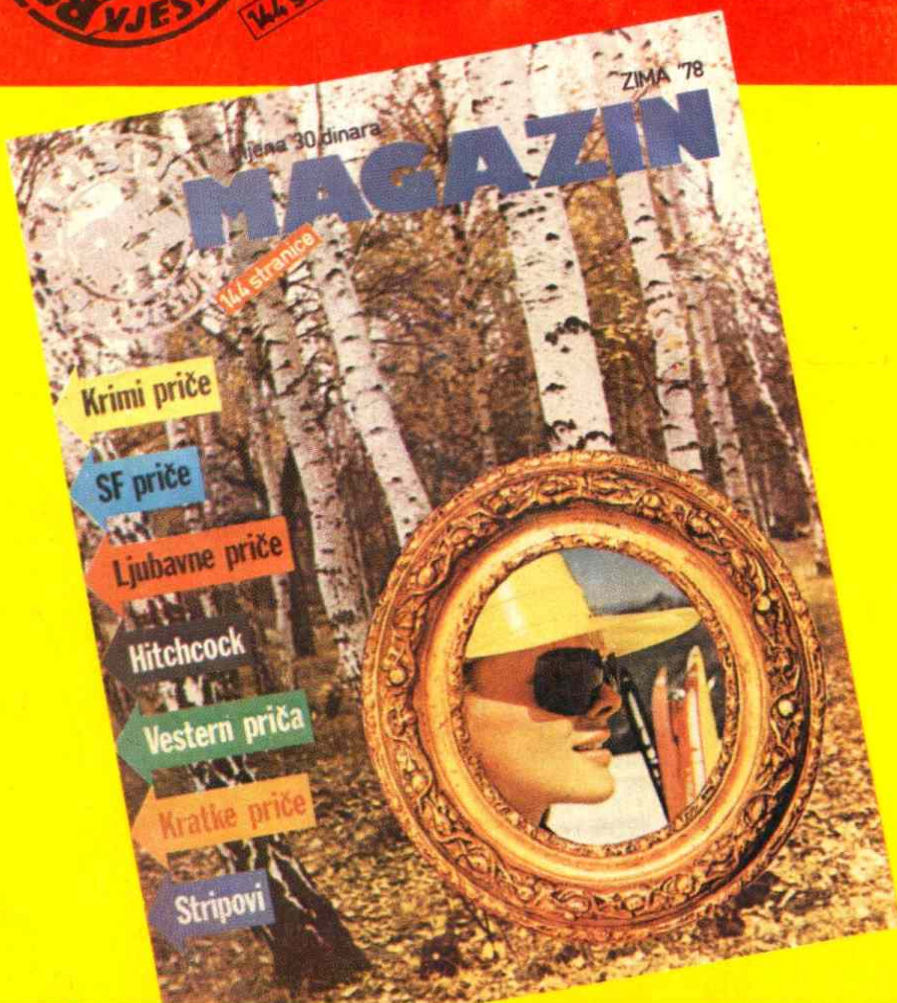

cijena 30 dinara

ZIMA '78

MAGAZIN

144 stranice

**POTRAŽITE NAS
na svim kioscima**

SVAKOM ČITAOCU POKLANJAMO

ZNAČKU